Ponson Du Terrail

Ponson Du Terrail

Dramele Parisului

S6 – Ultimul Cuvânt Al Lui Rocambole – Vol. 3 – FRUMOASA GRĂDINĂREASĂ (La Belle Jardiniere)
Roman în trei părţi

Partea întâi.

CLUBUL NOBILILOR (Le Club des crevés)

Capitolul I.

Cum jocul se terminase, Montgeron se sculă, scoase ceasornicul şi zise:

— Prieteni, e ora două dimineaţa şi azi se împlineşte un an de când amicul nostru Gaston de Maurevers a dispărut.

— Dispărut e cuvântul cel mai nimerit, zise bancherul, strângând vreo 50 de napoleoni ce se aflau în faţa lui.

— Domnilor, zise un tânăr, primit în ajun în acest club nobil, vă cer de o mie de ori iertare, dar cunosc atât de puţin istoria marchizului Gaston de Maurevers, încât aş fi fost recunoscător celui care ar binevoi să mi-o povestească.

Vicontele de Montgeron, cel care se uitase la ceas, răspunse:

— Sunt naşul tău, Casimir, şi mă simt dator să-ţi ofer amănuntele. Află deci că Gaston de Maurevers era un om de treizeci şi şase de ani, frumos, elegant, cu o educaţie desăvârşită şi având o rentă de 120 mii livre. Nimeni nu ştia ca el să aibă vreo supărare, vreun amor sau vreun motiv ca să părăsească viaţa.

— Şi totuşi s-a sinucis?

— Nu. Iată ceea ce nu se ştie. Într-o seară, a plecat de aici cu Charles Hounot, fiul bancherului. Au mers pe jos la Madeleine. Marchizul locuia într-un apartament luxos la începutul străzii Suresnes. Charles s-a despărţit de el la

poartă, cu cuvintele: „Pe mâine”. Portarul casei a zis că-i dăduse o scrisoare lui Maurevers, scrisoare sosită în acea seară. Maurevers a citit-o cu oarecare emoţie, la lumina unui bec de gaz care ardea în sală. Apoi, în loc să intre în casă, a plecat zicând: „Nu mă întorc decât mâine.” A doua zi şi în zilele următoare, Maurevers n-a mai reapărut. Poliţia l-a căutat, ziarele au transmis în lumea întreagă semnalmentele tânărului marchiz de Maurevers, dar totul a fost în zadar! Familia de Maurevers a trimis, pe cheltuiala sa, agenţi în Rusia, în Statele Unite, peste tot. N-a fost găsit nici viu, nici mort!

— Cu toate acestea, zise unul din membrii clubului, uiţi un lucru, Montgeron!

— Care?

— Că poliţia a găsit un birjar care susţine că l-a condus pe Maurevers în acea noapte.

— Asta e adevărat. Maurevers l-a luat de la Madeleine, s-a dus cu birja la Auteiul, s-a oprit aproape o oră într-o casă de pe Grande Rue, apoi s-a urcat din nou în birjă şi s-a reîntors în piaţa Madeleine. Aşa, cel puţin a spus birjarul. Condus la Auteuil el a zis că nu mai recunoaşte casa în faţa căreia s-a oprit. De atunci e un an, termină Montgeron, şi cred că nu-l vom mai revedea pe sărmanul Maurevers.

— Dar această scrisoare în urma căreia el a plecat?

— Era o scrisoare datată din Paris; s-a găsit plicul în sală. Avea pe el un scris de femeie.

— Maurevers era îndrăgostit?

— Avea ca amantă pe actriţa Melanie, care îl costa mulţi bani, dar care îi era cu totul indiferentă.

— Şi nu era amestecat în nici o intrigă?

— Asta nu se ştie.

— Eu, zise unul din jucători, nu cred în sinucidere.

— Nici eu, adăugă Montgeron, şi dacă vreţi să ştiţi gândul meu…

— Ei bine?

— Cred mai curând într-o crimă, într-o răpire misterioasă, într-unul din acele evenimente învăluite care, din zece în zece ani uimeşte Parisul, enigme teribile pe care numai întâmplarea le dezvăluie generaţiilor viitoare. Într-o zi lucrătorii dărâmă o casă. Într-un zid se găseşte o ascunzătoare. În ea descoperă un schelet. Bătrânii din Paris îşi aduc atunci aminte că în urmă cu patruzeci sau cincizeci de ani, un oarecare marchiz de Maurevers a dispărut.

— Domnilor, zise un tânăr, care intrase în vârful picioarelor pe când Montgeron vorbea, această istorie e într-adevăr lugubră. Este un an de când în fiecare seară îl plângem pe Maurevers. Dacă am trece la un subiect mai vesel şi am vorbi de dragostea amicului nostru Marion cu frumoasa grădinăreasă?

— Ah! Da, zise Montgeron.

— Scuză-mă, spuse tânărul pe care Montgeron îl numise Casimir, dar nu sunt pus la curent.

— Vei fi pus, răspunse Montgeron. Gustav Marion e unul din prietenii noştri. Are un început de astm, joacă la curse, trimite buchete la toate actriţele care debutează şi n-are altă dorinţă decât să fie iubit, pentru el sau pentru banii săi, puţin îi pasă de asta!

— Dar cine e frumoasa grădinăreasă?

— El ne-a povestit acum opt zile. E o femeie care locuieşte la Bellevue, unde e vânzătoare de flori şi are vreo douăzeci de grădinari.

— Se pare că nicăieri nu găseşti flori aşa de rare şi de frumoase ca la ea.

— Şi ea e frumoasă?

— Marion pretinde că dacă ar intra la Operă, într-o zi de spectacol, când cele mai frumoase femei din Paris se află acolo, frumuseţea lor ar fi nimic pe lângă a ei.

— Şi îl iubeşte?

— Oh! Nu… până acum… frumoasa grădinăreasă, totdeauna îmbrăcată în negru, nu iubeşte pe nimeni. Ea n-are nici bărbat, nici amant. De unde vine? Cum se numeşte?

Mister! Marion a cheltuit până acum vreo douăzeci de mii de franci pentru a obţine informaţii despre ea, dar nimeni nu i le-a putut da.

— Eşti în urmă cu informaţiile, Montgeron, zise noul venit.

— Cum?

— Marion a reuşit să-l cumpere pe unicul servitor care doarme în acea casă, căci în fiecare seară toţi grădinarii pleacă.

— Şi acest servitor?

— I-a vândut pentru câteva sute de napoleoni o cheie de la grădină şi una de la casă. Restul va fi treaba lui, căci servitorul pretinde că frumoasa grădinăreasă, care doarme la catul întâi, într-o odaie la ale cărei ferestre se vede toată noaptea lumină, n-a lăsat niciodată pe nimeni să pătrundă în această odaie.

— Ei bine! Ce are de gând să facă Marion?

— El ne-a rugat pe mine, pe baronul Kopp, pe Alfred Milleroy şi pe Charles Hounot să-l însoţim în noaptea asta le Bellevue, să păzim în jurul casei şi să asistăm la triumful său.

— Dar, dragul meu, zise Montgeron, sunt comisari de poliţie peste tot la Bellevue.

— Asta e treaba lui, nu a noastră. Noi nu vom intra, ci doar îl vom aştepta. Dacă frumoasa grădinăreasă se lasă răpită, cu atât mai bine pentru el, dacă va striga după ajutor… noi fugim…

— Pe cuvântul meu! Zise Montgeron, aş merge şi eu cu voi.

— Bravo, Montgeron, zise o voce din prag, te iau.

Toţi întoarseră capul.

Gustav Marion intra în salonul de joc.

— Nu e deci o glumă? Întrebă tânărul Casimir.

— Nimic nu e mai serios decât asta, răspunse Marion. Trăsura mea e jos, în bulevard. Am cinci locuri. Cine mă iubeşte să mă urmeze.

— Marion, zise Montgeron râzând, trebuie să luăm arme?

— Cum vreţi. Eu am un revolver.

— Acest Marion, zise unul din membrii clubului, nu va fi pe deplin un erou de roman, decât când va face cunoştinţă cu poliţia corecţională.

Şi cele cinci persoane desemnate îşi luară pălăriile şi, părăsind clubul, găsiră jos trăsura lui Gustav Marion.

— Ora două şi jumătate! Zise Montgeron.

— Peste o jumătate de oră vom fi la Bellevue, zise Gustav Marion, şi nu vă mai recunosc dacă nu o vom lua pe frumoasa grădinărească cu noi la Café-Anglais.

După aceste cuvinte, trăsura porni cu iuţeala fulgerului pe bulevarde, care la acea oră erau deşarte.

Capitolul II.

Gustav Marion îl avea lângă el pe capră pe Montgeron, ceilalţi patru prieteni ai săi aflându-se în interiorul trăsurii. Un servitor se afla în spate.

Noaptea era rece şi întunecoasă, cu toate că era pe la sfârşitul lunii martie.

Plouase de cu seară, cerul era plin de nori şi totul era propice pentru o răpire.

Trăsura ajunse pe Champs-Élysées, coborî spre pădure, ajunse la podul Saint-Cloud şi de acolo trecu la Bellevue.

Gustav Marion dădu hăţurile servitorului şi se dădu jos.

— Am ajuns? Întrebă Montgeron.

— Nu încă, dar zgomotul trăsurii ar putea fi compromiţător. Vom merge pe jos pe lângă gard, casa e cea pe care o vedeţi.

— Nu văd mare lucru, zise Montgeron, este prea întuneric.

— Eu, zise Charles Hounot, zăresc foarte bine o clădire pătrată cu o lumină la mijloc.

— Asta e casa. De jur împrejur e grădina.

— Şi vecini nu sunt?

— Nu. Casa cea mai apropiată e la o distanţă de cinci sute de metri.

Cei cinci tineri se dădură jos din trăsură şi porniră pe lângă gard.

Pământul era noroios şi deşi mergeau repede, aventurierii noştri nu făceau nici un zgomot.

După un sfert de oră se aflau lângă zidul grădinii.

Casa semăna perfect cu vilele din jurul Parisului.

Nimic straniu, nimic sinistru.

Montgeron fu uimit de asta şi zise râzând:

— S-ar spune că te duci la notarul tău, dragă Marion. Până acum totul e foarte normal, nu e nici măcar un câine în curte.

În jurul casei domnea cea mai mare tăcere.

Lumina de la catul întâi mai ardea încă.

Gustav Marion scoase din buzunar cheia care îl costa aşa de scump şi o introduse în broască.

Poarta se deschise fără să facă cel mai mic zgomot.

— Până acum, murmură Montgeron, rămânând afară cu tovarăşii săi, nimic deosebit.

Frumosul tânăr care voia să răpească o femeie străbătu grădina în vârful picioarelor, scoase cheia a doua şi se servi de ea cu acelaşi succes.

Uşa de la sală se deschise.

Un chibrit de ceară îi permise lui Gustav Marion să se orienteze.

Zări o scară şi începu să o urce.

Ajungând la primul etaj se ghidă după o rază de lumină, care venea din fundul sălii unde se afla o uşă cu geamuri.

— Bine! Se gândi Marion, acolo e odaia ei de culcare.

Şi înaintă cu aceleaşi precauţiuni.

Într-adevăr, la capătul sălii se afla o uşă cu geamuri. Se apropie în vârful picioarelor şi îşi lipi faţa de un geam.

Dar deodată fruntea i se inundă de sudoare, o spaimă teribilă îl cuprinsese şi căzu pe spate înăbuşindu-şi un ţipăt...

Prin geam Gustav Marion zărise o cameră tapetată în negru, ca o capelă mortuară.

Pe un catafalc se afla un cadavru, iar la picioarele catafalcului stătea o femeie care plângea.

Era frumoasa grădinăreasă.

Cadavrul putea fi luat drept un om adormit, aşa faţă liniştită avea. Gustav Marion îl recunoscu imediat.

Era marchizul Gaston de Maurevers, dispărut de un an şi care fusese căutat în zadar în cele patru colţuri ale lumii…

Capitolul III.

Gustav Marion nu leşinase căzând, dar fusese lovit de un fel de paralizie.

Spaima fusese atât de puternică încât nu se mai putuse ţine pe picioare.

Poate că ar fi rămas mult timp în această stare, dacă uşa nu s-ar fi deschis şi ar fi apărut o femeie.

Nu mai plângea, era palidă şi plină de mânie.

Spaima lui Marion crescu.

Această femeie, pe care el o recunoscuse cu un moment mai înainte, nu mai semăna deloc cu ea însăşi.

Nu mai avea acea faţă melancolică şi dulce, nici acei ochi plini de tristeţe.

Frumoasa grădinăreasă făcuse loc unei femei cu privirea în flăcări, care privindu-l pe tânărul de la pământ îi zise cu o voce poruncitoare:

— Scoală-te!

Paralizia încetă ca prin farmec şi, sub focul acelei priviri, Gustav Marion se sculă, ca şi cum corpul i-ar fi fost străbătut de un curent electric.

Ea îl luă de mână şi-l împinse în acea odaie tapetată în negru, pe pereţii căreia lumânările proiectau o lumină sinistră.

— Fiindcă ai vrut să vezi, zise ea, apropie-te!

Tonul ei avea o ironie sălbatică.

Gustav Marion dăduse în viaţa lui multe dovezi de curaj.

El căpătase, în diferite împrejurări, vreo şase lovituri, de spadă, care făcuseră multă vâlvă.

Dar, să mărturisim spre ruşinea lui, era în acest moment în prada unei spaime fără nume.

Rămăsese în picioare fiindcă îl privea această femeie, dar n-ar fi avut puterea să se ţină pe picioare dacă ea şi-ar fi întors capul de la el, numai un moment.

Îl târâse aproape de acel catafalc, la ale cărui patru colţuri ardeau lumânări, şi îi zise:

— Dar priveşte!

El se supuse la această voinţă dominatoare şi privea cu spaimă la acel cadavru pe care îl cunoştea perfect.

Era marchizul Gaston de Maurevers, îmbrăcat cu un pantalon de călărie.

Dar haina, vesta şi cravata dispăruseră.

Cămaşa era deschisă şi i se vedea pieptul însângerat.

O rană se zărea în dreptul inimii, iar pe buze avea câteva picături de sânge închegat.

Era o lovitură de pumnal?

Era o lovitură de spadă?

Marchizul murise ucis în duel?

Sau fusese asasinat?

Gustav Marion îşi punea aceste întrebări, înfiorându-se. El îşi mai punea încă alta.

Faţa abia contractată, sângele ce se vedea închegat pe marginea rănii, ţinuta cadavrului, toate lăsau impresia că moartea survenise numai de câteva ore, o zi cel mult.

Însă, trecuse un an de când Gaston de Maurevers dispăruse.

Timp de un an toate poliţiile din lume îl căutaseră, familia îi publicase numele în ziare. Şi toate fuseseră în zadar.

Ce se întâmplase cu marchizul în cursul acestui an, dacă moartea lui nu data decât din ajun?

Această întrebare, pe care şi-o punea Gustav Marion, era complicaţia supremă a acestei enigme.

Şi în acest timp, frumoasa grădinăreasă cu un accent sălbatic, continua să-i spună:

— Dar priveşte, domnule, priveşte!

Gustav Marion tremura din tot corpul.

Deodată îl luă de mână.

— Acum, zise ea, ascultă-mă!

Şi vocea ei avea un timbru metalic, iar privirea ardea faţa tânărului.

El încercă să murmure câteva cuvinte, dar nu fu în stare.

Frumoasa grădinăreasă continuă:

— De o lună, domnule, vii aici, în fiecare zi, sub pretextul de a cumpăra flori. Apoi, descurajat de atitudinea mea, ai corupt pe unul din servitorii mei şi graţie lui ai putut pătrunde până în această odaie. Ai crezut că o să ai o aventură de amor şi te afli în faţa unui cadavru. Te-ai vindecat acum?

Şi cum el nu răspundea, ea continuă:

— Dacă vrei să trăieşti, domnule, îmi vei face un jurământ.

Marion se uită şi mai speriat la ea.

— Îmi vei jura, reluă ea, cu mâna întinsă peste cadavru, că niciodată buzele dumitale nu vor spune nici un cuvânt din ceea ce ai văzut.

El continuă să tremure, dar tăcu.

— Jură odată! Strigă ea.

Şi vocea era aşa de imperioasă, încât lui Gustav Marion i se păru că acea femeie avea viaţa lui în mâinile ei şi că dacă ar fi vrut şi el ar fi devenit un cadavru ca cel din faţa lui.

— Jură! Repetă ea pentru a treia oară.

El făcu o sforţare supremă, întinse mâna şi murmură cu o voce stinsă:

— Jur!

Atunci, ca într-o feerie de teatru, se stinseră brusc lumânările şi odaia rămase cufundată în întuneric.

În acelaşi timp, frumoasa grădinăreasă îl luă de mână şi-i zise:

— Vino!

Se lăsă târât afară din acea odaie mortuară, prin coridor, apoi pe scară şi în urmă fu împins afară din sală, închizându-i-se uşa în urmă.

Şi Gustav Marion, căzu leşinat în faţa scării.

Capitolul IV.

După patruzeci şi opt de ore de la scena pe care am descris-o, clubul nobililor era cuprins de mare emoţie.

Nu fuseseră văzuţi nici Montgeron, nici Gustav Marion, nici ceilalţi patru jucători care îl însoţiseră pe răpitor.

Tânărul, care purta numele Casimir şi căruia Montgeron îi servea de tutore în lume se dusese la el şi nu-l găsise.

Montgeron nu se întorsese de două zile.

Toţi din club discutau.

— Domnilor, zise unul din ei, vă voi spune părerea mea.

— S-o auzim!

— Aventurierii noştri au păţit-o.

— Cum?

N-am crezut niciodată în norocul lui Marion şi, iată ceea ce probabil s-a petrecut. Frumoasa grădinăreasă are un bărbat…

— Sau un amant.

— Fie, bărbat sau amant, s-a găsit cineva care l-a azvârlit pe Marion pe fereastră.

— Se poate, ziseră toţi în cor.

— Un îndrăgostit aruncat pe fereastră nu moare, continuă naratorul – există un zeu al amorezaţilor, ca şi al beţivilor – dar se răneşte, îşi rupe un picior sau altceva. Asta i s-a întâmplat şi lui Marion şi a fost dus în vreun han din vecinătate.

— Dar ceilalţi?

— Bellevue este o localitate plină de grădinari şi de spălătorese, oameni bravi care au oroare de parizieni. Amicii noştri au fost bătuţi şi, ruşinaţi de păţania lor, nu îndrăznesc să se arate.

— N-ai ghicit, zise o voce din prag.

Toată lumea se întoarse.

— Montgeron!

— Domnilor! Zise vicontele, nu am păţit nimic Oamenii din Bellevue nu sunt aşa de sălbatici precum crezi.

— Şi Marion?

— Marion e nebun.

— Nebun de amor.

— Nu, nebun… nebun de legat…

Montgeron pronunţă aceste cuvinte cu gravitate.

— Domnilor, continua el, nu trebuie să râdeţi, căci nu vă voi povesti o glumă.

Şi Montgeron, luând loc pe un scaun, îşi şterse fruntea, ca un om care a trecut prin mari emoţii.

— Dar, în fine, ce s-a întâmplat?

— Frumoasa grădinăreasă există, sau Marion e într-adevăr nebun?

— Iată felul cum s-a petrecut, zise Montgeron.

Şi vicontele povesti ceea ce ştim deja: călătoria de la Paris la Bellevue şi felul în care Gustav Marion pătrunsese în grădină şi apoi în casă.

— Cu ochii fixaţi la acea fereastră unde se vedea lumină, aşteptam, zise el, fumând şi stând la oarecare distanţă de grilaj, pe marginea unui şanţ, când după o jumătate de oră lumina se stinse deodată.

— Bine! Murmură unul din noi, a reuşit.”

Aşteptarăm încă o jumătate de oră. Lumina nu mai apărea şi nu auzeam nici un zgomot.

— Pe onoarea mea! Strigai eu, cred că Marion îşi bate joc de noi. Dacă dama e aşa de uşoară încât nici nu se apără şi nu scoate nici cel mai mic strigăt, înseamnă că Marion e mai norocos decât credea. Putem să plecăm!”

Şi, sculându-mă, m-am îndreptat spre poartă, care rămăsese întredeschisă, hotărât să bat la uşa casei. Noaptea era destul de luminoasă şi când mă apropiam de casă, pe aleea din grădină am văzut la pământ ceva nemişcat. Mai făcui un pas şi mă oprii.

Era Marion.

Un moment l-am crezut mort şi emoţia mea fu aşa de mare încât am scos un ţipăt.

La acest ţipăt amicii noştri alergară.

Pe corpul său nu se vedea nici urmă de rană sau contuzie.

Marion era doar leşinat.

Cărei cauze să se datoreze oare leşinul?

Un moment ne-am gândit să batem în uşa casei şi la nevoie să o spargem.

Prudenţa veni din fericire în ajutorul nostru.

Înainte de a ne gândi să-l răzbunăm pe Marion, trebuia să aflăm de la el ceea ce se întâmplase.

De altfel, el era de vină şi chiar şi noi eram vinovaţi că pătrunsesem noaptea într-o casă locuită şi puteam să ne creăm o situaţie neplăcută.

L-am luat pe umeri pe Marion şi l-am scos în grădină.

Acolo am încercat prin toate mijloacele posibile să-l readucem în simţiri.

Eforturi zadarnice… Fără slabele bătăi ale inimii, am fi putut jura că e mort.

Eram într-un loc deschis, aproape să se lumineze de ziuă, şi puteam fi surprinşi de grădinar, care se scoală foarte de dimineaţă.

Ne-ar fi fost greu să explicăm prezenţa noastră.

L-am dus pe Marion până la trăsură.

Nu-şi venise încă în fire şi de la Bellevue până la Saint-Cloud ne-am oprit la hotelul „Capul negru”.

A fost dezbrăcat, urcat în pat şi am trimis după un medic.

După o oră de îngrijiri şi după ce i s-au dat săruri, Marion a deschis ochii. Dar atunci am fost cu toţii cuprinşi de spaimă. Marion avea privirea rătăcită, nu ne mai recunoştea.

Dinţii îi clănţăneau de frică şi delira.

Acest delir nu l-a mai părăsit. Râde şi plânge alternativ. Apoi, din când în când, strigă:

— Să nu vă duceţi acolo! Să nu vă duceţi!”

Aseară a avut un moment de linişte. Eram cu toţii în jurul patului său. Ne-a recunoscut.

I-m luat mâinile şi am încercat să-i pun câteva întrebări.

— Să nu vă duceţi acolo!' mi-a zis cu spaimă.

— Dar ce s-a întâmplat? L-am întrebat eu.”

— Am jurat!” mi-a răspuns.

Şi delirul l-a cuprins din nou.

Medicul ne-a spus că se teme că nu-şi va mai recăpăta raţiunea.

— Atunci, zise unul din membrii clubului, întrerupându-l pe Montgeron, cred că v-aţi dus la comisarul de poliţie.

— Ce să facem?

— Să-i povestiţi întâmplarea.

Montgeron dădu din umeri.

— Prietene, zise el, când faci o expediţie ca asta, nu te lauzi cu ea.

— Cu toate acestea… Marion a trebuit să aibă vreo teribilă întâlnire.

— Cred şi eu.

— Ar fi interesant de ştiut.

— Ah! Zise Montgeron, am planul meu.

— Ah!

— Ascultaţi, adăugă vicontele, sunt atât de convins că Marion a fost victima unei curse, încât am făcut un jurământ.

— Care?

— Acela de a pătrunde în casa frumoasei grădinărese.

— Singur?

— Nu, cu unul din voi, dacă vreţi să mă urmaţi.

— Drace! Mergem cu toţii…

— Nu, zise Montgeron, unul singur.

— Eu! Eu! Strigară toţi.

— Atunci să tragem la sorţi. Nu iau decât pe unul din voi.

Se făcură douăzeci de bilete cu numele fiecărui membru din club şi, cel mai tânăr, Casimir, trase un bilet. Primul nume pe care îl scoase fu al său.

— Eşti curajos? Îl întrebă Montgeron.

— Ah! Zise el roşindu-se.

— Atunci, reluă cu răceală Montgeron, la drum! Mergem chiar astă-seară.

— La ce oră?

— Chiar acum. Trăsura mea e jos.

Şi, întorcându-se spre ceilalţi tineri, adăugă:

— Domnilor, cer de la dumneavoastră un jurământ.

— Care?

— Ca nimic din această întunecoasă afacere să nu transpire în afară, până ce nu ne vom revedea.

Toţi îşi dădură cuvântul de onoare.

— Hai, Casimir, spuse Montgeron.

Şi amândoi părăsiră clubul.

Capitolul V.

Vicontele de Montgeron, cu toate că făcea parte din „Clubul Nobililor”, ai cărui membri erau toţi tineri, era un om mult mai serios decât cea mai mare parte din amicii săi.

El avea treizeci şi patru sau treizeci şi şase de ani, fusese sublocotenent de husari şi păstrase din prima sa carieră un caracter aventuros şi o mare bravură.

Montgeron nu văzuse în expediţia precedentă, când plecaseră de la club, decât una din acele aventuri vulgare de amor parizian, la fel de ridicole pentru cei ce le întreprind cât şi pentru cei ce asistă la ele.

De mult timp Parisul nu mai e locul scărilor de frânghie şi al serenadelor la ferestrele iubitelor.

Montgeron îl însoţise deci pe Gustav Marion din simplă curiozitate, convins că expediţia se va termina cu un chef la care va lua parte şi frumoasa grădinăreasă.

Dar lucrurile se schimbaseră cu totul.

Atunci Montgeron simţise deşteptându-se în el o mare curiozitate, o nevoie aprinsă de a şti.

Cine era acea femeie?

Şi ce văzuse Gustav Marion la ea în casă pentru a-şi pierde astfel raţiunea?

Montgeron jurase să dezlege acest mister.

El observase, în cursul celor câteva ore petrecute la Saint-Cloud, la restaurantul „Capul Negru” că cei patru tineri care îl însoţiseră împreună cu dânsul pe Gustav Marion, erau aşa de adânc impresionaţi de această aventură, încât nu putea să conteze pe ei.

De aceea nu le spusese nici un cuvânt din planul său, părăsindu-i sub pretextul că avea o afacere urgentă de rezolvat în acea seară la Paris.

Era mulţumit că sorţii îl desemnaseră ca tovarăş al său pe Casimir de Noireterre.

Acesta era un tânăr de douăzeci de ani, nu mai puţin brav decât vărul său prin alianţă, Montgeron.

Era aspirant de marină şi îmbarcat de doi ani, când o moştenire colosală i-a fost lăsată în timp ce se afla la Rio-de-Janeiro, cu nava sa.

Îşi dăduse demisia şi venise să trăiască la Paris.

Montgeron, vărul cumnatei sale, căci avea un frate mai mare care trăia la moşia sa din Perigord, Montgeron se făcuse tutorele său şi îl prezentase tuturor.

Aceştia erau cei doi oameni care voiau să pătrundă misterul ce domnea în jurul frumoasei grădinărese.

Nopţile la Paris nu seamănă deloc una cu alta.

În zilele precedente nopţile fuseseră luminoase. În acea seară o ceaţă deasă acoperea Parisul şi o ploaie fină cădea.

Montgeron avea cupeul la poartă. II pofti pe Casimir să urce şi-i spuse:

— Sunt un om precaut. Poftim…

Şi îi puse în mână un frumos stilet corsican, adăugând:

— Pistoalele şi revolverele sunt arme de comedie şi bune să facă să fii arestat.

Vizitiul primise ordine de mai înainte, fără îndoială, căci porni la drum.

În mai puţin de trei sferturi de oră se opriră chiar în locul unde Marion coborâse din trăsură.

Pe drum, Montgeron şi Casimir de Noireterre abia schimbaseră câteva cuvinte.

Dar, după ce cupeul se opri şi ei o porniră pe jos, Casimir îi spuse lui Montgeron:

— Dar cum vom intra?

— Am păstrat cheia de la poartă.

— Şi cea de la uşa casei?

— Da. Marion le-a plătit destul de scump pentru ca să ne servim şi noi de ele.

Zgomotul îndepărtat al unui clopot ajunse până la ei pe când înaintau.

Era ceasornicul de la manufactura din Sevres, care suna miezul nopţii.

După un sfert de oră, cu toate că noaptea era foarte întunecoasă, Montgeron întinse mâna şi zise:

— Iată casa!

Lumina strălucea la catul întâi.

Ca şi cu două nopţi înainte, tăcerea domnea împrejur şi nu se auzea nici măcar un lătrat de câine.

Montgeron scoase cheile din buzunar şi descuie poarta.

— Acum, urmează-mă, îi zise el lui Casimir de Noireterre.

De la poartă până la casă nu erau decât o sută de paşi.

O alee de arbori ducea până acolo.

Montgeron şi Casimir pornită pe această alee, cu multă băgare de seamă, având grijă să-şi înăbuşe zgomotul paşilor.

Pe drum, Montgeron se opri de două ori pentru a trage cu urechea.

I se păruse că aude un zgomot uşor.

Dar, crezând că s-a înşelat, porni înainte, când deodată o formă neagră apăru în faţa lui.

— Atenţie! Zise Montgeron.

Şi puse mâna pe pumnal. Casimir de Noireterre îl imită.

Forma neagră înaintă şi în curând Montgeron văzu apărând un om.

— Cine e acolo? Strigă o voce.

Montgeron nu răspunse.

Omul înaintă şi când fu foarte aproape repetă:

— Cine sunteţi? Şi ce vreţi?

Dar, deodată, Montgeron sări la el şi înhăţându-l de gât, îi zise:

— Dacă strigi, eşti mort.

Şi puse vârful pumnalului în pieptul acelui necunoscut. Acesta păru a fi atunci în prada unei mari spaime.

— Nu mă ucide, murmură el. Dacă sunteţi hoţi, aţi nimerit rău.

— Cine eşti?

— Un sărman servitor.

— Sunt servitori care au economii.

— N-am… vă jur.

Dar vocea îl trăda. O idee trecu prin mintea vicontelui de Montgeron.

— Ai cel puţin cei o sută de napoleoni pe care ţi i-a dat Gustav Marion?

— Ştiţi asta? Murmură servitorul.

— Dovadă că am venit ca să intru aici şi mă servesc de cheia care tu i-ai vândut-o.

Deodată omul îşi schimbă atitudinea, spaima lui părând că se linişteşte.

— Scuză-mă, zise el, îl luasem pe domnul drept un hoţ.

— Ah! Răspunse Montgeron râzând.

— Dar văd bine că domnul…

Şi servitorul salută.

— Ah! Ghiceşti pentru ce am venit?

— Aproape…

— Ei bine! Zise Montgeron, gândeşte-te repede.

— Ce doreşte domnul?

— Te las să alegi: o lovitură de pumnal sau o sută de napoleoni?

— Domnul vrea să glumească?
— Atunci alegi o sută de napoleoni?
— Oh! Desigur.
— Vorbeşte atunci!
— Ce doreşte să ştie domnul?
Montgeron întinse mâna spre fereastra luminată.
— Ce e acolo sus?
— Domnule, răspunse servitorul, sunt tată de familie, am trei copii şi ţin la viaţa mea. Am vândut o cheie domnului Marion, care e un tânăr nebun, dar văd că dumneavoastră sunteţi cu totul alt fel de om… şi…
— Şi? Zise cu răceală Montgeron.
— Domnul mi se pare raţional.
— Ei bine?
— Dacă-ţi dau un sfat bun…
— Vorbeşte.
— Ai face bine să te întorci acasă, căci vremea e foarte rea.
— Drace! Zise Montgeron, n-am timp de glume despre ploaie şi despre timp frumos. Dacă nu îmi dai informaţiile de care am nevoie, te ucid.
Şi îi puse din noi stiletul în piept.
Capitolul VI.
Ameninţarea era serioasă.
Servitorul pricepu că Montgeron era un om în stare să-l ucidă dacă nu răspundea la întrebări.
— Domnule, întreabă-mă, zise el şi îţi voi spune tot ce doreşti.
— A cui e această casă?
— A doamnei.
— Cine e această doamnă?
— Nimeni aici nu îi ştie numele. Ea e numită la Bellevue, „frumoasa grădinăreasă”.
— De când e aici?
— De doi ani.
— De unde a venit?

— Nu ştiu.

Vocea acestui om emana atâta sinceritate, încât vicontele de Montgeron nu se putea îndoi de vorbele sale. Arătându-i din nou fereastra luminată, îl întrebă:

— Acolo e odaia ei?

— Cred.

— Cum crezi?

— Domnule, zise servitorul, îţi jur că nu am urcat niciodată la etaj, nici eu, niciunul din numeroşii lucrători pe care îi are angajaţi doamna. Tot ceea ce pot să vă spun e că domnul Charles Mercier a înnebunit.

— Cine e Charles Mercier?

— Un tânăr din Paris care se îndrăgostise de doamna.

— Bine!

— Într-o noapte a escaladat zidul grădinii, a pus o scară la această fereastră luminată şi a urcat până acolo.

— Şi a căzut?

— Nu, dar a coborât cu părul zbârlit şi cu ochii ieşiţi din orbite. Din acea zi e nebun.

— Dar ce se petrece acolo sus?

— Nu ştiu, dar ai face bine să nu te duci acolo.

— Ba mă voi duce, răspunse Montgeron.

— Cum, vrei să intri în casă?

— Da. Şi tu vei rămâne aici, căci am să te ucid dacă mă urmăreşti…

— Oh! Fii sigur că rămân.

— Dacă te regăsesc în acest loc, îşi voi da cei o sută de napoleoni.

— Voi sta aici, zise servitorul.

Şi se aşează pe o bancă, lângă un pom.

Casimir de Noireterre tăcuse în tot acest timp.

Montgeron îi propuse să i-l lase pe servitor în pază şi să pătrundă singur în casă.

Dar Casimir răspunse:

— Nu, nu te voi părăsi.

— Hai atunci, zise Montgeron.

Şi, cu a doua cheie în mână, se îndreptă spre casă.

Uşa se deschise cu uşurinţă.

Montgeron şi Casimir de Noireterre pătrunseseră în vestibul, care era cufundat în întuneric.

Dar, ajunşi aici, primul scoase din buzunar un felinar pe care îl aprinse. Apoi închise uşa cu zăvorul şi adăugă:

— Aşa prevenim orice trădare din partea servitorului.

Casimir avea pumnalul în mână.

Scara era după cum se ştie la capătul sălii.

— Înainte! Şopti Montgeron.

La primul etaj găsiră acel coridor pe care apucase şi Gustav Marion.

O lumină strălucea în capăt.

Montgeron se apropie şi văzu o uşă cu geamuri.

Casa era tăcută ca un mormânt.

Aventurierii noştri nu mai aveau grijă să-şi înăbuşe zgomotul paşilor.

Ajuns la uşa cu geamuri, Montgeron se înălţă în vârful picioarelor şi privi.

La fel ca Marion făcu o mişcare de spaimă.

Ba scoase chiar şi un ţipăt.

Camera mortuară era în aceeaşi stare.

Cadavrul marchizului Gaston de Maurevers era întins pe catafalc, cu faţa spre uşă.

Dar frumoasa grădinăreasă lipsea.

Montgeron îl recunoscu pe marchizul dispărut.

Casimir de Noireterre se apropiase şi el.

Şi, cu toate că nu-l cunoscuse niciodată pe marchizul de Maurevers, nu-şi putu opri un ţipăt de groază văzând cadavrul.

Montgeron îl strânse de braţ şi-i zise:

— Taci!

I-au trebuit câteva minute pentru a-şi reveni din violenta emoţie prin care trecuse.

Dar Montgeron era curajos şi-şi recapătă îndată sângele rece.

Frumoasa grădinăreasă nu apăru şi nimeni nu se afla lângă cadavru.

Montgeron se aplecă atunci la urechea lui Casimir şi-i spuse:

— Pricep acum de ce a înnebunit Marion. El a recunoscut cadavrul.

Casimir tresări.

— E al marchizului de Maurevers, adăugă Montgeron.

— Nu mai suntem pe urma unui mister, ci pe urma unei crime, trebuie să mergem până la capăt.

Uşa cu geamuri era închisă.

Montgeron încercă să o deschidă dar nu reuşi.

— Întâmplă-se orice! Zise el.

Şi, privind la tovarăşul său, întrebă:

— Tot eşti dispus să mă urmezi?

— Până în iad, răspunse acesta.

Montgeron împinse în uşă şi o sparse.

Dar, deodată, după primul pas, se regăsi în întuneric.

O suflare misterioasă stinsese lumânările care ardeau în colturile catafalcului.

— Urmează-mă, repetă Montgeron.

Şi cu o mână apucă braţul lui Noireterre.

Dar abia făcură doi paşi în direcţia catafalcului şi Montgeron scoase un ţipăt.

Deodată, el şi cu tovarăşul lui călcaseră în gol şi se prăbuşiseră în necunoscut.

Capitolul VII

— Mii de draci! Am devenit personaje de operetă, care sunt aruncate în fundul pivniţelor, strigă vicontele de Montgeron nervos.

— Aşa s-ar părea, răspunse o voce lângă el.

Era Casimir de Noireterre, care căzuse şi el şi scăpase de asemenea neatins.

— Nu te-ai lovit? Îl întrebă Montgeron.

— Nu. Dar tu?

— Nici eu.

— Dar unde suntem?

Căzând, Montgeron nu scăpase din mână pumnalul.

— Nu ştiu, răspunse el, dar voi afla curând.

În acelaşi timp căută prin buzunar şi găsi cutia de chibrituri.

Felinarul îl lăsase pe coridor.

— Ai face bine să nu te mişti până ce nu vom vedea bine zise el lui Casimir de Noireterre.

Apoi aprinse un chibrit de ceară.

Atunci Montgeron şi tovarăşul său observară că sunt într-un fel de seră, sau mai bine zis grădină de iarnă, plină cu vase cu flori.

Chibritul se stinse, dar Montgeron avusese timp să se orienteze.

El zări într-un colţ al serei un cămin şi pe acel cămin un sfeşnic, care conţinea un rest de lumânare, ce putea să dureze aproape trei sferturi de oră.

Era mai mult decât îi trebuia spre a-şi da seama exact de topografia locului unde se afla şi de a căuta mijlocul de a ieşi de acolo.

Montgeron aprinse lumânarea. Se aflau într-adevăr într-un fel de grădină de iarnă.

Florile cele mai rare, plantele cele mai exotice creşteau în vase.

Ridicând ochii, Montgeron pricepu cum de căzuse acolo.

În tavan se vedea o trapă care, desigur, mişcându-se desfăcea o parte a parchetului de sus.

Sera avea o singură fereastră, solid închisă cu obloane.

Montgeron îi dădu luminarea lui Casimir.

Apoi se apropie şi încercă să deschidă fereastra, al cărei oblon era închis probabil cu un resort.

Montgeron căută acel resort şi nu îl găsi.

Introduse pumnalul într-o crăpătură încercând să desfacă oblonul.

Dar pumnalul se îndoi şi oblonul rezistă.

— O pilă ar fi mai nimerită, îi zise el lui Noireterre, căci m-am înşelat. Acest oblon nu e de lemn ci de fier.

Şi lovi în oblon cu mânerul pumnalului. Un zgomot metalic se auzi. Montgeron ezită un moment.

— Bine! Zise el, va fi timp să ne reîntoarcem la fereastră. Să încercăm să ieşim pe unde am intrat.

Într-un colţ se afla o masă.

Montgeron o duse în mijlocul serei.

Apoi se urcă pe ea şi pipăi tavanul.

Dar o examinare rapidă îi dovedi că resortul care o făcea să se mişte se găsea la etaj şi că nu o va putea deschide.

— Trebuie să ne întoarcem la oblon, murmură el.

— Dar, zise Casimir, care ţinea lumânarea în mână după ce vom deschide oblonul, ce vom face?

— Vom sparge geamul.

— Bine.

— Şi apoi vom sări pe fereastră.

— Dar îmi închipui că nu vom fugi.

— Oh! Zise Montgeron surâzând, înainte de a pleca, rog să mă crezi că vom afla ceva despre această casă ce are trape ca un teatru şi despre locuitorii ei misterioşi.

Şi, luând pumnalul, vicontele de Montgeron se duse din nou la oblon.

— Dar nu izbuti nimic.

— Ce prost sunt! Zise Montgeron deodată.

— De ce? Întrebă Noireterre.

— Nu vorbeai tu adineauri de o pilă?

— Da. Ar fi mai bine, căci am pili încuietoarea. Dar vai! N-avem la noi.

— Te înşeli.

— Cum, ai o pilă?

— Am resortul cel mare de la ceasornicul meu.

Şi Montgeron scoase din buzunar un superb cronometru pe care-l desfăcu să-i ia resortul.

— Acum, la lucru, zise el.

Şi începu să pilească încuietoarea oblonului.

— Montgeron, spuse deodată Casimir, lumânarea nu va mai ţine decât câteva minute.

— Ei bine, stinge-o! N-am nevoie de lumină ca să pilesc. După ce voi termina o vom aprinde.

Casimir suflă în ea şi Montgeron continua să pileascâ pe întuneric.

Dar, după câteva momente, Casimir spuse:

— Montgeron, nu-ţi simţi capul greu?

— Eu, nu.

— Ciudat. Mie mi se pare că am un munte pe cap.

— Poate din cauza mirosului florilor.

— Se poate…

Şi Casimir se aşează pe un vas mare cu flori. Montgeron îşi vedea de lucru cu ardoare. Deodată simţi şi el o greutate la cap.

— Ai dreptate, Casimir, zise el, emanaţiile acestor flori mi se urcă la cap.

— Îmi pare că totul se învârteşte în jurul meu, cu toate că suntem în întuneric, răspunse Noireterre cu voce înăbuşită.

Montgeron continua să pileascâ, dar mişcările lui deveneau din ce în ce mai lente.

— Casimir, spuse el, aprinde lumânarea. Iată chibriturile.

Casimir nu răspunse.

Atunci vicontele de Montgeron se înfricoşă.

Aprinse un chibrit şi la lumina lui îl văzu pe tânărul său amic căzut pe spate peste vasul cu flori.

Aprinse la loc lumânarea şi, scuturându-se pe cât putu de toropeala în care căzuse, îl luă pe Casimir în braţe şi căută să-l trezească.

Sforţările sale au fost însă zadarnice!

Casimir de Noireterre era pe jumătate asfixiat şi nu mai dădea nici un semn de viaţă.

Montgeron atunci avu un acces de furie.

Lăsând lumânarea aprinsă începu din nou să pileascâ.

Dar n-avu timp să ridice oblonul, căci, scăpând pila din mână căzu pe spate scoţând un sunet înăbuşit.

După câteva momente era şi el tot aşa de nemişcat ca şi Casimir de Noireterre.

Atunci se deschise o uşă ascunsă în zid pe care Montgeron nu o zărise.

Un bărbat şi o femeie intrară.

Femeia avea o mască pe obraz.

Dar Gustav Maron, de ar fi fost treaz, ar fi recunoscut, fără îndoială, prin acea mască, privirea înfocată a frumoasei grădinărese.

Bărbatul nu era altcineva decât servitorul întâlnit de cei doi tineri cu o oră înainte prin grădină.

— Doamnă, zise acesta din urmă, dacă îi lăsăm aici… nu se vor mai deştepta niciodată.

— Nu, zise ea, am jurat că nu voi ucide decât în extremis. Trăsura e gata?

— Da, aşteaptă la poartă de un sfert de oră.

— Ei bine, cheamă-ţi cele două ajutoare şi luaţi-i pe aceşti tineri nebuni. Îi veţi lăsa pe o stradă oarecare a Parisului unde aerul îşi va face efectul.

— Dar, doamnă, toate astea se vor sfârşi rău, dacă nu luaţi seama!

Ea dădu din umeri.

— Fă ce-ţi zic, zise ea cu un ton imperios.

Şi servitorul îl luă pe Montgeron pe umeri şi-l scoase afară din seră.

Capitolul VIII.

După două zile, la prefectura poliţiei, şeful unui serviciu de curând creat şi care se numea serviciul „afacerilor misterioase”, era în cabinetul său, la ora 8 dimineaţa, desfăcând o voluminoasă corespondenţă, care mai toată era scrisă cifrat, o adevărata limbă convenţională a cărei cheie nu o au decât cele două persoane care corespondează.

Acest personaj era un om tânăr încă, deşi chel.

Ochii săi pătrunzători, nasul ascuţit, buzele subţiri şi ironice anunţau o mare perspicacitate.

Se numea Lepevier.

Poate că nu era decât un nume de împrumut sub care fusese mult timp cunoscut printre agenţii de la Siguranţă.

Îndemânarea extraordinară de care Lepevier dăduse dovadă în două sau trei împrejurări, atrăsese asupra lui atenţia autorităţilor superioare.

Serviciul „afacerilor misterioase” odată creat, Lepevier fusese numit şef.

Dar el nu fusese norocos, căci prima afacere cu care a trebuit să se ocupe la intrarea în funcţie, fusese dispariţia marchizului Gaston de Maurevers.

Lepevier scotocise în întreg Parisul, trimisese agenţi la Londra şi New-York, peste tot…

După cum se ştie, toate au fost însă în zadar.

E adevărat că de atunci Lepevier avusese câteva afaceri, fericite, dar rămăsese din cauza acestui prim insucces cu o mare nemulţumire şi nu părăsise cauza.

În acea dimineaţă Lepevier desfăcea corespondenţa, când i se aduse o carte de vizită pe care se afla scris numele „Vicontele de Montgeron”.

— Domnule, zise secretarul, acest domn stăruie să fie primit.

— Îndată.

— Pretinde că are să vă facă o mărturisire din cele mai importante.

— Îndată.

De astă dată Lepevier răspunse cu bruscheţe, lucru rar la el, care era un om blând şi delicat.

Printre scrisorile îngrămădite pe biroul său zărise un plic ce venea de la Londra şi într-un colţ al plicului se afla un semn care îl făcu să tresară.

El puse mâna pe scrisoare, o deschise repede şi, cum secretarul ieşea după ce îi repetase pentru a treia oară aceleaşi cuvinte, el zise:

— Roagă-l pe acest domn să aştepte.

O fotografie căzu din plic.

Şeful biroului „afacerilor misterioase” n-avu nevoie să examineze mult această fotografie şi exclamă:

— El e!

Fotografia reprezenta un om de 28-30 ani, sau mai bine zis un cadavru, aşezat pe un fotoliu, cu capul răsturnat pe umărul stâng.

Avea în dreptul inimii o rană ce părea făcută cu un pumnal sau cu o spadă.

Lepevier deschise o cutie de pe birou şi scoase o altă fotografie.

Aceasta reprezenta un om stând în picioare, cu bastonul şi pălăria în mână şi părând a fi în perfectă stare de sănătate.

Această din urma fotografie, semăna perfect cu cea a cadavrului.

Fotografia pe care Lepevier o luase din cutie era portretul marchizului Gas ton de Maurevers.

Şeful desfăcu scrisoarea ce însoţea fotografia. Scrisoarea venea de la un agent pe care îl trimisese în Anglia.

Ea era datată din Londra şi era astfel concepută: „Cadavrul a cărei fotografie ţi-o trimit, a fost găsit în taverna „La Regele George” din Wapping.

Această tavernă este locul cu cea mai proastă reputaţie din toată Londra.

Cârciumarul se numeşte Calcraff, ca şi călăul din Londra, cu care e rudă.

Poliţia engleză a renunţat să mai intre în această cârciumă.

De la miezul nopţii până la orele patru de dimineaţă, dacă ar pătrunde un poliţist mai mult ca sigur că n-ar mai ieşi în viaţă.

A trebuit deci pentru descoperirea acestui cadavru, a cărui moarte pare că datează numai de câteva ore, să luăm

act de declaraţia cârciumarului.

Iată această declaraţie: „De aproape şase luni, un francez al cărui nume nu-l cunosc, vine în fiecare seară, împreună cu o irlandeză foarte frumoasă, să bea câte ceva în tavernă, unde petrece şi o parte din noapte.

Nu vorbeşte cu nimeni, nu face nici un zgomot, nu se îmbată niciodată şi pare foarte amorezat de irlandeză.

Lucru ciudat! În timp ce aceasta este îmbrăcată prost, francezul e foarte elegant şi plăteşte adesea consumaţia cu piese de aur.

Deunăzi noapte, francezul şi irlandeza s-au luat la ceartă şi aceasta i-a aplicat o lovitură de pumnal francezului. Eu am vrut să o reţin, dar mateloţii care se aflau în cârciumă au ajutat-o să fugă.”

Aceasta a fost declaraţia cârciumarului de la taverna „La Regele George”.

Înştiinţat de poliţie m-am dus la acea tavernă şi l-am recunoscut îndată pe marchizul de Maurevers, pe care-l căutăm de atâta vreme.

Cu toate acestea am crezut nimerit să vă trimit o fotografie, Manuel.”

Secretarul deschise uşa cabinetului pentru a doua oară.

— Domnule, îi zise el lui Lepevier, domnul viconte de Montgeron spune că are o reclamaţie importantă de făcut cu privire la marchizul de Maurevers.

Lepevier sări în sus auzind acest nume şi strigă:

— Să poftească!

Apoi, ca un bun poliţist, băgă cele două fotografii în cutia biroului.

Vicontele de Montgeron întră.

— Domnule, zise el, luând loc pe un scaun, am fost un prieten al marchizului ele Maurevers, pe care-l căutam de un an.

Lepevier se înclină.

— O întâmplare stranie mi-a lămurit soarta sărmanului meu amic. Marchizul de Maurevers a fost asasinat.

— Ah! Zise Lepevier cu nepăsare.

— Am fost acum patruzeci şi opt de ore în faţa cadavrului său, continuă vicontele de Montgeron.

— Ai sosit de la Londra, domnule? Întrebă Lepevier.

— Nu, domnule, n-am părăsit Parisul.

— Şi ai văzut cadavrul marchizului de Maurevers.

— Da.

— Când?

— Acum patruzeci şi opt de ore.

— Unde?

— La două leghe depărtare de Paris, într-o casă de ţară.

Lepevier deschise repede cutia biroului, scoase fotografia pe care o primise din Londra şi o puse în faţă vicontelui de Montgeron.

— Îl recunoşti?

— El e! Strigă Montgeron. E chiar el… aşa l-am văzut şi eu.

Lepevier se sculă repede.

— Scuză-mă, domnule, zise el, dar simt că înnebunesc!

Capitolul IX.

Lepevier şi vicontele de Montgeron se priviră cu mirare.

Ce însemna declaraţia vicontelui?

Ce însemnau ultimele cuvinte ale şefului de birou?

Vicontele de Montgeron rupse cel dintâi tăcerea.

— Domnule, zise el, văd că poliţia mi-a luat-o înainte, şi această fotografie este o dovadă că în timp ce eu eram asfixiat în urma aventurii mele, poliţia făcea o percheziţie la Bellevue, în casa frumoasei grădinărese, percheziţie de pe urma căreia s-a descoperit cadavrul amicului meu Maurevers.

— Domnule viconte, întrerupse brusc Lepevier, trebuie să-ţi spun că nu ştiu nimic, din ceea ce-mi povesteşti.

Montgeron se sculă la rândul său de pe scaun, făcu un pas înapoi şi zise:

— În fine, domnule, dacă n-ai găsit cadavrul lui Maurevers cum se face că ai această fotografie?

— Nu cumva eşti nebun? Zise Lepevier.

— Nu, desigur.

— Nici eu nu sunt nebun.

— Sper şi eu…

— Ei bine, domnule, zise şeful biroului „afacerilor misterioase”, s-ar putea crede că suntem amândoi nebuni. Cum aşa? Ai văzut cadavrul lui Maurevers? Unde?

— La Bellevue… lângă Paris… Într-o casă aparţinând frumoasei grădinărese, domnule. Nu o cunosc sub alt nume pe această femeie.

— Şi cadavrul.

— E acelaşi cu cel din fotografie, zise contele ele Montgeron cu convingere. Am văzut chiar foarte bine această rană.

Lepevier făcu atunci apel la toată inteligenţa sa de agent de poliţie.

— Să vedem domnule, zise el, să presupunem că nu ţi-am spus nimic şi nu te preocupa nici de cuvintele nici de mirarea mea. Povesteşte-mi totul.

Montgeron, după cum am văzut, era un om cu mult sânge rece.

— Fie, zise el. Văd că dacă nu mă voi explica pe deplin nu ne vom putea înţelege.

Şi vicontele de Montgeron povesti pe scurt, dar fără să uite nici un amănunt, dragostea lui Gustav Marion pentru frumoasa grădinăreasă, expediţia nocturnă la care asistase şi nebunia care-l cuprinsese pe tânăr şi cum a fost găsit, pe jumătate mort, în grădină.

Apoi Montgeron povesti expediţia lui, expediţie în care îl avusese tovarăş pe tânărul Casimir de Noireterre.

Desigur Marion văzuse cadavrul, după cum îl văzuse şi el şi Casimir.

Apoi adăugă:

— Din momentul în care am fost asfixiat de mirosul florilor nu mai ştiu ceea ce s-a petrecut.

Când mi-am revenit în fire, eram la mine, în strada Marignan, culcat în pat, iar la căpătâiul meu se aflau valetul şi doctorul.

Se pare că o patrulă de agenţi de poliţie m-a găsit pe Champs-Élysées.

Aveam actele la mine, aşa că am putut fi transportat acasă.

Medicul, după o muncă de trei ore, m-a readus în simţiri.

Am petrecut ziua de alaltăieri şi pe cea de ieri într-o aşa stare de moleşeală încât n-am avut nici forţa de a ieşi nici de a-ţi scrie o scrisoare, nici chiar de a mă interesa de soarta amicului meu Casimir de Noireterre.

În fine, aseară, acesta a venit la mine.

Depoziţia lui e la fel cu a mea, cu deosebirea că el n-a fost găsit în Champs-Élysées, ci pe bulevardul Italienilor.

Lepevier îl ascultase pe Montgeron cu multă atenţie, fără să-l întrerupă.

După ce acesta termină, poliţistul deschise cutia mesei, luă scrisoarea agentului Manuel şi o întinse lui Montgeron spunându-i:

— Citeşte!

Uimirea lui Montgeron fu foarte mare când citi acea scrisoare.

— Domnule, reluă Lepevier, nici măcar un om viu nu se poate găsi în acelaşi timp în două locuri, mai cu seamă un cadavru: la Paris, şi la Londra.

— Domnule, îţi jur pe onoarea mea, zise Montgeron, că l-am recunoscut pe Maurevers.

— Bine. Dar îl recunoşti, de asemenea, în această fotografie?

Conform depoziţiei dumitale, urmă Lepevier, ieri l-ai văzut pe Maurevers mort, pe un pat, în noaptea de miercuri spre joi?

— Da.

— La ce oră?

— Miezul nopţii.

— Aşteaptă…

Poliţistul luă scrisoarea agentului Manuel şi arătă cu degetul acest pasaj „în noaptea de alaltăieri”.

— Ai observat, zise Montgeron, că scrisoarea are data de vineri?

— Da. E deci în noaptea de miercuri spre joi.

— De altfel, adăugă Montgeron, afară de cazul în care teoria lui Menechmes e reală şi că sunt doi oameni care să semene ca două picături de apă, morţi în acelaşi timp, la două sute leghe distanţă şi având acelaşi costum, ai dreptate, domnule: sau dumneata sau eu trebuie să fim nebuni!

— Dacă ar fi un interval de douăzeci şi patru de ore între descoperirea dumitale şi cea a agentului meu, continuă Lepevier, s-ar putea presupune, la rigoare, că acel cadavru a fost transportat de la Paris la Londra sau viceversa. Dar la aceeaşi oră acest cadavru a fost văzut la Paris şi la Londra. Deci sunt două cadavre!

— Desigur!

— Şi totuşi, continuă Lepevier, pe Maurevers l-ai văzutt?

— Da.

— Şi această fotografie îl reprezintă tot pe Maurevers.

— Asemănarea e foarte mare.

Lepevier şi Montgeron se priveau cu un fel de mirare superstiţioasă când se auzi o sonerie într-un colţ al cabinetului.

Era soneria de la un aparat telegrafic. Şeful „afacerilor misterioase” avea un telegraf chiar în biroul său.

El se sculă şi se apropie.

La prima aruncătură de ochi asupra aparatului recunoscu ca depeşa anunţată venea de la Londra. Şi începu să traducă: „Cadavrul lui Maurevers, transportat la morga din Londra ieri seară. Păzit de doi poliţişti. Aceştia adormit prizând tabac amestecat cu narcotic. Cadavrul dispărut. Scrisoare cu amănunte mâine.

Manuel.”

— Iată! Strigă Lepevier, citeşte!

Şi îi dădu lui Montgeron telegrama.

Apoi, pe când acesta citea, adăugă:

— Domnule, de douăzeci de ani sunt poliţist şi n-am văzut niciodată aşa ceva.

— Domnule, răspunse Montgeron, până va sosi scrisoarea agentului dumitale din Londra, cred că o să faci o percheziţie la Bellevue?

— Da, răspunse Lepevier, chiar acum. Fiindcă sunt două cadavre, vom încerca să găsim cel puţin unul.

Capitolul X.

După două ore, o trăsură cu patru locuri sosea la Bellevue şi oprea la poarta casei frumoasei grădinărese.

Lepevier coborî însoţit de doi oameni, care se vedea că sunt agenţi de poliţie îmbrăcaţi în haine civile, şi un al patrulea personaj, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, şi care părea a fi un magistrat.

Un mic cupeu, la care era înhămat un cal de rasă, urma acea trăsură şi din el se dădură jos alte două persoane.

Erau vicontele de Montgeron şi amicul său Casimir de Noireterre.

Lepevier, înainte de a suna se uită prin grilaj în grădină.

Acolo se aflau vreo doisprezece lucrători care munceau cu ardoare.

În mijlocul lor era un om gras, care le dădea ordine.

Lepevier făcu aceeaşi reflecţie pe care o făcuse şi Montgeron cu patru zile înainte.

Acest pavilion păstrat cu înfăţişare onestă şir grădina nu aveau nimic misterios la prima vedete.

Lepevier sună.

La zgomotul clopotului, omul cel gras veni repede la poartă.

Apoi, deschizând poarta, îşi scoase pălăria mare de paie de pe cap şi salută ca orice comerciant când vede apărând un client.

— Domnule, îi zise Lepevier, dorim să vorbim cu stăpâna casei.

— Domnilor, răspunse omul cel gras, care putea să aibă cincizeci de ani, dumneavoastră sunteţi fără îndoială clienţii doamnei Levecque?

— Da, răspunse Lepevier, zicându-şi „Bine, se pare că doamna se numeşte Levecque”.

— Mii de scuze domnilor, reluă omul cel gras, salutând pentru a doua oară până la pământ, dar desigur că aţi fost uitaţi la împărţirea anunţurilor.

— Cum? Zise Lepevier.

Şi omul cel gras scoase un afiş pe care îl dădu poliţistului.

Afişul era o circulară tipărită, concepută în următorii termeni: „Am onoarea de a vă informa că, retrăgându-mă în mod definitiv din afaceri, am cedat grădina mea domnului Polydore Grosjean, grădinar, căruia vă rog să binevoiţi a-i acorda toată încrederea cu care m-aţi onorat pe mine.

Văduva Levecque.”

Lepevier încruntă sprâncenele.

— Scuză-mă domnule, zise el privindu-l pe omul cel gras, dumneata eşti domnul Polydore Grosjean?

— Da.

Şi salută pentru a treia oară.

— Succesorul doamnei Levecque?

— Da, domnule.

— De mult?

— Grădina şi casa am cumpărat-o de cincisprezece zile, dar abia ieri am intrat în posesie.

— Ah! Şi doamna Levecque mai e încă aici?

— Nu, domnule, răspunse omul cel gras. Doamna a plecat la Paris alaltăseară, dar dacă aveţi afaceri personale cu ea vă pot da adresa.

— Te rog, zise Lepevier.

— Doamna locuieşte în strada Tempo nr. 69 bis.

Şi omul cel gras adăugă suspinând:

— Credeam că domnii sunt clienţi.

Lepevier îl luă atunci de braţ şi-l trase puţin la o parte.

— Domnule Polydore Grasjean, zise el, trebuie să-ţi spun profesia mea.

Omul cel gras îl privi mirat.

— Mă numesc Lepevier şi sunt şeful brigăzii agenţilor de siguranţă.

Omul cel gras tresări, dar mirarea lui era aşa de naivă încât Lepevier fu dezamăgit.

El urmă:

— Dacă, după cum îmi place să cred, eşti un comerciant onest, cu totul străin de faptele care motivează prezenţa mea aici, aş fi foarte supărat că am venit la dumneata.

— Dar… domnule…

Şi mirarea omului cel gras deveni şi mai mare.

— Totuşi, continuă Lepevier, trebuie să-mi fac datoria.

— Datoria dumitale?

— Da, domnule.

— Ce vrei să spui?

— Am un mandat de percheziţie la dumneata.

— La mine!

— Sau mai bine zis la doamna Levecque, pe care eram sigur că o găsesc aici. Prin urmare să nu facem zgomot şi priveşte-mă pe mine şi pe aceşti oameni ca pe nişte prieteni şi lasă-ne să vizităm casa.

Polydore Grosjean nu ştia ce să facă. Era roşu la faţă şi picături mari de sudoare îi cădeau de pe frunte.

— Domnule, murmură el în sfârşit cu o voce mişcată, am fost timp de treizeci de ani grădinar la Saint-Maude. Sunt foarte cunoscut… şi n-am dat loc niciodată la vreo bănuială… sunt om cinstit… şi cred…

— Cred, îl întrerupse Lepevier, că nu ai priceput… sau că poate am explicat rău. Mandatul de percheziţie se referă la casa doamnei Levecque. Ai cumpărat această casă, dar asta nu mă poate împiedica să mă supun ordinelor pe rare le-am primit.

— Dar, în fine, domnule… de ce această percheziţie?

— Suntem pe urma unei crime.

De astă dată emoţia lui Polydor Grosjean se transformă într-un acces de ilaritate.

— În orice caz, zise el, dacă s-a comis o crimă, doamna nu poate fi vinovată. E cea mai onestă dintre femei.

— Ah!

— Eu o cunosc de zece ani.

— O cunoşti de zece ani?

— Şi bărbatul ei, un om foarte de treabă, a murit acum trei ani în braţele mele.

Aerul nevinovat al grădinarului îi uimea foarte mult pe Lepevier şi Montgeron.

Polydore Grosjean adăugă:

— Dar, în fine, domnule, dacă vreţi să vizitaţi casa, sunt la dispoziţia dumneavoastră. Mă veţi scuza însă, căci e aproape goală… deoarece mobilele mele n-au sosit încă.

Şi se îndreptară spre casă.

Lepevier, omul îmbrăcat în negru care nu era altcineva decât un comisar de poliţie, cei doi agenţi, Montgeron şi Casimir de Noireterre îl urmară.

Grădinarii nu-şi întrerupseră munca, crezând fără îndoială că acei oameni sunt nişte clienţi.

Omul cel gras deschise uşa şi se dădu la o parte spre a-i lăsa pe ceilalţi să intre.

— Acum, domnule, călăuzeşte-ne.

— Oh! Zise Montgeron, asta va fi uşor. Recunosc perfect locul.

Şi începu să urce scara.

La primul etaj regăsi culoarul la capătul căruia se afla uşa cu geamuri.

Această uşă era deschisă.

Dar camera mortuară era goală, catafalcul şi cadavrul dispăruseră…

Capitolul XI.

Montgeron şi Casimir de Noireterre fură foarte decepţionaţi.

Cel dintâi se întorsese spre Lepevier, care părea, de asemenea, dezamăgit, şi-i spuse:

— Din moment ce frumoasa grădinărească nu mai e aici, şi acest domn a cumpărat casa, e evident că ceea ce căutăm nu putea rămâne aici.

— Fără îndoială, dar…

— Dar, zise Montgeron, nu se transportă un cadavru aşa de uşor, şi…

— Un cadavru! Exclamă omul cel gras cu spaimă.

Lepevier se uita la el cu atenţia unui poliţist experimentat şi rămase convins că era de bună credinţă şi că nu ştia nimic.

Montgeron reluă:

— Aici se afla un cadavru.

— Dar unde! Întrebă Grosjean.

— Aici, pe catafalc. Pereţii erau îmbrăcaţi în negru.

— Da, afirmă Casimir de Noireterre.

Unul din agenţii subalterni, care îl însoţeau pe Lepevier, se apropie de un zid şi punând mâna pe un cui spuse:

— Domnule şef, nu ştiu dacă pereţii erau îmbrăcaţi în negru, dar ceea ce e sigur e că a fost ceva întins pe ziduri, căci se văd încă urme.

— Asta e adevărat, aprobă Lepevier apropiindu-se şi examinând zidul.

Lepevier se apropie de fereastră şi se uită în jos. Fereastra de la catul de jos, care venea în dreptul celei de sus era deschisă.

El se adresă lui Montgeron.

— Dacă am memoria bună, pardoseala s-a deschis sub dumneavoastră.

— Da, domnule.

— Şi aţi căzut amândoi la catul de jos?

— Da.

Lepevier se aplecă şi începu să examineze parchetul cu atenţie, sperând să găsească o urmă care să indice acel chepeng misterios.

Dar pe parchet nu se vedea nici o astfel de urmă.

— Să coborâm, zise Lepevier, înainte de a căuta cadavrul, trebuie să ne dăm seama exact de căderea dumneavoastră.

Camera în care Montgeron văzuse cadavrul era mare, fiind luminată de patru ferestre, din care două dădeau spre faţada, superioară a pavilionului, iar celelalte două pe faţa opusă.

Înainte de a părăsi încăperea, Lepevier măsură odaia cu pasul.

Apoi el coborî urmat de toţi.

Odaia de jos n-avea decât două ferestre şi era luminată de la faţada principală.

Polydore Grosjean, care părea să se intereseze de aceste cercetări, nu-l părăsea pe Lepevier. Acesta se reîntoarse în vestibul şi avu convingerea că odaia de jos fusese despărţită în două.

Dar nici în prima, nici în a doua, Montgeron nu recunoscu locul unde căzuse.

Nicăieri tavanul nu avea urmele acelei bascule.

Lepevier începu să măsoare, cu pasul odaia.

Apoi surâse şi, lovind zidul cu pumnul, zise:

— Această odaie e despărţită… să urcăm din nou sus.

Apoi, adresându-se lui Polydore Grosjean:

— Ţi-aş fi recunoscător, domnule, dacă mi-ai procura un târnăcop pentru a sparge pardoseala.

— Să spargeţi pardoseala! Exclamă omul cel gras.

— Ah! Fiţi liniştit, zise Lepevier râzând, reparaţiile le vom face tot noi.

Introducându-se în odaia de la catul întâi unde fusese văzut cadavrul, Lepevier ordonă celor doi agenţi ai săi să desfacă o scândură a parchetului.

Polydore Grosjean veni cu un târnăcop.

— Agenţii începură lucrul.

La a doua lovitură de târnăcop una din scânduri se desfăcu.

Atunci Montgeron scoase o exclamaţie de bucurie.

Se vedea un al doilea parchet, dedesubt.

După prima scândură, fu scoasă a doua şi apoi a treia.

Atunci privirea experimentată a lui Lepevier descoperi două butoane de aramă, puse la o oarecare distanţă unul de altul.

— Daţi o lovitură de târnăcop în acest buton, zise el.

Agenţii se supuseră.

Această trapă, care cedase sub picioarele lui Montgeron se deschise din nou şi unul din cei doi agenţi se prăbuşi în sera, unde cei doi tineri fuseseră cât pe ce să moară asfixiaţi.

Dar trapa nu se închise, căci lovitura de târnăcop sfărâmase resortul.

În acelaşi timp, o rază de lumină apăru şi Lepevier, care se aplecase peste trapă scoase un strigăt de spaimă.

Lepevier şi Montgeron, împreună cu ceilalţi, putură vedea atunci catafalcul, iar pe catafalc cadavrul.

Lumânările ardeau în cele patru colţuri ale catafalcului.

Dar ele erau pe jumătate consumate.

Lepevier şi Montgeron săriră în seră.

— E Maurevers, zise Montgeron.

— Da, răspunse Lepevier.

Şi amândoi se apropiară.

Dar deodată, Lepevier scoase un ţipăt, punând mâna pe cadavru.

— Ce e? Zise Montgeron.

— Dar uită-te!

— Ce?

— Nu e un cadavru, zise cu răceală Lepevier.

— Cum?

Şi Montgeron se dădu înapoi uimit.

— E o figură de ceară, termină Lepevier şi am fost înşelaţi.

Lepevier avea dreptate. Înaintea lui se afla o figură de ceară foarte bine executată.

Capitolul XII.

Agentul de poliţie Manuel către domnul Lepevier, şeful biroului „afacerilor misterioase” „Domnule şef, Voi completa prin această scrisoare telegrama pe care ţi-am expediat-o acum o oră.

Legile engleze cer nişte formalităţi fără număr şi e mai greu să obţii un cadavru decât extrădarea unui asasin.

Corpul lui Maurevers l-am fotografiat.

Dar legea cere ca orice om asasinat să fie transportat la morgă, să stea acolo până ce înmormântarea va fi permisă printr-o hotărâre judecătorească.

Desigur, conformându-mă instrucţiunilor dumneavoastră, am cerut cadavrul şi m-am supus tuturor formalităţilor cerute.

Ieri, toată ziua m-am ocupat cu acest lucru.

Corpul lui Maurevers a fost obiectul curiozităţii generale.

Morga este deschisă publicului de la 9 dimineaţa până Ie 5 seara.

Poliţistul Waston, pe care-l rugasem să stea lângă corp şi să-mi facă un raport, a constatat că mai multe persoane l-au recunoscut.

Mai întâi l-a recunoscut lordul G., care-şi petrece iernile la Paris şi care n-a ezitat să strige: „Dar e un francez, marchizul Gaston de Maurevers!”

Apoi o femeie, care are o casă mobilată în Hampstead, a afirmat că l-a avut locatar.

Poliţistul a luat adresa acestei femei şi aseară m-am dus la ea.

Mi-a arătat odaia pe care o locuise Maurevers şi în care de atunci n-a mai locuit nimeni.

Se arseseră diferite hârtii în sobă. Am adunat câteva bucăţele.

Pe una din ele, pe care ţi-o trimit, sunt scrise, de o mână de femeie, cuvintele: „Revino iubita mea, te iert.”

Aseară am obţinut autorizaţia de a prelua corpul lui Maurevers, azi de dimineaţă la ora 9, şi de a-l îmbarca pentru Franţa.

Cum mă temeam de descompunere, m-am înţeles cu un chirurg foarte priceput, care urma să injecteze cadavrului o soluţie de tanin.

Azi de dimineaţă tocmai îmi terminam preparativele de plecare, când poliţistul nostru a intrat la mine şi mi-a anunţat dispariţia cadavrului.

Cum a avut loc această răpire? Ca şi morga din Paris, cea de aici e situată pe marginea unui râu.

E o clădire pătrată cu un singur cat, despărţit în trei odăi.

Sala morţilor e despărţită, cu un grilaj şi cu o balustradă, de vestibulul în care publicul e admis.

În spatele ei se află camera de disecţie unde stau gardienii.

Seara se închid uşile deschise publicului în cursul zilei şi gardienii, în număr de doi se retrag în sala de disecţie.

Cu toate acestea obţinusem ca doi poliţişti între care agentul Waston, să stea noaptea lângă corpul lui Maurevers.

Sala de disecţie dă spre Tamisa prin două ferestre. Aceste ferestre n-au gratii.

Când fluviul este mare, un om stând în picioare într-o barcă, poate ajunge cu mâna la ele.

Pe acolo trebuie să fi pătruns răpitorul.

Se lasă uneori fereastra deschisă când e vreun corp în camera de disecţie.

Gardienii aprind atunci un foc mare pentru a se apăra de frig.

Aşa s-a întâmplat şi în noaptea trecută.

Agentul de poliţie Waston afirmă că, până la zece seara, cei doi gardieni au jucat cărţi.

Ei şi colegul lor au rămas în sala morţilor.

Acestuia din urmă i s-a făcut somn şi Waston, făgăduindu-i că va veghea el, s-a lungit pe o masă de marmură care era goală.

Dar în curând a fost şi el cuprins de o toropeală căreia, cu toate sforţările sale, nu i-a putut rezista.

Când s-a deşteptat, soarele pătrundea în sala morţilor.

Waston îşi simţea capul aşa de greu, încât nu-şi putea da seama unde se află.

Apoi aducându-şi aminte, a observat că Maurevers dispăruse.

Celălalt poliţist tot mai dormea.

Waston a încercat să-l trezească şi, neputând, s-a repezit în sala de disecţie.

Cei doi gardieni dormeau de asemenea, unul pe o masă şi celălalt sub masă.

Cărţile cu care jucaseră erau risipite pe jos.

Fereastra din dreapta era deschisă.

Waston a găsit o frânghie legată de fereastră.

Cu mare cazнă i-a putut deştepta pe poliţist şi pe cei doi gardieni.

Niciunul din ei nu auziseră vreun zgomot în cursul nopţii.

Dar e evident că cineva a intrat pe fereastră şi a luat cadavrul, pe care apoi l-a coborât în vreo barcă legat cu frânghia aceea.

Cum au adormit gardienii?

Aici e o enigmă pe care chirurgul care a fost chemat la morgă n-a putut-o dezlega.

În cursul serii, unul din gardieni s-a dus să cumpere nişte tutun de prizat, dintr-un magazin din apropiere.

Cei doi poliţişti şi celălalt gardian, începând să joace, au prizat de mai multe ori.

Chirurgul, găsind tabachera, a supus tutunul unor analize.

Era amestecat cu un narcotic foarte puternic, ceea ce explică iuţeala cu care gardienii şi poliţistul au adormit.

În urma cererii mele, a fost arestat tutungiul de la care au cumpărat tabacul. Dar acest om, pe care l-am văzut protestând cu energie, susţine că a vândut tutun obişnuit.

Pe de altă parte, gardianul crede că-şi aduce aminte că un om sărman, în momentul în care el ieşea din tutungerie, i-a cerut o priză de tutun.

Se caută acest om, care ar fi putut foarte bine să introducă narcoticul în tabacheră.

Toată poliţia din Londra e în alertă şi se speră încă găsirea cadavrului lui Maurevers. Mâine vei primi o a doua scrisoare.

Manuel”

Capitolul XIII.

Figura de ceară care-l reprezenta atât de perfect pe Maurevers, încât toată lumea s-a înşelat la prima vedere, fu pusă sub paza a doi agenţi de poliţie trimişi la Bellevue de şeful „afacerilor misterioase”.

Ei aveau ordinul de a-l supraveghea în acelaşi timp şi pe Polydore Grosjean şi de a nu-l lăsa să iasă din curtea proprietăţii sale.

Lepevier s-a întors la Paris cu comisarul de poliţie, cu Montgeron şi cu Noireterre.

— O voi aresta pe această femeie, care se spune că locuieşte pe strada Temple. Sau Polydore Grosjean e complicele ei sau adresa e reală.

Acesta fusese raţionamentul lui Lepevier.

Cu toate acestea, în loc să meargă direct în strada Temple, el ocolise puţin şi trecuse pe la biroul său pentru a lua alţi doi agenţi.

Montgeron şi Casimir de Noireterre îl însoţeau.

În mai puţin de o oră, Lepevier, lăsându-i pe toţi să-l aştepte în stradă, se prezentă singur la portarul de la nr. 69

bis.

Se deghizase într-un costum de comisionar.

— Doamna Levecque? Îl întrebă el pe portar.

Acesta răspunse:

— Nu e acasă.

— Ştii dacă se va întoarce curând?

— Nu se va întoarce.

— La ce etaj locuieşte?

— La al treilea, dar nu e nimeni acasă. A ieşit azi dimineaţă, spunând că pleacă pentru opt zile într-o călătorie.

Lepevier pricepu că trebuia să-şi decline calitatea.

Îl anunţă pe portar că era agent de poliţie şi că trebuia să facă o percheziţie.

Portarul îi dădu fără nici o dificultate cheia apartamentului.

Atunci Lepevier îşi chemă tovarăşii şi cu toţii urcară la apartamentul indicat, spre marea nedumerire a portarului, care repeta, împreunându-şi mâinile, că doamna Levecque era cea mai onestă dintre femei.

Apartamentul era foarte mic, mobilat fără lux şi indica o femeie cu un venit mijlociu.

Imediat cum intră, vicontele de Montgeron zări un portret în dormitor.

Acest portret era acel al unui lucrător dacă judecai după îmbrăcăminte. Dar îi înfăţişa pe Maurevers.

— Iar el! Murmură.

În acelaşi timp Lepevier găsi pe o masă o scrisoare, iar pe plic scrise cuvintele: „Domnului viconte de Montgeron”

— Iată, zise Lepevier, întinzându-i scrisoarea.

Montgeron o luă şi rupse plicul.

Ea era semnată „Frumoasa grădinăreasă” şi conţinea într-adevăr o scrisoare.

„Domnule, Această scrisoare îţi va parveni sunt sigură, şi poate că chiar dumneata o vei găsi în locul unde o las.

Ai vrut să pătrunzi un mister şi pentru asta te-ai adresat poliţiei.

Nici poliţia, nici dumneata, nu veţi afla niciodată adevărul.

Mă vei căuta în zadar. Nici dumneata, nici domnul Lepevier nu mă veţi găsi.

De altfel, nu mă cunoaşteţi niciunul nici celălalt.

Un singur om m-a văzut şi acela, Gustav Marion e nebun.

Domnule viconte, lasă-mă să-ţi dau un sfat. Eşti tânăr, eşti bogat, poţi să trăieşti fericit până la bătrâneţe.

Nu-ţi compromite niciunul din aceste bunuri printr-o curiozitate imprudentă, care ar putea să-ţi aducă o catastrofă.

Poliţia, pe care o desfid, va sfârşi prin a se plictisi în cercetări zadarnice de a-l găsi pe Maurevers viu sau mort.

Îţi vorbesc în numele prieteniei pe care o aveai pentru Maurevers.

Părăsesc Parisul!

Poate că nu mă mai întorc niciodată. Poate că ne vom întâlni de douăzeci de ori, fără să ştii cine sunt.

Adio, domnule de Montgeron şi urmează sfatul unei femei care e iubită cu ardoare de amicul dumitale.

Frumoasa grădinăreasă”

Percheziţia minuţioasă făcută de Lepevier în acel apartament n-a dat nici un rezultat. El nu găsi nici scrisori, nici hârtii, nimic care să-l poată pune pe urmele frumoasei grădinărese.

Agentul Manuel se întoarse de la Londra după opt zile.

Nu putuse, cu toate eforturile poliţiei engleze, să regăsească cadavrul, care se credea a fi al marchizului de Maurevers.

Tot Parisul cunoştea această aventură, care produsese o mare emoţie.

Poliţia franceză o căuta în zadar pe frumoasa grădinăreasă.

Polydore Grosjean fu pus după opt zile în libertate.

Figura de ceară, arătată tuturor celor care-l cunoscuseră pe Maurevers, fu recunoscută de unii şi negată de alţii.

Se ridicară chiar îndoieli asupra acestei asemănări. Agentul Manuel pretinse că nu semăna cu cavalerul furat din Londra.

Trecuseră mai multe luni.

Cercetările poliţiei se micşorară, apoi încetară cu totul.

Cu toate acestea, după un an, un nou zvon apăru.

Un tânăr ofiţer, din marina engleză pretinse că l-a întâlnit pe marchiz în India şi că era perfect sănătos.

În fine, în aceeaşi perioadă, agentul de poliţie Manuel, călcat de un camion pe o stradă, fu transportat, pe moarte, la un spital.

Dar înainte de a-şi da ultima suflare el ceru cu stăruinţă să-l vadă pe prefectul de poliţie.

Acesta veni la spital şi primi o destăinuire.

Această destăinuire se referea oare la dispariţia marchizului Gaston de Maurevers?

Mister!

Partea a doua.

F. Frumoasa grădinăreasă

(La Belle Jardiniere)

Capitolul I.

Erau aproape doi ani de când Rocambole plecase.

Nava, care îl transportase în India, împreună cu prizonierii săi, pierise într-adevăr de foc? Rocambole murise?

Nimeni nu ştia în Europa, nici chiar Vanda, care de doi ani aştepta în zadar ca stăpânul să se întoarcă sau să-i trimită vreo veste.

Vanda şi Marmouset nu se mai despărţiseră de la moartea tragică a iubitei lor Gipsy.

Milon trăia cu ei.

Toţi trei aşteptau întoarcerea stăpânului şi stăpânul era subiectul tuturor convorbirilor lor.

Uneori Milon clătina din cap şi spunea cu tristeţe:

— Oh! Sigur a murit!

Dar Vanda răspundea:

— E cu neputinţă! Sunt sigură că nu.

Şi cum ea dădea acest răspuns cel puţin pentru a suta oară de la plecarea lui Rocambole, în acea seară ea adăugă:

— Vreţi să ştiţi pe ce se bazează convingerea mea?

— Da, răspunse Milon.

— Ei bine, reluă Vanda, sunt foarte nervoasă, prin urmare foarte impresionabilă şi posed darul de a vedea în vis. De aceea toate persoanele pe care le iubesc îmi apar în vis, chiar de s-ar afla la o distanţă de o mie de leghe.

— Şi l-ai văzut pe Rocambole?

— De zece ori de la plecarea lui.

Şi cum Milon dădea din cap neîncrezător, Vanda continuă:

— Pun pariu că de ar fi aici un hipnotizator, care să mă adoarmă, aş putea să vă spun unde e Rocambole, ce face şi dacă va veni curând.

Milon nu se arătă prea convins.

Dar Marmouset, a cărui imaginaţie era mai vie, strigă:

— Dacă nu trebuie decât un hipnotizator, ştiu unde să-l găsesc.

— Ei bine! Du-te şi caută-l, zise Vanda.

Marmouset se sculă, trase clopoţelul şi ordonă valetului care intră imediat:

— Să pună calul la trăsură.

Marmouset, care se schimbase mult de la moartea sărmanei Gipsy, era acum un tânăr melancolic, cu o figură distinsă şi de o eleganţă perfectă.

Vanda îl oprise să se sinucidă, spunându-i că Rocambole se baza pe el.

Marmouset trăise mai întâi din ordin, indiferent de toate, gândindu-se numai la Gipsy.

Dar Gipsy îi lăsase milioane şi omul bogat se consolează în cele din urmă.

Amintirea iubitei Gipsy nu mai era acum decât o dulce melancolie.

În timpul celor doi ani care trecuseră, Marmouset îşi completase educaţie şi era, graţie inteligenţei sale de parizian, un tip bine, din toate punctele de vedere.

De altfel era atât de bogat!

Fusese remarcat la Bois de Boulogne datorită frumuseţii cailor săi.

Era băiatul care avea cei mai frumoşi cai şi cele mai frumoase trăsuri din Paris.

Clubul nobililor îi solicitase onoarea de a-l avea printre membrii săi.

Cele mai frumoase femei îl fulgerau cu privirea şi cu surâsul lor.

Dar Marmouset nu iubea pe nimeni. Inima lui era goală.

Poate că ar fi vrut să se arunce în vreuna din acele patimi care absorb viaţa unui tânăr de douăzeci de ani, dar sentimentul unei datorii de împlinit îl reţinuse poate mai mult decât amintirea sărmanei Gipsy.

Această datorie era o misiune misterioasă lăsată de Rocambole, la plecare, în acel plic sigilat pe care Marmouset nu trebuia să-l deschidă decât peste doi ani.

Marmouset ştia că această avere pe care i-o lăsase Gipsy era destinată vreunei mari opere de reparaţie şi că trebuie să o întrebuinţeze spre a-şi răscumpăra trecutul.

Pe de altă parte, termenul fixat de Rocambole se apropia.

Şi Marmouset aştepta cu multă nerăbdare această oră.

El ceruse deci să se pună calul la trăsură.

Sunase de nouă la pendula din dormitorul Vandei, care locuia tot în casa din str. Marignan, cumpărată de sir James Nively.

— Mă voi întoarce peste o oră, zise Marmouset plecând.

Se duse în strada Poissoniere nr. 49.

Acolo locuia un om de care vorbea tot Parisul.

Era un american, numit Hunt, care făcuse nişte vindecări minunate prin magnetism.

Mic, slab, nervos, el avea în privire o putere extraordinară şi îi adormise pe oamenii cei mai increduli şi mai rebeli.

După cum vă închipuiţi, Marmouset îşi schimbase numele.

În registrele stării civile era înscris sub prenumele de Victor Albert şi numele de Prytavin, care era cel al mamei sale.

Parisul era foarte uşuratic şi se ocupa foarte puţin de unde vin oamenii care apar cu o mare avere şi trăiesc în mare lux.

Albert Prytavin era primit peste tot, cu respectul pe care-l inspiră această putere modernă, care se numeşte Maiestatea Sa Banul şi pe nimeni nu interesa că era copilul unui tâlhar şi al unei femei pierdute.

Marmouset trimise cartea sa de vizită care îi făcea să aştepte pe toţi cei care veneau să-l viziteze.

Cartea sa de vizită avu un efect magic.

Omul ieşi din cabinetul său şi veni înaintea lui Marmouset.

Acesta îi spuse:

— Domnule, am venit să te rog să mă urmezi. Una din amicele mele are ciudata dorinţă de a fi hipnotizată.

În acelaşi timp, Marmouset aruncă un bilet de o mie de franci pe masa lui Hunt.

Acesta îşi luă repede un palton pe el şi îl urmă pe Marmouset.

În mai puţin de o oră, după cum făgăduise, Marmouset se reîntoarse în budoarul Vandei, împreună cu Hunt.

— Domnule, zise Vanda acestuia din urmă, priveşte-mă bine. Sunt lucidă?

— Cred, zise Hunt. Cred chiar că ai o fire de somnambulă.

— Atunci, adoarme-mă!

Şi ea se lungi în fotoliu, în timp ce americanul o privea cu ochii săi plini de vrajă iar cu mâinile o apucase de braţ.

Milon şi Marmouset aşteptau cu nerăbdare rezultatul acestei ciudate experienţe.

Deodată ochii Vandei se închiseră şi capul îi căzu pe umăr.

Ea scoase un suspin.

Atunci Hunt îi spuse:

— Vreau să vezi!

Un fior trecu prin corpul Vandei şi ea începu să se agite.

Apoi deodată buzele ei murmurară:

— Văd, zise ea. Văd…

Milon şi Marmouset ascultau împietriţi. În sfârşit urmau să afle ce se întâmplase cu Rocambole.

Capitolul II.

Vanda pronunţă mai întâi câteva cuvinte confuze.

Ea se zbătea fără îndoială în acel întuneric misterios care învăluie sufletul unul mediu, în momentul în care sufletul porneşte în spaţiu, dar rămâne totuşi în contact cu corpul, care are misiunea de a transmite senzaţiile şi aventurile sale.

Apoi, puţin câte puţin, în timp ce ochii ei erau închişi, fruntea i se lumină, faţa căpătă o expresie liniştită, buzele i se întredeschiseră şi zise:

— Îl văd…

— Pe cine vezi?

— Pe el!

Marmouset îi făcu un semn care însemna: „Ştim perfect, Milon şi cu mine, despre cine vorbeşte.”

Apoi aplecându-se la urechea lui Hunt:

— Întreab-o unde e.

— Unde îl vezi?

Vanda răspunse:

— Cerul e plin de stele şi totuşi întunericul, căldura înăbuşitoare. Vântul care suflă de la Vest e un vânt de foc. Tropicul nu e departe. Pânzele navei sunt întinse în bătaia

vântului. Valurile se deschid. E la postul său de comandă şi dă ordine mării la fel ca şi oamenilor.

Şi Vanda tăcu.

Totul merge de minune pe bord.

— Ce mai vezi? Zise americanul.

— Nimic, decât ceaţă, răspunse ea.

Şi recăzu într-un fel de toropeală.

— Scena se va schimba fără îndoială, murmură Hunt la urechea lui Marmouset. Să aşteptăm.

După câteva minute Vanda se agită din nou, dar faţa sa exprima o spaimă de nedescris:

— Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! Murmură.

— Ce vezi?

— E foc la bord. A cuprins partea de jos a navei şi ameninţă depozitul de praf de puşcă. Dumnezeul meu.

Şi cu o voce înspăimântată adăugă:

— Luntrea a fost coborâtă pe mare… oamenii se depărtează…

— Şi el?

— A rămas acolo… la postul său… urmărind cu privirea luntrea. Focul înaintează! Dumnezeule!

Vanda sări de pe fotoliu şi scoase un ţipăt.

— Explozia! Zise ea.

Marmouset, Milon şi hipnotizatorul se priviră cu spaimă.

Dar, deodată, faţa Vandei se însenină. Ea încetă să se mai agite şi scoase un suspin de uşurare.

— Ei bine! Ce ai văzut?

— N-am văzut, văd.

— Ce?

— Pe el, înoată sprijinit de o scândură.

S-a făcut ziuă… el tot înoată… marea e liniştită, o pânză apare la orizont… el înoată cu ardoare… pânza se măreşte… e o navă… se lasă luntrea pe mare… e salvat!

Milon şi Marmouset scoaseră un ţipăt.

Vanda recăzu în acea prestaţie.

— Trebuie să o deşteptăm, zise Milon.

— Nu încă, răspunse Marmouset.

— De ce? Întrebă cu naivitate colosul.

— Fiindcă nu e suficient să ştim că stăpânul a scăpat.

— Vreţi să ştiţi unde e?

— Da.

Şi Marmouset făcu un nou semn americanului.

Hunt puse mâna pe fruntea Vandei şi îi zise cu autoritate:

— Vreau să mai vezi!

Vanda se mai agită puţin, dar faţa i se lumină din nou.

— E călare zise ea, calul e alb şi are un harnaşament regal. Merge alături de un om îmbrăcat în roşu, cu epoleţi de aur. În faţa lor, oameni cu părul alb înaintează bătând din tobe. Au şi nişte instrumente de aramă. E muzica unui regiment de cipays.

În spatele lor vin soldaţii, unii albi alţii cu faţa neagră.

E a doua zi după o luptă…

O luptă unde el s-a luptat ca un leu.

Ei merg sub un cer aprins, în mijlocul unei câmpii verzi, plin de monumente stranii.

— India, fără îndoială, murmură Marmouset.

— Unde merge? Întrebă Hunt.

— Nu ştiu… S-a făcut noapte… Soarele s-a cufundat în mare… dar aud tobele sunând…

Hunt se întoarse spre Marmouset:

— Domnule, zise el, doamna e obosită… trebuie să ne oprim aici pentru astăzi…

— Cum vrei, zise Marmouset.

— Stăpânul n-a murit.

Hunt îşi trecu atunci mâinile pe fruntea Vandei, gonind fluidul magnetic în sens invers şi în curând aceasta deschise ochii şi se uită în jurul ei speriată.

Apoi îşi aminti şi întrebă:

— Ei bine?

— Ah! Ştiam eu.

— Unde e?

— În India.

— Am spus dacă se va reîntoarce?

— Nu, zise Hunt. Am socotit că eşti obosită şi că avem timp şi altădată.

Vanda aruncă asupra lui Marmouset o privire care însemna: „Nu pot vorbi în faţa acestui om, trebuie să-l lăsăm să plece”.

Americanul îşi luă pălăria şi Marmouset îi spuse.

— Te voi conduce la dumneata, domnule.

— Amicul meu, zise Vanda lui Marmouset, nu uita un lucru.

— Care doamnă? Întrebă Marmouset.

— Mâine e ziua fixată.

— Pentru deschiderea instrucţiunilor stăpânului?

— Da.

— Mâine la opt fix voi fi aici.

Şi Marmouset ieşi cu americanul.

— Ei bine, zise atunci Vanda, întorcându-se spre Milon, care era încă mişcat de ceea ce văzuse şi auzise, crezi acum că Rocambole nu e mort?

Capitolul III.

Marmouset îl conduse pe hipnotizator acasă, apoi, simţind nevoia de a umbla pe jos, dădu drumul trăsurii, aprinse o ţigară şi porni pe bulevarde.

Era aproape ora unsprezece seara, prăvăliile erau închise. Numai cafenelele şi tutungeriile erau încă deschise.

Fiind pe la sfârşitul lunii martie, vremea era încă frumoasă şi bulevardul plin de lume.

Marmouset mergea încet, gânditor şi se întreba dacă peste douăzeci şi patru de ore nu va fi omul cel mai agitat din lume, după cum acum nu făcea nimic. Căci era probabil ca instrucţiunile lăsate de Rocambole să nu fie de natură a-i permite să rămână cu braţele încrucişate.

Mergând astfel a ajuns la Operă, când fu apucat brusc de braţ.

Se întoarse şi văzu în faţa sa un om de vreo treizeci şi şase de ani, care nu era altul decât vechea noastră cunoştinţă, vicontele de Montgeron, actualmente preşedintele clubului nobililor.

— Bună seara Victor, zise vicontele.

— Bună seara Montgeron, răspunse Marmouset.

Vicontele îl luă de braţ.

— Bună vreme de plimbat, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse Marmouset, e un timp de primăvară.

— Afară de cazul, reluă Montgeron, când n-ai spiritul liniştit şi inima liberă.

— De ce spui aceste cuvinte, Montgeron!

Şi Marmouset îl privi pe viconte, care nu se putu opri să tresară.

— Dragul meu, răspunse el, sunt un om foarte ciudat, într-adevăr.

— Cum aşa?

— Termin acolo unde ceilalţi abia încep.

— Explică-te, Montgeron…

Vicontele scoase ceasornicul.

— Opera nu se termină decât la 12 fără 10 minute şi acum e 11 şi un sfert. Avem deci timpul să vorbim. Vrei să bem ceva la cafeneaua „Riché”? Îţi voi face o destăinuire.

— Bine! Zise Marmouset.

Traversară strada Peletiér şi se aşezară în faţa cafenelei, într-un colţ, aşa ca să poată vedea lumea ce iese de la Operă.

— Dragul meu, de la douăzeci la treizeci de ani am fost omul cel mai liniştit din lume. Nu mă muncea nici un gând. Îmi cheltuiam venitul fără risipă, menajându-mi inima şi emoţiile, având tot soiul de plăceri raţionale, părăsindu-mi amanta îndată ce credeam că văd la ea o mică iubire şi fugind de orice aventură romantică.

— Şi, după treizeci de ani? Întrebă Marmouset.

— Lucrurile s-au schimbat

— Ah!

— M-am aruncat în aventuri de tot soiul. Ai cunoscut istoria lui Maurevers!

— Dispariţia sa, vrei să spui?

— Am petrecut doi ani din viaţă cu o idee fixă: să descopăr acest mister de nepătruns.

— Şi n-ai reuşit?

— Dumnezeule, nu! De altfel am fost rugat chiar de familie să încetez orice cercetări.

— De ce?

— Maurevers avea un văr care a devenit moştenitorul său. Într-o dimineaţă el a venit la mine şi mi-a zis: „Am avut o întrevedere cu prefectul de poliţie şi ne-am înţeles că nu mai trebuie să-l căutăm pe nenorocitul meu văr. De aceea, îţi voi fi foarte îndatorat dacă nu te vei mai ocupa de el”.

— Atunci, zise Marmouset, te-ai abţinut?

— Cu atât mai uşor, începeam să mă plictisesc. Dar îmi trebuia ceva nou în locul acestei activităţi care mă cuprinsese.

Şi ai găsit?

— Desigur. M-am îndrăgostit.

— De cine?

— Înainte de a-ţi spune, lasă-mă să-ţi povestesc viaţa mea de o lună, de când durează această pasiune.

— Să vedem.

— De trei ori pe săptămână aştept la poarta Operei. Ea vine, o văd urcându-se în trăsură şi simt inima că îmi bate cu atâta putere de parcă ar vrea să-mi spargă pieptul.

— Bine şi apoi?

— În toate dimineţile mă plimb călare şi trec de două ori pe sub ferestrele casei în care locuieşte. În fiecare seară, afară de zilele de Operă când mă duc într-un salon, unde sunt sigur că o întâlnesc. Totuşi nu i-am vorbit niciodată.

— De ce? Întrebă Marmouset mirat.

— Nu ştiu, dar ea a ghicit amorul meu. Dacă această femeie ar consimţi să mă iubească o oră, cu condiţia ca

după ce va trece această oră să îmi zbor creierii, aş primi.

— Montgeron, zise Marmouset cu melancolie, eşti foarte grav bolnav.

— Sunt nebun!

— Această femeie este probabil frumoasă?

— Nu ştiu. Are o privire fatală, vocea îmbătătoare şi ceva dominator, care face să se plece toate frunţile în drumul ei. Vrei să o vezi?

— Da, zise Marmouset cuprins de o vagă curiozitate.

— Ei bine! Întră în fotoliile de orchestră de la Operă şi priveşte în dreapta. O vei vedea stând lângă un om de aproape patruzeci şi cinci de ani, brunet ca un mulatru. E bărbatul ei.

— Un străin, fără îndoială?

— Un spaniol.

— Ah! E spaniolă!

— Nu. Pare mai curând rusoaică. Ea are un splendid păr blond bătând în roşu şi nişte ochi negri din care scapără scântei. Nu sunt decât două luni de când se află la Paris. De unde au venit? Nimeni nu ştie. Totuşi sunt foarte bine primiţi în lumea bună.

Marmouset se sculă.

— Mă vei însoţi nu-i aşa?

— Nu, răspunse Montgeron, prefer să rămân aici. Astă seară, sunt mai amorezat ca de obicei şi toată lumea ar observa. Când va ieşi din teatru mă voi ascunde sub o coloană şi o voi vedea când se va urca în trăsură.

— Te voi regăsi?

— Fără îndoială.

— Unde?

— Aici.

Marmouset se îndreptă spre Operă, unde avea o lojă închiriată.

Cortina se ridicase şi se cânta al patrulea act din opera „Profetul”. Dar Marmouset nu văzu nici scena nici sala.

Ochii săi fură atraşi spre locul unde se afla iubita vicontelui de Montgeron.

Şi Marmouset rămase înmărmurit de frumuseţea acelei femei.

Se vorbea despre ea în teatru.

Marmouset asculta fără să înceteze de a o privi.

Capitolul IV.

Această femeie, de care Montgeron era amorezat ca un nebun şi pe care Marmouset o privea în acel moment cu o curiozitate plină de o naivă admiraţie, era într-adevăr de o frumuseţe stranie, care seduce şi înspăimântă în acelaşi timp.

Cu tenul său de albeaţa marmurei, cu părul blond, cu ochii săi negri, ea făcea un contrast izbitor cu omul de alături, despre care se spunea că e bărbatul ei.

Acesta din urmă era spaniol, dacă nu chiar mexican, sau un plantator din Rio-de-Janeiro.

El se uita în jurul său cu o privire scânteietoare de gelozie, care părea că ameninţă întreaga sală cu moartea. Dar această privire sălbatică se stingea îndată şi devenea sfioasă şi nedecisă când întâlnea privirea femeii cu părut blond.

Aceasta putea avea douăzeci sau treizeci de ani.

Marmouset se aşezase în rândul al doilea de scaune din fotoliile de orchestră.

În primul rând, în faţa lui, se aflau doi oameni, care vorbeau în limba engleză.

Marmouset trase cu urechea şi pricepu că se vorbea de frumoasa străină.

Aceşti oameni, foarte elegant îmbrăcaţi, nu erau totuşi englezi. Păreau din contră, parizieni şi dacă vorbeau în engleză era desigur ca să nu fie înţeleşi de toată lumea.

Puţin oameni la Paris cunosc limba engleză destul de bine ca să întreţină o conversaţie.

Dar Marmouset studiase bine această limbă, datorită dragostei ce avusese pentru sărmana Gipsy.

El nu pierdu nici un cuvânt din convorbirea celor doi tineri.

— Astfel, amicul meu, nu crezi în căsătoria lui don Ramon?

— Deloc.

— Cu toate acestea, ei au dansat alaltăieri la ambasada Spaniei.

— Ce dovedeşte asta?

— Doar că ar fi nevoie de multă îndrăzneală pentru a prezenta ambasadorului ţării sale, ca nevastă, pe o femeie care nu-i e decât amantă.

— Scumpul meu, răspunse unul din cei doi tineri, dacă don Ramon s-a căsătorit cu această femeie, e pentru că e văduvă de cei trei bărbaţi.

— Mă rog?

— I-am cunoscut pe toţi trei.

— Baroane, glumeşti…

— Pe onoarea mea, că spun adevărul. Vrei să-ţi povestesc viaţa acestei femei?

— Da.

— Nu e nici rusoaică, nici englezoaică, cum se cade. Sunt sigur că e născută la Paris.

— Crezi?

— Cu toate acestea, prima oară am văzut-o la Londra.

— Când?

— Acum cinci ani. Era pe atunci nevasta lordului Harring, care pretindea că se însurase cu ea în Irlanda.

Ea producea la Londra, la teatru Covent-Garden, acelaşi efect pe care-l produce şi aici.

— Şi se numea lady Harring?

— După cum se numeşte aici dona Figuera-y-Mendez, după cum se numea la Constantinopol…

— Ah! A fost şi la Constantinopol?

— A fost femeia prinţului rus, Kolotin.

— Ce glumă?

— În fine, după un an, am regăsit-o la Marsilia, numindu-se doamna Catelan. Se măritase cu un bogat armator.

— Tot ceea ce îmi povesteşti e foarte ciudat, baroane.

— E adevărat, dragul meu.

— La urma urmelor, ce ar dovedi asta? Ca văduvă a lordului Harring, ea s-a căsătorit cu prinţul Kolotin şi văduvă a acestuia din urmă cu domnul Catelan.

— Care a murit, la rândul său, spre a face loc lui don Ramon, nu-i aşa?

— Da.

— Scumpul meu, zise cel căruia prietenul său îi dădea titlul de baron, nu mai locuiesc la Paris, ştii, şi m-am retras, ca un pasionat vânător, în castelul meu din Lorena unde am petrecut cele patru anotimpuri. Nu vin la Paris decât de două ori pe an. Şi mâine plec. E deci probabil că nu o voi mai întâlni pe dona Figuera-y-Mendez, după cum e sigur că am examinat-o toată seara şi că, obişnuită să facă senzaţie, nu s-a preocupat de nimeni şi nu ne-a văzut, cu toate că eu am privit-o destul de insistent.

— Ce vrei să spui?

— Că plec mâine şi că nu o voi întâlni.

— Dar dacă ai întâlni-o?

— Aş vrea-o pălind.

— Pricep, dacă i-ai cunoscut toţi bărbaţii.

— Oh! Nu pentru asta.

— Dar?

— Ţi-am spus, continuă baronul, m-am retras din lume şi nu mă mai amestec.

— Dar ai cunoscut-o în particular pe această femeie?

— Foarte bine.

— Şi posezi vreun secret al ei?

— Poate.

— Baroane, mă faci curios.

— Am jurat să nu spun nimic.

— Totuşi sunt amicul tău.

— Tocmai de aceea nu vreau să te bag într-o serie de aventuri neplăcute. Dar voi face ce pot pentru tine.

— Ah!

— Eşti într-adevăr îndrăgostit de această femeie.

— Ca un nebun.

— Cortina se va lăsa în curând.

— Bine!

— Vom ieşi împreună, mă vei lua de braţ şi ne vom plimba în foaier până ce va ieşi şi ea.

— Ceea ce înseamnă că te va vedea?

— Da.

— Ei bine?

— Apoi tu vei căuta să o întâlneşti la pădure, la spectacol, într-un salon şi îi vei spune: „Doamnă, te iubesc. Sunt amicul baronului Henri de C…”

— Şi crezi că o să fiu bine primit.

— Poate.

Şi baronul surâse batjocoritor.

Marmouset auzise toată această convorbire şi curiozitatea lui crescuse.

El părăsi fotoliile de orchestră înaintea celor doi tineri şi ajunse în foaier înaintea lor.

Apoi aşteptă.

După câteva secunde baronul Henri de C… şi amicul său se aflau pe scară.

După trei minute, don Ramon Figuera-y-Mendez, cobora, dând braţul femeii cu părul blond.

Marmouset, de la o distanţă de trei paşi, observă totul.

Femeia ajunse faţă în faţă cu baronul Henry de C…

Deodată ea păli şi trecu, aruncând asupra baronului o privire plină de ură.

Marmouset o urmă.

Capitolul V.

Marmouset pe când o urma pe frumoasa străină la care surprinsese prima mişcare de spaimă şi apoi privirea de ură

pe care i-o aruncase baronului Henry de C… el zări pe Montgeron stând afară.

Vicontele era palid de emoţie în momentul în care femeia trecu pe lângă el.

Ea era în trăsura, care se depărta repede.

Paloarea lui făcu loc deodată unei vii roşeţi când Marmouset se apropie de el.

— Ei bine! Zise acesta din urmă, ai văzut-o.

Montgeron îl luă de braţ şi porni cu el pe stradă.

— Amice, zise Montgeron, când fură pe bulevard, cred că am să înnebunesc.

— De ce?

— Mi se pare că mi-a surâs când a trecut.

— Dumitale?

— Mie. Capul şi inima îmi ard ca un vulcan. M-a privit şi mi-a surâs.

— Ei bine! Zise Marmouset, n-ai de ce să înnebuneşti. Eşti un om fericit.

— Da, dar uneori fericirea ucide.

— Ce nebunie!

— Victor, zise vicontele, rezemându-se cu familiaritate de braţul lui Marmouset, îmi eşti cu adevărat prieten?

— Desigur.

— Atunci nu mă părăsi. Vino cu mine la Café-Anglais… Vom cina într-un separeu… Vei sta cu mine până la ziuă… spune… vrei?

— Bine, răspunse Marmouset.

Vicontele de Montgeron era într-o asemenea stare de surescitare încât ţi-era milă să-l vezi.

Marmouset îl însoţi.

Intrară într-un separau la Café-Anglais, lăsară fereastra deschisă şi continuară să vorbească în timp ce chelnerul îi servea.

— Prietene, spunea vicontele, am treizeci şi şase de ani, vârsta la care cineva moare din amor cu cea mai mare uşurinţă…

— Dar, zise Marmouset, din moment ce ţi-a surâs…

— Tocmai asta mă înspăimântă.

— De ce?

— Pentru că această femeie poate acum să-mi ceară viaţa, averea şi onoarea.

— E mult, zise Marmouset surâzând.

Chelnerul intră aducând o scrisoare pe o tavă.

— A venit un servitor, zise chelnerul, şi a întrebat dacă domnul viconte de Montgeron cinează aici. A lăsat această scrisoare, rugând să vă fie remisă.

Montgeron deveni din nou palid.

Marmouset făcu un semn chelnerului, care plecă.

Montgeron privea scrisoarea de pe tavă şi nu îndrăznea să o atingă.

Era cuprins de un tremur nervos.

— Nu îndrăznesc, zise el.

— Cum! Exclamă Marmouset, ai ajuns la această stare de slăbiciune?

— Da.

— Dar nu ştii nici măcar de unde vine această scrisoare?

— De la ea.

— Oh! Nu se poale.

— Sunt sigur. Deschide-o tu pentru mine.

Montgeron tremura din ce în ce mai tare.

Marmouset deschise scrisoarea şi o citi.

Ea conţinea două rânduri, scrise de o mână de femeie.

— Nu are nici o legătură, zise el.

— Citeşte, răspunse tremurând Montgeron.

Marmouset citi cu jumătate de voce: „Dacă domnul viconte de Montgeron e tot omul curajos pe care tot Parisul l-a cunoscut, se va afla la ora două după miezul nopţii în spatele bisericii Madeleine şi se va apropia de un mic cupeu la care vor fi înhămaţi doi cai negri.”

— Ea e, repetă Montgeron.

— Eşti sigur?

— Sunt.

— Şi… te vei duce!

— Oh! Mă mai întrebi!

Marmouset încruntă sprâncenele. I se păru că această întâlnire e o cursă. Dar nu-i spuse impresiile sale lui Montgeron, căruia nu-i spusese nici ceea ce văzuse în culoarul Operei.

Montgeron îşi consultă ceasornicul.

Nu era încă ceasul unu.

— Un secol de chinuri, zise el.

— Montgeron, reluă Marmouset, ştii că mă pui în încurcătură?

— De ce?

— Nu mi-ai cerut să petrec restul nopţii cu tine?

— Desigur.

— Dar dacă de duci la această întâlnire…

— Ei bine! Mă vei aştepta aici.

— Şi dacă nu te întorci?

— La şase dimineaţa vei putea pleca.

— Dragă Montgeron, continuă Marmouset, eşti un om, după cum se spune, din înalta societate, prin urmare e foarte normal ca multe femei să se gândească la dumneata. Suntem în plin carnaval. Ce-ţi dovedeşte că scrisoarea e de la acea femeie?

— E ea, îţi spun!

— Fie, nu mai stărui.

Şi Marmouset, pricepând că Montgeron ajunsese la acel paroxism al dragostei care nu mai admite nici un raţionament, se mărgini a-l ţine de vorbă până la ora două fără un sfert.

Pe când vicontele se scula pentru a merge la întâlnire, Marmouset băgă mâna în buzunarul paltonului.

— Iată, zise el, ia asta.

— De ce? Întrebă Montgeron mirat.

Obiectul pe care Marmouset îl scoase din buzunar nu era altceva decât un revolver.

— Scumpul meu, zise cu răceală Marmouset, când te duci la întâlniri de amor, trebuie să-ţi iei anumite precauţii. Această femeie are un bărbat gelos.

— Ai dreptate, zise Montgeron.

Şi luă revolverul.

După câteva ore, Marmouset îşi terminase de fumat a şasea ţigară şi sticla de lichior, în separeul de la Café-Anglais.

Pendula tocmai suna ora şase.

— Sărmanul Montgeron! Murmură tânărul surâzând, e fără îndoială fericit… Numai să nu uite să-mi trimită revolverul.

Dar, deodată, uşa se deschise şi intră Montgeron.

Vicontele era palid şi cu ochii în flăcări.

— Dragul meu, zise el lui Marmouset, mă voi duela.

— Ce?

— Mă bat peste o oră. Eşti martorul meu. Vom trece pe la Noireterre care va veni cu noi.

— Dar cu cine te baţi?

— Îţi voi spune pe drum. Să plecăm. Trăsura e jos… cu spadele.

— Şi eu care credeam că eşti la o întâlnire de amor?

— Oh! Zise Montgeron în extaz, dacă ai şti cât e de frumoasă!

„E nebun!” se gândi Marmouset.

Şi-l urmă.

Ce se petrecuse oare?

Capitolul VI.

Montgeron se dusese deci la întâlnire.

Starea de surescitare în care se afla era aşa de vizibilă, încât evita, traversând bulevardul, să treacă prin faţa Clubului nobililor de frică să nu întâlnească vreun prieten, care să-l întrebe unde merge şi să se mire de tulburarea sa.

La ora fixată era în spatele bisericii Madeleine.

Cupeul în locul indicat.

Montgeron se clătina pe măsură ce se apropia.

Atunci în uşa cupeului apăru un cap de femeie, aşa de înfăşurată încât Montgeron nu o recunoscu decât după bătăile inimii sale.

În acelaşi timp o mână înmănuşată îl apucă de braţ şi o voce, dulce de femeie îi spuse:

— Urcă!

Montgeron, mai mult mort decât viu urcă în cupeu.

Vizitiul primise fără îndoială ordin, căci porni imediat.

— Domnule Montgeron, zise atunci femeia voalată, ştiu că eşti curajos.

— Doamnă…

— Ştiu că mă iubeşti…

— Trebuie oare să mor pentru dumneata? Întrebă el cu un accent cavaleresc.

— Nu, dar trebuie să-ţi rişti viaţa pentru mine.

— Sunt gata!

Ea avea o flacără atât de puternică în ochi, încât Montgeron simţi că-i arde inima.

Vizitiul încetini şi porni pe Champs-Élysées.

— Domnule Montgeron, reluă ea, depinde de dumneata ca mâine să părăsesc Parisul fără să mă mai întorc.

— Doamnă.

— Depinde de dumneata să rămân… Depinde de dumneata… să te iubesc…

Ea pronunţă ultimele cuvinte cu francheţea unei spaniole care îşi oferă dragostea celui care va şti să o răzbune.

— Ascultă-mă, reluă ea.

— Vorbeşte, zise el şi ce vei ordona voi face.

Ea reluă:

— Există un om care, din cauza refuzului meu, şi-a transformat amorul în ură; un om care mă urmăreşte peste tot, cu o mulţime de calomnii.

Pretutindeni fug din faţa lui… iar el vine după mine…

— Îl voi ucide, răspunse Montgeron.

— Bărbatul meu, continuă ea, este un om gelos şi sălbatic, dar nu-l iubesc şi de aceea nu vreau să fiu răzbunată de el.

— Spune-mi numele acestui om, răspunse Montgeron. Restul mă priveşte.

— Vă rog… încă un cuvânt, zise ea.

— Vorbeşte.

— Omul pe care ţi-l voi arăta e curajos şi este un bun spadasin. Dar dacă ar şti că am de partea mea braţul dumitale, ar deveni laş.

— Oh!

— El ţine la răzbunarea lui şi ar căuta un mijloc de fugă.

— Mizerabilul!

— Jură-mi că vei găsi un pretext şi că numele meu nu va fi pronunţat…

— Îţi jur.

Şi ea îl strânse de mână.

— Dacă îl ucizi pe acest om, zise ea, voi deveni sclava dumitale şi voi părăsi totul pentru a te urma fie şi la capătul lumii.

Îi vorbea cu o emoţie fermecătoare, care-l zăpăci cu totul, pe Montgeron.

— Numele său, repetă el, numele său?

Dar ea tot ezita.

— Şi dacă acest om, zise ea, ar fi un cunoscut al dumitale?

— Ce e cu asta!

— Dacă ar fi amicul dumitale?

— Ar deveni inamicul meu, din ziua în care te-a ultragiat.

— Domnule Montgeron, termină ea, omul care mă urăşte şi pe care îl urăsc este baronul Henri de C…

Montgeron tresări.

Baronul Henri de C… era membru al Clubului Asperges, despre care cititorii îşi amintesc desigur.

Montgeron făcea parte şi el din acest club, cu toate că îşi petrecea nopţile la Clubul nobililor.

Baronul de C…, care era mai mult numit baronul Henri era un original văzut foarte rar prin Paris.

Călătorise foarte mult, era mare vânător. De mai mulţi ani trăia la moşie.

Dar nu stătea niciodată douăzeci şi patru de ore la Paris fără să-şi facă apariţia la Clubul Asperges.

Montgeron nu mai era în intimitate cu el.

Când femeia voalată pronunţă acest nume, el respiră uşurat.

— Bine, doamnă, zise el, îl voi ucide, sau mă va ucide!

Ea trase clopoţelul cupeului.

Vizitiul opri.

— La revedere, zise ea. Sau mai bine zis pe mâine.

— Unde te voi revedea? Întrebă el.

— În acelaşi loc şi la aceeaşi oră.

Ea îi dădu mâna, spunându-i:

— Du-te, cavalerul meu, amorul meu te va proteja.

Montgeron plecă beat de fericire.

Stătu câteva momente nemişcat, urmărind din ochi cupeul care pornise în trapul cailor, ducând-o pe această misterioasă fiinţă, pentru care el mergea să-şi verse sângele peste câteva ore.

Apoi, după ce cupeul dispăru în întunericul nopţii, porni pe jos spre piaţa Concorde.

Montgeron avea nevoie să umble, să se răcorească în aerul rece al nopţii şi să-şi facă un plan.

Dacă ar fi judecat serios, poate că s-ar fi întrebat dacă o femeie care punea ca preţ al amorului său viaţa unui om nu era cea din urmă dintre fiinţe, nedemnă ele orice afecţiune.

Dar Montgeron era nebun ele dragoste şi această întrebare nu şi-o puse deloc.

Zece minute mai târziu, el sosea la Clubul Asperges, sigur că îl va întâlni pe baronul Henri de C… pe care îl zărise seara la intrarea la Operă.

Urcă încet scara de marmură şi pătrunse în salonul de jos, cu surâsul pe buze.

Partida era foarte animată.

Baronul Henri ţinea banca.

Montgeron se apropie.

Capitolul VII.

Partida era aşa de animată încât nimeni nu-şi întoarse capul.

Vicontele de Montgeron înaintase aproape în vârful picioarelor.

Baronul Henri de C…, deşi era foarte bogat, nu-i plăcea să piardă şi era foarte prost dispus.

— N-am văzut niciodată, zise el, o bancă aşa de proastă.

— Pierzi doar douăzeci de napoleoni. Un fleac, zise un jucător.

— Şi voi uza de dreptul meu, domnilor, reluă bancherul.

— Mă rog? Întrebară mai multe voci.

— Voi arde câteva cărţi, poate că îmi va veni norocul.

— Domnilor, răspunse o voce, baronul e acum un om aranjat, de aceea să nu vă miraţi că are asemenea cabale.

Toţi întoarseră capul şi-l recunoscură pe Montgeron.

Vicontele avea un surâs batjocoritor care-l făcu pe baron să se încrunte.

— Ah! Sunt un om aranjat, domnule do Montgeron? Întrebă el.

— Aşa se spune, cel puţin, răspunse vicontele ironic.

— Asta e o crimă?

— Nu. Mai ales când cineva e în situaţia dumitale.

— Ce e cu asta? Zise baronul privindu-l cu răceală pe Montgeron.

— Oh! Nimic, zise acesta din urmă dispreţuitor. Asta nu mă priveşte.

— Mă crezi oare ruinat?

— Nu.

— Atunci?

— Atunci, scumpul meu baron, am auzit că ai avea nevoie să-ţi păstrezi averea… pentru moştenitori.

Şi Montgeron pronunţă aceste din urmă cuvinte cu ironie.

— Moştenitori, zise baronul, n-am decât un nepot mai bogat ca mine şi pe care cred că am să-l fac să aştepte încă treizeci-patruzeci de ani.

— Adevărat! Răspunse Montgeron. Deci nu e adevărat ce se spune.

— Ce anume?

— Că trăieşti mult timp la moşie.

— Îmi place viaţa la ţară.

— În Lorena, mi se pare?

— Da.

— În Lorena sunt fete frumoase, baroane.

— Montgeron, spuse baronul Henri agasat, ce înseamnă cuvintele astea?

— Să presupunem că n-am spus nimic.

Şi atitudinea lui Montgeron devenea din ce în ce mai batjocoritoare.

— Nu, zise baronul Henri sculându-se, trebuie să-mi dai explicaţie.

— La ce?

— Despre ce moştenitori vorbeşti?

— Ştii tot aşa de bine ca şi mine.

Montgeron avea un surâs din ce în ce mai impertinent.

Toţi cei care asistau la această scenă ciudată se priveau miraţi.

Era evident că Montgeron căuta ceartă. Dar de ce?

Montgeron nu era totuşi beat.

— Dragul meu baron, reluă acesta din urmă, l-ai văzut pe Lafont, celebrul comedian, într-una din cele mai frumoase creaţii ale sale, comandantul Mauduit, din peisaj, „Lion enpaille”?

— Da, şi? Întrebă baronul.

— Pajul era drăguţ în rolul bucătăresei Suzon?

— Unde vrei să ajungi? Întrebă baronul palid de mânie.

— La aceasta dragul meu, continuă Montgeron. Se pare că joci o comedie în castelul dumitale.

— Joc o comedie?

— Ţii locul lui Lafont şi… în ceea ce priveşte rolul Pajului se pare că e o adevărată bucătăreasă care…

— Dragul meu Montgeron, zise cu răceală baronul pricep din toate astea un lucru!

— Ah! Adevărat?

— Că faci o glumă de prost gust.

— Nu glumesc niciodată, baroane.

— Ai îndrăzni deci să susţii o asemenea calomnie?

Şi baronul Henri făcu un pas înapoi.

Montgeron scoase cu răceală o mănuşă şi o azvârli în faţa baronului.

— Cuvântul calomnie e prea grosolan, baroane, zise el, şi te voi face să-l înghiţi la loc.

Baronul Henri ridică de jos mănuşa şi o puse pe masă.

— Domnule de Montgeron, zise el, mă vei găsi la ora şapte dimineaţă, în pădure. Vei putea să-ţi aduci spadele şi pistoalele, căci te previn că unul din noi nu se va reîntoarce.

— Cred şi eu, răspunse Montgeron cu atâta ură, încât martorii acestei scene rămaseră şi mai uimiţi.

Salută şi plecă.

Baronul Hounot, unul din cei mai buni prieteni ai săi, alergă după el.

— Montgeron, zise el, eşti nebun?

— Deloc.

— Dar ce mister este între baron şi tine?

— E treaba mea.

— O femeie poate?

Montgeron surâse şi răspunse:

— Da, sunt amorezat de bucătăreasa lui.

Şi-l lăsă pe baronul Hounot care pricepu că nu voia să-i spună nimic.

Pe când vicontele se ducea la Café-Anglais, unde îl lăsase pe Marmouset, în clubul Asperges, baronul Henri spunea.

— Vă jur, domnilor, că n-am avut niciodată cu Montgeron vreo ceartă. Nu eram prieteni, dar ne stimam unul pe altul. Nu pricep nimic din această ciudată ceartă.

Şi zicând acestea baronul se aşează din nou la joc, unde rămase până la ziuă.

Atunci se sculă şi plecă cu trăsura.

Baronul Henri, de când nu mai locuia la Paris, trăgea la Grand Hotel.

El era în acest moment vecin de cameră cu doi ofiţeri din fostul său regiment de husari.

În ajun, la masă, făcuse cunoştinţă cu ei.

Baronul le bătu în uşă şi-i rugă să-i servească drept martori.

După o jumătate de oră toţi trei erau în trăsură şi baronul gânditor, murmură pentru sine: „Am făcut rău că nu m-am informat dacă Montgeron nu cumva e îndrăgostit. Trebuie să fie vorba tot de acea femeie.”

La şapte fix, baronul Henri de C… şi martorii săi, având o pereche de spade şi de pistoale, sosiră în pădure.

Montgeron, Marmouset şi Noireterre se aflau deja acolo.

Capitolul VIII.

Marmouset încercase la rândul său să-l descoasă pe Montgeron.

Cu cine şi pentru ce se bătea?

Montgeron îi spusese:

— Scumpul, meu mă bat eu bărbatul femeii pe care o iubesc.

Acest răspuns îl zăpăcise pe Marmouset.

El îşi închipuia că vicontele de Montgeron se dusese la întâlnirea dată de femeia cu părul blond şi că fusese surprins şi provocat de bărbat.

Era o cursă întinsă de acea femeie, pe socoteala căruia baronul Henri se exprimase aşa de puţin cavaleresc la Operă?

Marmouset îşi puse această întrebare fără să o rezolve pe când Montgeron îl conducea la Noireterre, pe care voia

să-l roage să-i servească de martor.

Pe drum el îşi repetă această întrebare.

Mai încercă prin câteva aluzii să afle secretul acestei întrevederi.

Dar vicontele nu spuse nici un cuvânt şi nici Noireterre, nici Marmouset nu bănuiau numele adversarului.

Abia când ajunseră în pădure, la locul de întâlnire, vicontele de Montgeron le spuse:

— Domnilor, cer de la dumneavoastră un jurământ.

— Spune, zise Noireterre.

— Oricare ar fi rezultatul acestui duel, nu veţi căuta niciodată să aflaţi pentru ce m-am bătut.

— Dar e vorba de un duel pe viaţă şi pe moarte? Întrebă Noireterre.

— Da, răspunse cu răceală Montgeron.

Marmouset şi Noireterre jurară.

În acest moment sosi trăsura care-i aducea pe baronul Henri şi martorii săi.

Dar ea se opri la distanţă şi numai unul din ofiţeri veni să se întâlnească cu martorii lui Montgeron.

— Domnilor, le spuse el, cunosc la o sută de paşi de aici un luminiş foarte potrivit.

Marmouset şi Noireterre se înclinară.

Apoi ofiţerul se urcă în trăsură, fără să fi pronunţat numele adversarului lui Montgeron.

După ce cele două trăsuri se opriră la locul indicat, Marmouset tresări văzându-l pe baron dându-se jos din trăsură.

El recunoscuse persoana din fotoliul de orchestră, care vorbea despre acea femeie cu atâta dispreţ.

Şi, deodată, îi strânse braţul lui Montgeron şi spuse:

— Acesta e adversarul dumitale?

— Da.

— Înainte de a te bate nu vrei să mă asculţi un minut?

— La ce bun.

— Montgeron… trebuie!

— Şi dacă nu vreau?

— Prietene… te rog…

Dar Montgeron se depărta de Marmouset, spunând:

— Domnilor, să ne grăbim!

Marmouset nu se consideră totuşi învins.

— Montgeron, zise el pe şoptite, ghicesc acum de ce această femeie ţi-a dat întâlnire.

— Ah!

— Pentru a te ruga să-l provoci pe baronul Henri.

— Şi?

— Montgeron, nu te poţi bate!

Vicontele izbucni într-un hohot de râs.

— Nostim ar fi, zise el, să-mi propui o împăcare pe teren.

Marmouset păli. Vicontele de Montgeron îi închisese gura.

Acesta din urmă se apropie de Noireterre şi-i şopti:

— Casimir, ascultă dorinţele mele. Vreau un duel pe viaţă şi pe moarte.

— Fie, zise tânărul.

Şi se duse la martorii baronului Henri.

Condiţiile fură stabilite în câteva secunde. Erau teribile.

Adversarii trebuiau mai întâi să folosească pistoalele.

De la o distanţă de treizeci de paşi cu posibilitatea de a înainta cinci paşi, vor trage câte două gloanţe.

Dacă această luptă nu va da un rezultat definitiv, se va continua cu spada.

Marmouset urmărea cu privirea faţa lui Montgeron, care se lumină când Noireterre îi transmitea aceste condiţii.

Nici o explicaţie nu mai era cu putinţă de aici înainte. Ofiţerii, conform dreptului lor de martori ai adversarului ofensat, încărcată armele.

Se hotărâse ca fiecare din combatanţi să folosească pistolul său.

Apoi se numărară paşii şi fiecare îşi luă locul său de luptă.

Marmouset era palid şi avea presimţirea unei catastrofe.

Unul din ofiţeri dădu semnalul.

Baronul Henri făcu doi paşi şi trase un foc.

Montgeron nu se mişcă. Glonţul îi trecuse pe deasupra capului.

Cu toate acestea vicontele nu ochi şi aşteptă focul al doilea al adversarului său.

Baronul trase din nou.

De astă dată braţul ridicat al lui Montgeron căzu brusc. Glonţul îi zdrobise umărul drept.

Dar, cu mâna stângă, Montgeron luă de jos pistolul, înaintă cinci paşi şi trase.

Baronul nu fu atins.

Montgeron scoase un strigăt de mânie şi trase al doilea foc.

Baronul se clătină, dar nu căzu.

Martorii alergară.

Montgeron avea braţul drept rănit, iar baronul un glonţ în coapsă.

— Destul, domnilor, zise unul dintre ofiţeri.

— Nu, răspunse Montgeron, cu spada acum.

— Dar, Montgeron, observă Marmouset, nu te poţi servi de braţul drept.

— Sunt stângaci. Afară de cazul când domnul baron nu poate lupta!

— Mă ţin încă bine pe picioare, răspunse baronul liniştit.

În faţa furiei vicontelui de Montgeron, martorii nu putură decât să cedeze. Se aduseră spadele. Lupta fu lungă şi înverşunată.

Montgeron era un luptător de forţă şi avantajul de a ţine spada cu mâna stângă.

Baronul pierdea mult sânge şi începea să se clatine. Dar furia lui Montgeron creştea.

Deodată se auzi un strigăt.

Montgeron fandase şi intrase în spada baronului. Dar şi a sa intrase până la gardă în pieptul adversarului. Amândoi căzură în acelaşi timp la pământ.

Capitolul IX.

În aceeaşi zi, la orele 9 seara, Victor Prytavin, adică amicul nostru Marmouset, intra în clubul Asperges.

El nu găsi acolo decât feţe consternate.

Duelul de dimineaţă, degenerat într-un adevărat măcel, avusese un sfârşit funest pentru ambii adversari.

Montgeron murise în cursul zilei.

Baronul Henri fusese condus acasă şi doctorii chemaţi în grabă declaraseră că rana era mortală. Cu toate acestea baronul trăia încă.

Marmouset nu-l părăsise pe Montgeron până când îşi dăduse ultimul suspin.

Vicontele murise ţinându-se de jurământul pe care îl făcuse acestei femei misterioase care îi pusese spada în mână.

În zadar, cu lacrimi în ochi, Marmouset încercase să-i smulgă secretul.

Montgeron murise murmurând: „O iubesc!”

O mare curiozitate îl cuprinse pe Marmouset. El ghici că femeia cu părul blond era cauza duelului. Dar cine era această femeie?

Asta voia să ştie.

De aceea venea la club cu slaba speranţă de a obţine vreo informaţie cu privire la această afacere. Se vorbea şi el asculta.

— Domnilor, zicea marchizul B…, acelaşi care odinioară îl prezentase pe maiorul Avatar la club, e un fapt sigur pentru mine că sărmanul Montgeron şi baronul Henri n-aveau alaltăieri dimineaţă nici un motiv de ură unul împotriva altuia.

— Eu, zise un alt membru al clubului, pot să afirm că alaltăieri, pe la ora două mă plimbam cu baronul pe la Fortoni, când l-am întâlnit pe Montgeron. Ei şi-au strâns mâinile.

— Numai o femeie putea să fi produs această ciudată atitudine a lui Montgeron, adăuga un al treilea.

— E cu putinţă, zise marchizul.

— De ce?

— Fiindcă baronul nu locuieşte aproape niciodată la Paris.

— Ce-i cu asta?

— El s-a certat de doi ani cu fosta lui amanta.

— Poate că e la mijloc o femeie de lume.

— El nu merge în lume.

— Domnilor, zise atunci Marmouset, cred că pot să certific că e o femeie la mijloc.

— Se poate!

— Montgeron era amorezat.

— Ah!

— Ca un nebun.

— De cine?

— De o femeie pe care am văzut-o… şi care i-a dat întâlnire noaptea trecută. Petrecusem seara cu el. S-a despărţit de mine pentru a se duce la întâlnire. Şi s-a întors cu o provocare la duel.

— Baronul nu era totuşi omul care să tulbure o întâlnire de amor, observă marchizul B…

— La ce oră a fost întâlnirea lui Montgeron?

— La nouă dimineaţa.

— Bine, zise unul din membrii clubului, dar Henri a venit aici la miezul nopţii şi nu ne-a părăsit decât după provocarea lui Montgeron.

— Dar înainte de a veni aici a fost la Operă, nu-i aşa?

— Da.

— Am fost şi eu, zise Marmouset, la doi paşi de el.

— Ei bine?

— Baronul vorbea despre femeia de care Montgeron se amorezase…

— Dar cine e această femeie?

— Domnilor, răspunse Marmouset, femeia care a dat naştere acestui măcel era foarte dispreţuită de baronul

Henri şi trebuie să vă spun că am mare încredere în cuvintele acestuia.

— Ah!

— M-am convins că moartea lui Montgeron trebuie răzbunată, că această femeie trebuie pedepsită şi pentru asta sunt aici.

Toţi se uitară la Marmouset cu curiozitate.

Acesta reluă:

— Baronul n-a murit.

— Dar e rănit de moarte.

— Fie, dar mai poate trăi încă vreo câteva ore.

— Poate…

— Cine din dumneavoastră vrea să mă conducă la căpătâiul lui?

— Medicii se opun ca el să vadă pe cineva.

— Dar nu e în delir?

— Nu. E lucid. Mi-a spus Charles Hounot, singurul care a putut să-l vadă.

— Ei bine! Zise Marmouset cu convingere, dacă unul din dumneavoastră vrea să se însărcineze a-i duce cartea mea de vizită, pe care voi scrie doua cuvinte, sunt sigur că baronul va avea dorinţa să mă vadă.

— Vino, zise marchizul B…, baronul e la Grand Hotel şi n-avem decât să traversăm bulevardul.

Marmouset şi marchizul plecară.

După-zece minute pătrundeau în micul salon care preceda camera rănitului.

Charles Hounot tresări şi-l privi pe Marmouset.

— Veniţi prea târziu, zise el cu o voce tristă.

— A murit?

— Nu, dar va muri curând. Peste un sfert de oră totul va fi terminat. Lasă-l să moară în pace.

— Şi fără răzbunare? Întrebă Marmouset.

Charles Hounot tresări şi-l privi mirat pe Marmouset.

— Domnule, zise Marmouset, minutele valorează cât secolele. Baronul Henri este victima unei femei.

— Ce spui?

— Un cuvânt scăpat de pe buzele sale poate să ne ajute să-l răzbunăm. Veţi refuza ca el să pronunţe aceste cuvinte?

Marmouset era aşa convingător încât Charles Hounot îl luă de mână şi îl duse în odaie.

Baronul era în agonie, dar nu delira.

Îl privi pe Marmouset şi-l recunoscu ca unul din martorii adversarului său. Pe buzele lui flutură un surâs şi murmură:

— Mulţumesc!

Marmouset se aplecă spre el:

— Domnule baron, zise el, am fost ieri la operă.

— Ah! Zise muribundul.

— Te-am auzit pronunţând numele femeii lui Don Ramon.

Privirea muribundului fulgeră.

— Montgeron o iubea pe această femeie.

Baronul îl privi pe Marmouset cu atenţie.

— Ea l-a pus să se bată. În numele cerului, înainte de a muri, spune-mi adevăratul ei nume.

Baronul se sculă pe jumătate şi ochii săi scânteiară ca doi cărbuni aprinşi.

Apoi căzu mort.

Dar înainte de a-şi da sufletul, un nume scăpă de pe buzele sale: „Frumoasa grădinăreasă”.

Capitolul X.

Aşadar, femeia pentru care murise vicontele de Montgeron era frumoasa grădinăreasă!

Marmouset cunoştea această istorie.

Fusese primit la Clubul nobililor la abia un an de când cei mai înfocaţi amici ai lui Maurevers sfârşiseră prin a renunţa la acest mister.

Elevul lui Rocambole ştia deci toată această istorie. El avu o tresărire puternică primind de la muribund această destăinuire.

Baronul Henri murise pronunţând acest nume şi numai Marmouset îl auzise.

De altfel Marmouset murmură:

— Prea târziu!

Şi după câteva minute părăsi odaia mortuară, spunând marchizului B:

— Sunt convins că de i s-ar fi spus azi dimineaţă baronului Henri că Montgeron nu-l provoca decât din dragoste pentru această femeie, cu un singur cuvânt l-ar fi făcut să renunţe la luptă şi să-i întindă mâna.

— Dar cine e această femeie? Întrebă marchizul.

În momentul în care punea această întrebare, se aflau pe trotuarul din faţa hotelului, sub lumina unui felinar.

— Marchize, zise Marmouset, priveşte-mă bine!

Marchizul se uită surprins la acel tânăr.

Marmouset era palid şi pe faţa sa se citea o energie şi o hotărâre care-l uimi pe marchiz.

Acesta era un om de cel puţin patruzeci şi cinci de ani.

— Ei bine? Întrebă el.

— Am făcut un jurământ, acum cinci minute, continuă Marmouset.

— Şi acest jurământ?

— Constă în a răzbuna moartea lui Montgeron, care era amicul meu şi al dumitale şi a baronului.

— Îţi dau cuvântul meu…

— Murind, baronul a pronunţat un cuvânt, un nume.

— Ah!

— Acest nume mă pune pe urmele unei vaste intrigi. Şi cu ajutorul lui Dumnezeu, voi descurca această intrigă.

— Ai nevoie de mine?

— Nu, cel puţin pentru moment. Dar dacă vreodată voi considera necesar, voi apela la dumneata.

— Voi fi gata, zise marchizul.

Marmouset făcu un semn vizitiului său, care îl aştepta la poarta clubului.

— Adio, marchize, zise el.

— Nu vii cu mine sus?

— Nu.

— Şi dacă sunt întrebat despre ce ţi-a spus baronul?

— Vei răspunde că a murit chiar în momentul când intram. La revedere.

Şi Marmouset strânse mâna marchizului, se urcă în cupeul său şi plecă.

El scoase ceasornicul trecând prin faţa bisericii Madeleine.

— Zece, se gândi el. Abia la miezul nopţii trebuie să deschid plicul stăpânului. Am tot timpul.

Şi trăgând clopoţelul de la cupeu, îi spuse vizitiului.

— Mergi pe Champs-Élysées la nr. 69.

„Montgeron, se gândi Marmouset, m-a rugat să tai o şuviţă din părul său şi să o duc acestei femei. Iată ce mă face să pot intra în chipul cel mai natural la ea.”

După zece minute cupeul se opri la adresa indicată.

Marmouset se dădu jos din trăsură şi spuse vizitiului:

— Du-te acasă. Voi veni pe jos.

Şi pe când cupeul se depărta, începu să examineze casa.

Era o casă cu un singur etaj, clădită în fundul unei grădini cu arbori mari.

Această locuinţă avea, în mijlocul Parisului, ceva melancolic şi solitar.

O singură lumină strălucea la o fereastră la catul de jos.

Marmouset sună.

Puţin după aceea se auziră nişte paşi în grădină şi un servitor în livrea veni să deschidă.

La vederea lui Marmouset, zise:

— Domnul se înşeală, fără îndoială.

— Nu, răspunse Marmouset. Don Ramon Faguera-y-Mendez?

— Aici stă, domnule.

— Este acasă?

— Nu, domnule, e la club.

— Şi doamna?

— Este acasă. Dar doamna nu primeşte niciodată când domnul nu e acasă.

— Du-i cartea mea de vizită şi mă va primi.

Cu aceste cuvinte Marmouset îl dădu pe valet la o parte cu autoritatea unui om care n-are obiceiul de a fi lăsat să aştepte şi intră în grădină.

Apoi, în loc de a da cartea lui de vizită, dădu una de-a defunctului Montgeron.

Valetul întră în casă şi Marmouset se plimbă prin grădină câteva secunde.

Apoi valetul se întoarse.

— Doamna îl aşteaptă pe domnul viconte, zise el.

Aceste cuvinte uimiră puţin pe Marmouset.

Cum de această femeie, care preparase aşa de bine acea catastrofă, nu ştia deznodământul?

Ea nu ştia deci că Montgeron murise?

Totuşi, Marmouset, îl urmă pe valet.

Acesta îl făcu să treacă prin sală, apoi printr-un salon şi deschise, în fine, uşa unui budoar, în care se afla femeia cu părul blond.

Marmouset se opri în prag.

Femeia misterioasă era pe jumătate culcată pe un fotoliu lângă foc şi, privind pe Marmouset cu indiferenţă, fi spuse:

— Domnule viconte Montgeron, bărbatul meu, Don Ramon, mi-a vorbit mult de dumneata şi sunt fericită să te primesc.

În acelaşi timp îi arătă un scaun.

„Această femeie are curaj şi e şi o bună actriţă” se gândi Marmouset.

Şi intră.

Capitolul XI.

Marmouset se uită la ea cu mare atenţie.

Era liniştită, surâzătoare şi nimic din atitudinea ei nu trăda nici cea mai mică emoţie.

— Viconte de Montgeron, continuă ea, ştiu ce te aduce.

— Ah! Zise Marmouset, ştii doamnă?

— Deunăzi noapte, bărbatul meu a câştigat de la dumneata o sumă considerabilă.

Mirarea lui Marmouset era fără margini.

— Şi ai venit să plăteşti, zise ea.
— Doamnă, zise el, cred că greşiţi.
— Ah! Zise ea, cum aşa.
— Nu sunt vicontele de Montgeron.
Ea se sculă şi păru foarte mirată.
— Nu eşti vicontele de Montgeron?
— Nu, doamnă.
— Cine eşti atunci?
— Un prieten al lui.
— Atunci vii din partea lui?
În acelaşi timp Marmouset scoase din buzunar un portofel, îl deschise şi întinse frumoasei femei o şuviţă de păr negru.
— Ce e această glumă, domnule?
Se afla în picioare, în faţa lui Marmouset, care se sculase de asemenea.
Faţa sa era nepăsătoare şi un surâs vag îi flutura pe buze.
— Nu e nici o glumă, doamnă, zise cu răceală Marmouset, vicontele de Montgeron s-a bătut azi de dimineaţă.
— Ah! Dumnezeul meu!
— S-a bătut cu baronul Henri de C…
Şi pronunţând acest nume, Marmouset se uită fix la acea femeie, care nici măcar nu clipi.
— Cine e baronul de Henri de C…? Întrebă ea.
— Până ieri era un prieten al vicontelui de Montgeron.
— Şi s-au bătut?
— Pentru o femeie.
— Adevărat?
— O femeie despre care baronul Henri spunea că e o mizerabilă şi pe care Montgeron o iubea la nebunie.
— Dar, în fine, zise ea liniştită şi nepăsătoare, care a fost rezultatul duelului?
— Un măcel, doamnă. Vicontele de Montgeron a murit azi după amiază.

— Şi baronul?

— A murit acum o oră.

— Dar e teribil ceea ce îmi spui.

— Aşteaptă, doamnă, continuă Marmouset. Montgeron, murind, m-a rugat să mă duc la această femeie, să-i spun că murea fericit fiindcă murea pentru ea… Şi m-a rugat să-i tai o şuviţă de păr, pe care să o dau acestei femei.

Şi Marmouset îi întinse şuviţa.

Ea făcu un pas înapoi şi fulgerându-l cu privirea îi zise:

— Desigur că te înşeli, domnule, eu nu sunt femeia pentru care a murit vicontele de Montgeron.

— Cu toate acestea, el o pronunţat numele dumitale, doamnă.

— E cu neputinţă.

— Eşti soţia lui Don Ramon?

— Fără îndoială.

— Atunci dumneata eşti.

— Domnule, zise ea iritată, e târziu, bărbatul meu poate să sosească de la club dintr-un moment într-altul şi cu toate că suntem în carnaval, s-ar putea să nu-i placă gluma pe care îndrăzneşti să o faci.

— Ah! Să vedem! Zise ea.

Şi redeveni liniştită.

— Montgeron a avut odinioară un prieten – marchizul de Maurevers.

Ea se înfioră puţin la acest nume.

— Să mă scuzi, zise ea, dar sunt străină şi nu sunt la curent cu numele nobilimii franceze.

— Aşteaptă, doamnă, continuă Marmouset.

Acest Maurevers a dispărut. Se crede că a fost asasinat.

— Dar de ce crezi că mă poate interesa asta, domnule? Zise ea cu un gest de nerăbdare.

Marmouset continuă:

— Nu era el amicul vicontelui Montgeron?

— Bine. Pe urmă?

Şi se trânti din nou pe fotoliu, ca şi cum s-ar fi resemnat să asculte o convorbire care o plictisea în cel mai înalt grad.

— Maurevers avea un alt amic – baronul Henri.

De astă dată femeia se trădă printr-o uşoară paloare.

— O femeie, continuă Marmouset, a fost amestecată în dispariţia şi, probabil, şi în asasinarea lui Maurevers.

— Domnule, încep să cred că am în faţa mea un nebun.

— Ah! Doamnă…

— Istoria dumitale se complică aşa de mult încât te-aş ruga să-mi povesteşti urmarea mâine.

— Încă un cuvânt, doamnă, şi am terminat.

Marmouset se apropie de uşă, ca şi cum ar fi vrut să-i oprească pe servitori să între dacă ea ar fi sunat.

— Doamnă, zise el, femeia pentru care Montgeron a murit, e aceeaşi care a cauzat moartea lui Maurevers, şi, înainte de a muri baronul Henri mi-a spus adevăratul său nume.

De astă dată ea se sculă.

Era palidă şi cu ochii în flăcări.

— Se numeşte „Frumoasa grădinăreasă”, termina cu răceală Marmouset.

Ea scoase un ţipăt şi se dădu înapoi, ca şi cum ar fi văzut o fantomă.

— Dar cine eşti dumneata? Întrebă ea.

— Un om care te va ucide! Răspunse Marmouset.

Şi frumoasa grădinăreasă, speriată, văzu strălucind un pumnal în mâna lui Marmouset.

Capitolul XII.

Femeia cu părul blond păru atunci căzută în prada unei mari spaime.

— Îndurare! Zise ea, îndurare! Nu mă ucide!

Şi împreunându-şi mâinile, se uită la Marmouset cu un aer rugător.

Marmouset îi spuse:

— Doamnă, nu m-a adus aici o simplă curiozitate. Am o dorinţă pe care trebuie s-o împlinesc.

— Dar ce vrei de la mine? Întrebă ea cu spaimă.

— Vreau să ştiu!

— Ce?

— Dacă eşti într-adevăr „Frumoasa grădinăreasă”.

— Da, zise ea.

— Atunci ştii ce s-a întâmplat cu Maurevers.

Ea căzu în genunchi în faţa lui Marmouset.

— Oh! Nu mă întreba!

— Dacă nu ştiu tot adevărul în această privinţă, răspunse cu răceală Marmouset, eşti o femeie moartă.

Ea părea în prada unei aşa de mari spaime, încât Marmouset o crezu în puterea sa.

— Suntem singuri aici, zise el, această fereastră dă în grădină şi am încuiat uşa. Dacă încerci să-ţi chemi servitorii, dacă vei suna clopoţelul, te ucid pe loc şi fug pe fereastră.

— Dar, domnule, zise ea frângându-şi mâinile de disperare, secretele lui Maurevers nu sunt ale mele.

— Maurevers a murit şi am jurat să aflu unde şi cum.

Tonul lui Marmouset era foarte hotărât şi era uşor de înţeles că îşi va executa ameninţarea dacă va fi forţat.

La rândul său, ea păru resemnată.

— Domnule, istoria lui Maurevers e lungă şi am scris-o într-un caiet.

— Ah!

— E acolo, în această mobilă…

Şi îi arătă un scrin de lucru, ce se afla aşezat între două ferestre.

În acelaşi timp luă o cheie, pe care o avea legată la gât.

— Dacă nu te încrezi în mine, zise ea, deschide dumneata scrinul.

Şi îi întinse cheia.

Marmouset înainte de a lua cheia se duse la uşa camerei şi o încuie.

Apoi se apropie de scrin.

— Vezi cutia din stânga? Zise frumoasa grădinăreasă.

— Da.

— Deschide-o.

Marmouset puse fără nici o bănuială mâna pe această cutie şi o trase spre el.

Dar, deodată se auzi, o detunătură, două braţe de fier ieşiră din zid, îl înhăţară pe Marmouset care căzu în genunchi, şi-l ţintuiră de scrin.

Cât despre detunătură, ea era efectul unei capse aşezată în interiorul scrinului.

Acel scrin era o capcană.

Ingenioasa sa construcţie avea două crampoane de fier în zid.

Aceste crampoane erau puse în mişcare printr-un resort declanşat de explozia capsei.

Acest mecanism, la fel de ingenios ca lăzile de bani prevăzute cu un pistol ce-l ucide pe hoţ, avea avantajul că-i prindea viu pe hoţ şi-i şi prevenea pe oamenii din casă.

Marmouset scoase un strigăt de mânie, la care femeia cu părul blond răspunse printr-un hohot de râs batjocoritor.

În acelaşi timp, pe când Marmouset se zbătea cu furie în acele gheare de fier ce îl strângeau, ea se apropie de el.

— Domnule, eşti în puterea mea şi n-am decât să fac un semn pentru ca să fii un om mort. Cu toate acestea mi-e milă de dumneata şi îţi voi da un sfat pe care l-am dat şi vicontelui de Montgeron… anume de a nu te mai amesteca în afacerile mele.

Marmouset trăgea în zadar de cele două crampoane de fier.

Pe jumătate înăbuşit, el putuse totuşi să se întoarcă şi să o privească pe „Frumoasa grădinăreasă”.

Aceasta avea privirea batjocoritoare şi în acelaşi timp ochii îi scăpărau.

Valetul, care îl introdusese pe Marmouset, prevenit de detunătură, venise ca să bată la uşă, dar ea îi răspunse:

— Du-te, n-am nevoie de nimic.

Se apropie de fereastră şi o închise, trăgând perdelele.

Apoi se apropie de peretele opus, apăsă un resort şi o uşă secretă se deschise.

„Frumoasă grădinăreasă” dispăru.

Marmouset se afla singur luptându-se cu acele braţe de fier.

Lumânarea ce ardea pe sobă lumina budoarul. Privirea lui Marmouset fu atrasă deodată de un fel de vapori albicioşi ce ieşeau dintr-un colţ al pardoselii.

S-ar fi zis că era fum de ţigară.

Apoi acest fum se mări luând proporţiile unui nor, care din ce în ce creştea.

Marmouset mirat vedea acel nor venind spre dânsul.

În curând norul trecu pe lângă sobă şi lumânarea străluci prin acest nor, ca o stea, a cărei lumină se stinse.

În acelaşi timp un miros pătrunzător ajunse până la Marmouset.

Acea stranie ceaţă era parfumată şi înainta continuu.

În curând îl cuprinse cu totul pe Marmouset.

Ceaţa aceea era căldicică şi dulce.

Marmouset simţi o ciudată voluptate şi mânia lui se stinse.

Ceaţa se îngroşa întruna.

În curând lumânările se stinseră.

De asemenea, respiraţia lui Marmouset deveni mai greoaie.

Ceaţa îi pătrunse în corp prin toţi porii.

Apoi, în fine, ochii i se închiseră…

În acelaşi timp braţele de fier se desprinseră lăsându-l liber.

Dar acum nu se mai gândea să profite de această libertate ca să fugă.

Se lungi pe covor, în mângâierile misterioase ale acelei ceţi parfumate.

Capitolul XIII.

Marmouset era în prada unei beţii la fel cu aceea pe care o produce haşişul.

Ceaţa parfumată continua să-l pătrundă, să i se urce la creier şi să-i aducă o plăcere misterioasă.

De două ori încercă să se scoale şi nu putu.

În fine a treia oară reuşi, merse clătinându-se până la fotoliul ocupat cu un moment înainte de femeia cu părul blond şi se lăsă să cadă în el.

Atunci se produse un nou fenomen.

Ceaţa începu să se risipească.

Omul furios care cu un moment înainte ţinea un pumnal în mână, făcuse loc unui om fericit, care nu avea conştiinţa straniei sale fericiri.

Marmouset se gândea la „Frumoasa grădinăreasă”.

Nu la femeia urmărită şi adorată de Montgeron, ci la femeia pe care o văzuse cu un moment înainte şi care era frumoasă.

Şi Marmouset murmură cu voluptate:

— Oh! Cât trebuie să fie de iubită aceasta femeie!

Atunci se auzi un zgomot uşor, fâşâitul unei fuste de mătase, ceaţa deveni din ce în ce mai transparentă şi Marmouset o văzu pe femeia cu părul blond înaintând spre el.

Avea pe buze un surâs care-l zăpăcea. Ochii i se fixară asupra lui Marmouset care se zăpăci cu totul.

Apoi, cu o voce dulce şi armonioasă îl întrebă:

— Ah! Tu crezi că trebuie să fiu iubită.

— Oh! Murmură el în extaz.

Ea se aşează lângă el şi îi luă mâna într-a sa.

— Dar tu, zise ea, m-ai iubi?

— Oh! Da!

Şi Marmouset încercă să cuprindă cu braţul acea talie mlădioasă.

— Dar mai adineauri voiai să mă ucizi! Zise ea.

— Nu… Nu ştiu… Te iubesc…

— Ah!

— Vorbeşte, continuă Marmouset, voi fi sclavul tău.

Şi-o cuprinse cu braţele de gât.

— De ce, reluă ea, voiai să-l răzbuni pe Montgeron?

La acest nume, Marmouset avu o slabă umbră de raţiune. El încercă chiar un moment să iasă din toropeală şi să scape de sub influenţa acestui farmec fatal.

Dar nu reuşi.

— Montgeron, murmură el, Montgeron? Nu îl cunosc… Cine e Montgeron?

— Şi mă iubeşti?

— Oh! enorm…

Căzu în genunchi în faţa ei şi o privi extaziat.

Ceaţa nu mai era decât foarte slabă.

— Te iubesc! Te iubesc! repetă Marmouset.

Ea se aplecă spre el şi buzele ei se lipiră de cele ale tânărului.

Atunci Marmouset închise din nou ochii şi se pierdu în lumea viselor.

Când Marmouset îşi reveni, simţi că îi era frig. În acelaşi timp îşi dădu seama că era culcat pe pământul gol.

Ochii săi văzură cerul peste care începuseră să se ivească primele raze ale dimineţii.

Budoarul femeii cu părul blond dispăruse.

Marmouset era culcat pe jos, lângă o casă în construcţie.

Creierul lui greoi de această beţie ciudată, încercă în zadar să coordoneze ideile şi amintirile.

Se sculă în picioare şi începu să-şi mişte membrele amorţite.

Apoi începu să meargă.

Casa avea de jur împrejur un gard de scânduri, care într-un loc avea o spărtură.

Spre acest punct se îndreptă Marmouset. Spărtura era destul de mare ca să poată trece. Marmouset trecu pe acolo.

El se găsi atunci pe unul din acele bulevarde încă deşarte, pe care abia se construiau câteva case.

Marmouset reuşi în cele din urmă să-şi adune amintirile.

El îşi aduse aminte despre evenimentele din ajun – moartea lui Montgeron şi a baronului Henri, apoi expediţia lui nocturnă la „Frumoasa, grădinăreasă”, crampoanele de fier care îl prinseseră, ceaţa parfumată şi privirea fermecătoare a femeii la picioarele căreia adormise.

Atunci, scuturându-se de ultima toropeală a acelei beţii stranii fu cuprins de un sentiment de mânie.

Această femeie îşi bătuse joc de el, după cum îşi bătuse joc şi de Montgeron şi de baronul Henri şi poate şi de nenorocitul de Maurevers.

— Dar eu sunt elevul lui Rocambole! Zise Marmouset cu mândrie. Şi vom vedea care din noi va învinge „Frumoasă grădinăreasă”.

După cum se vede, amorul lui de o oră se transformase într-un sentiment de ură.

El regăsi repede drumul şi se îndreptă spre aleea Marignan.

Vanda îl aşteptase toată noaptea în zadar.

Când îl văzu, ea strigă:

— Ce ţi s-a întâmplat de ai încălcat ordinele stăpânului?

— Ai dreptate, răspunse Marmouset, la miezul nopţii trebuia să deschid acel plic.

— Şi e şapte dimineaţa.

— Iartă-mă, dar nu e vina mea.

Şi, nevoind să se explice mai mult, Marmouset se închise în budoarul Vandei şi deschise plicul cu ordinele lui Rocambole.

Capitolul XIV.

În acel plic sigilat se aflau alte două plicuri.

Dar acestea erau deschise.

Unul, destul de voluminos, conţinea un manuscris.

Celălalt, mai mic, conţinea o simplă scrisoare, iscălită Rocambole, şi pe care stăpânul o adresa nu numai lui Marmouset dar şi Vandei şi lui Milon.

Această scrisoare era astfel concepută: „Paris, 21 noiembrie, 186…

O oră înainte de plecarea mea.

Amicii mei, După câteva minute voi părăsi Parisul cu destinaţia India.

Dacă prevederile mele se realizează, mă voi reîntoarce peste doi ani. Ascultaţi-mă:

Tu, Vanda, după ce ai fost o femeie sus pusă, ai căzut destul de jos odinioară.

Tu, Marmouset, ai fost un hoţ şi erai să devii asasin.

Numai tu, sărmanul meu Milon, n-ai făcut decât acte de devotament şi de virtute, dar ai devenit, ca şi ceilalţi doi, un complice al lui Rocambole reîntors pe calea binelui şi trebuie să mergi alături de ei.

În ziua în care am părăsit ocna am priceput că Dumnezeu nu mi-a redat libertatea decât cu condiţia să o întrebuinţez spre a repara greşelile şi voi Vanda şi Marmouset, v-aţi asociat spre a urma acest exemplu.

Noi nu ne mai aparţinem.

Noi suntem ai oricărei fiinţe care suferă şi care are nevoie de un sprijin.

Aseară, când făceam pregătirile de plecare, mi s-a adus o scrisoare neiscălită pe care am transcris-o aici textual: „Dacă omul care s-a numit pe rând Rocambole şi maiorul Avatar continuă să meargă pe calea reabilitării, dacă tot mai e protectorul oprimaţilor şi inamicul persecutorilor, e rugat să vină în strada Menilmontant nr. 16, unde va găsi cea mai mare nenorocire care a putut exista vreodată.”

După zece minute eram în trăsură şi după trei sferturi de oră soseam în strada Menilmontant.

La nr. 16 este o poartă care dă într-o curte lungă şi strâmtă, având de ambele părţi, la dreapta şi la stânga, nişte case vechi.

E unul din acele cartiere locuite de muncitori, care, când n-au de lucru, suferă de foame şi frig.

Erau zece case în acea curte.

Care era aceea unde eram aşteptat?

Mă oprii deci în poartă, spre a mă orienta.

Înaintea casei a treia din stânga am zărit un copil de şapte-opt ani, care mă privea cu atenţie.

În fine, se hotărî să vină spre mine.

Era ceea ce se numeşte un copil a Parisului.

Slab, dar inteligent şi cu privirea vie, mă privi şi mă întrebă:

— Nu cumva eşti Rocambole, domnule?”

— Ba da, i-am răspuns.”

— Atunci vino cu mine, mama era sigură că vei veni.”

Şi porni înaintea mea.

Uşa înaintea căreia îl zărisem se deschidea pe o alee strâmtă şi întunecoasă, la capătul căreia era o scară.

Copilul ajungând la această scară, mă privi din nou, apoi cu un surâs melancolic, zise:

— E sus, tocmai la catul al şaselea.”

— Arată-mi drumul, i-am răspuns.”

Catul al şaselea era la capătul scării.

Acolo era un coridor pe care se aflau mai multe uşi numerotate.

Copilul meu se duse până în fund, deschise uşa cu numărul 9 şi zise:

— Mamă, a venit Rocambole.”

Am intrat.

Era una din acele sărmane mansarde, care e luminată de la o fereastră din tavan.

Mobilierul era sărăcăcios, dar foarte curat.

Într-un colţ se afla un pat şi, culcată pe acest pat, o femeie palidă, slabă, cu privirea înfrigurată, dar pe a cărei faţă se vedeau încă urmele tinereţii şi ale unei mari frumuseţi.

Ea mă privi surâzând şi îmi întinse o mână slăbită.

— Ah! Zise ea, eram sigură că vei veni…”

O privii şi o amintire depărtată îmi trecu prin creier.

— Nu mă recunoşti, îmi spuse ea, dar eu te recunosc perfect.”

O priveam căutând să îmi aduc aminte.

— Îţi aminteşti de Turquoise?” mă întrebă ea.

— Turquoise!”

— Da, aveam douăzeci de ani atunci, acum am treizeci.”

— Dumnezeule! Strigai eu, cum ai putut ajunge în această stare?”

— Istoria mea e prea lungă, răspunse ea şi simt că moartea se apropie, nu voi avea timp să o povestesc. Dar am scris-o.”

Puse mâna sub pernă şi scoase manuscrisul, pe care-l pun alături la această scrisoare.

— Ştii, îmi spuse ea, că am fost ultima amantă a marchizului de Maurevers?”

La acest nume nu m-am putut împiedica să tresar.

— Ca şi dumneata, reluă ea, am fost vinovată, ca şi dumneata am făcut greşeli şi crime, ca şi dumneata m-am căit… şi astăzi Dumnezeu-mă cheamă la el. Cred că m-a iertat… dar acest copil pe care-l vezi aici…”

— Este copilul dumitale?”

— El mă crede mama lui, îmi răspunse ea, dar e copilul lui Maurevers.”

— Dar, strigai eu, marchizul de Maurevers a dispărut.”

— Ştiu.”

— A fost asasinat?”

— Nu.”

— Dar a murit.”

— Nicidecum.”

— Dar ce s-a întâmplat cu el?”

— Manuscrisul îţi va spune.”

Şi din ce în ce devenea mai palidă, iar vocea îi slăbea.

— Cred, zise ea, că în această noapte voi muri…”

— Oh! Exagerezi.”

— Nu, răspunse femeia, am moartea în ochi, nu vezi? Dar, în sfârşit, vei avea grijă de copil… vei citi ce am scris… vei răzbuna victima… şi vei urmări călăul, nu-i aşa?”

— Îţi jur, îi răspunsei.”

Ea a întins mâna.

— Am avut dreptate să cred în dumneata…”

Capitolul XV.

Scrisoarea lui Rocambole continua astfel: „Am văzut bine că Turquoise nu mai avea decât câteva ore de trăit.

Atunci m-am dus să-i aduc un doctor.

Am plecat zicându-i că mă voi întoarce a doua zi.

Am luat manuscrisul cu mine.

Astăzi dimineaţă, toate preparativele de plecare la Havre erau gata. M-am întors în strada Menilmontant. Turquoise murise.

Luai copilul în braţe care plângea cu lacrimi de foc îl suii într-o trăsură şi-l condusei în strada Postes, într-o casă de educaţie.

Am plătit înainte pe trei ani.

Este scris în registru cu numele de Maxim Laurent.

Acum, dacă veţi deschide după doi ani scrisoarea mea, adică dacă nu mă voi întoarce până atunci, să începeţi voi această lucrare pe care trebuia să o săvârşesc eu.

Manuscrisul ce-l alătur scrisorii este scris în întregime de Turquoise, dar se vede că prima parte din naraţiunea ei a fost dictată.

Dacă veţi deschide scrisoarea, să ştiţi că sunt reţinut în India, sau mort, şi atunci vă las moştenire executarea jurământului făcut lui Turquoise, cu câteva ore înainte de a muri.

Rocambole”

După ce Marmouset citi această scrisoare, o chemă pe Vanda.

— Iată. Citeşte, zise el.

Milon intră după Vanda.

Vanda citi cu voce tare scrisoarea lui Rocambole.

— Ei bine! Zise cu inocenţă Milon, vom împlini dorinţa stăpânului.

— Vom face cum vom putea mai bine, zise Marmouset, căci deja am lucrat în acest sens.

— Ce vrei să zici? Întrebă Vanda.

— Vă voi explica, răspunse Marmouset.
— Să vedem, zise Milon.

— Prin această scrisoare, urmă elevul lui Rocambole, vedeţi că în manuscris, care ne e încă necunoscut, este desigur enigma lui Gaston de Maurevers.

— Da.

— Nu v-am mai spus anul trecut emoţia ce a produs dispariţia marchizului?

— Da, zise Vanda.

— Unul dintre amicii lui, domnul de Montgeron, a făcut tot posibilul de a-l regăsi.

— Ştim asta.

— Domnul de Montgeron a fost omorât astăzi de dimineaţă în duel.

— De cine, întrebă Milon.

— De un vechi amic ai lui, baronul Henri de C…

— Dar cauza acestui duel?

— Montgeron iubea o femeie ce-l ura pe baronul Henri.

— Şi această femeie?

— Această femeie nu e alta decât „Frumoasa grădinăreasă”, la care a găsit acum trei ani, o figură de ceară reprezentând foarte bine cadavrul domnului de Maurevers.

— Atunci femeia aceasta e la Paris?

— Am petrecut o parte din noapte lângă ea.

Şi cum Vanda şi Milon păreau că se îndoiesc, le povesti cu lux de amănunte ciudata lui aventură cu pretinsa soţie a lui don Ramon.

— Acum să explicăm lucrurile, zise Marmouset, privând pe Vanda.

— Vorbeşte, zise ea.

— Trebuie să citim mai întâi manuscrisul, sau să mă asigur, că ea nu a părăsit Parisul.

— Eu sunt pentru această din urmă acţiune, răspunse Vanda.

— Şi eu, răspunse Milon.

— Ei bine, zise Marmouset tu vei veni cu mine.

— Sunt gata.

Marmouset urcă în camera lui de unde coborî cu totul transformat.

Marmouset moştenise îndemânarea lui Rocambole de a-şi schimba costumul şi obrazul şi Vanda nu se putu împiedica să surâdă văzându-l.

El avea părul şi favoriţii roşii şi un nas de beţiv.

Costumul lui consta dintr-un pantalon negru, strâns la genunchi, o vestă de grăjdar cu dungi roşii, verzi şi cenuşii, o şapcă pusă pe vârful capului din care atârna, la spate, o panglică de mătase albastră.

Milon era îmbrăcat ca de obicei.

— Vino cu mine, repetă Marmouset.

— Unde mergem?

— La acea femeie, unde te vei da drept unchiul meu.

— Foarte bine.

— Vei zice că ai fost picher la ducele de Chateau Mailly.

— După aceasta?

— Vei spune că ai auzit că Don Ramon-y-Figuera îşi construieşte grajduri şi vii să mă prezinţi.

— Dar eu ce voi face în acest timp, întrebă Vanda.

— Oh! Răspunse Marmouset, nu voi sta mult. Ceea ce vreau e ca pasărea să nu zboare. Şi plecă împreună cu Milon.

Micul hotel în care Marmouset pătrunsese noaptea trecută, avea acelaşi aspect ca în ajun. Era ora zece dimineaţa.

Se deschiseseră ferestrele şi un valet scutura un covor.

Marmouset sună.

Acelaşi servitor care-i deschisese poarta noaptea precedentă, se prezentă la gard şi necunoscându-l îi zise:

— Ce doreşti, camarade?

Milon luă cuvântul.

— Am auzit că don Ramon caută un vizitiu, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse valetul.

— Voiam să i-l prezint pe nepotul meu.

— Domnul a ieşit călare.

— Când se întoarce?
— La unsprezece, la dejun.
În acel moment o femeie apăru la fereastră.
Marmouset o recunoscu; era ea.
Îl trase pe Milon de mânecă zicându-i:
— Uită-te cu coada ochiului, ea este.
Milon se uită, apoi zise valetului.
— Bine, ne vom întoarce.
Atunci Marmouset, zise lui Milon:
— Unchiule, vei rămâne aici, în apropiere.
— Ca să supraveghez hotelul?
— Da.
— Şi pe damă?
— Mai mult pe ea, iar dacă va ieşi, să o urmăreşti.
Milon se aşează pe o bancă în stradă, iar Marmouset se depărtă.

Capitolul XVI.

Aşadar, cum Milon se aşezase pe o bancă, la douăzeci de paşi de micul hotel, nimic nu-i scăpa din vedere, deoarece, acel hotel nu avea altă ieşire, decât cea în faţa căreia el se postase.

Puţin mai târziu, un om de treizeci sau patruzeci de ani, cu obrazul bronzat, părul negru şi barba mare, care părea un spaniol, coborî de pe cal la poarta hotelului care se deschise în faţa lui şi care îndată după ce intră, se închise.

Nu trecu apoi mult şi servitorul ieşi iarăşi, însă de astă dată veni la Milon şi-l întrebă:
— Vrei să vorbeşti cu Don Ramon?
— Da, ca să-i prezint pe nepotul meu.
— Unde este nepotul dumitale?
— L-am trimis cu o treabă.
— Unde?
— În Paris, dar nu va zăbovi şi atunci o să te rog să mă laşi să vorbesc cu stăpânul dumitale.
— Poţi să-i vorbeşti chiar acum.
— Oh, nu, voi aştepta până ce nepotul meu va veni.

— Nu se poate, fiindcă domnul şi doamna vor ieşi.

— Adevărat? Făcu Milon tresărind.

— Dar dumneata nu eşti vizitiu?

— Ba sunt, nu ţi-am spus că am fost picher la domnul duce de Chateau Mailly?

— Ei bine! Dacă nu ai loc de muncă poţi să găseşti.

— Cum asta?

— Vizitiul nostru este bolnav şi de două zile, valetul doamnei mână caii, dar este încă un copil şi caii noştri sunt foarte nărăvaşi.

Milon amintindu-şi ordinele lui Marmouset, nu întârzie să răspundă:

— Eu m-am retras, dar nu fug de a face servicii de ocazie şi pentru ca stăpânul dumitale să prindă interes pentru nepotul meu, voi lua trei sau patru zile biciul vizitiului.

— Atunci, vino!

— Iată-mă intrat, se gândi Milon, trecând poarta hotelului.

Într-adevăr, după cum spusese servitorul, domnul Ramon, îndată ce se întorsese de la pădure, se pregătea să iasă în trăsură cu cea care trecea drept soţia sa.

Milon îşi zise: „Marmouset mi-a ordonat să nu o pierd din ochi pe această femeie. Aşadar, ca să execut ordinele lui, am făcut foarte bine că m-am angajat vizitiu.”

O oră după aceasta Milon era pe capra unui cupeu cu doi cai, în care se aflau domnul Ramon şi pretinsa sa soţie. Valetul de casă se urcă lângă Milon.

— Unde mergem? Întrebă acesta din urmă ieşind din curte.

La Saint Mande, răspunse valetul de casă, fiindcă domnul şi doamna au închiriat acolo o casă de ţară, ce este acum în reparaţie. Mergem să vizităm lucrarea.

Milon nu făcu nici o observaţie. Traversă cu indiferenţă piaţa Concorde, ajunse la Bastilia prin străzile Rivoli şi Saint-Antoine, apoi, lăsând drumul de Vincenes la stânga, o luă iarăşi pe bulevard.

Don Ramon coborî geamul cupeului astfel încât convorbirea lor să ajungă la urechile lui Milon.

Spaniolul şi femeia cu părul blond vorbeau franţuzeşte, lucruri cu totul indiferente, ceea ce îl făcu pe Milon să-şi zică în sine: „Marmouset s-a înşelat. Oamenii aceştia nu se gândesc să părăsească Parisul. Sunt mult prea ocupaţi cu casa lor de ţară.”

Nu trecu apoi mult, când servitorul arătând cu degetul o vilă izolată în stânga drumului prin ale cărei ferestre deschise se vedea o mulţime de lucrători, îi zise:

— Acolo este.

Poarta era deschisă şi cupeul intră, oprindu-se în faţa peronului. Spaniolul şi femeia coborâră şi intrară în casă, iar Milon rămase pe capră. Valetul îi zise:

— Înveleşte caii şi să mergem să bem câte un pahar de vin.

— Unde? Întrebă Milon.

— Colo, la mama Binette, îi răspunse arătându-i dincolo de stradă un fel de baracă în care mâncau şi beau lucrătorii.

Milon aruncă păturile pe cai, înfăşură hăţurile lâgă bici şi-l urmă pe valet fără nici o bănuială.

Baraca era goală căci era ora de lucru.

Cârciumăreasa, o femeie grasă, şedea la tejghea şi citea un jurnal.

— Dă-mi o sticlă de vin, mamă Binette, zise valetul.

Milon se aşează. Cârciumăreasa aduse vin şi pahare. După un moment intrară doi lucrători, apoi încă doi şi pe urmă alţi doi.

Toţi se postară împrejurul mesei unde era Milon.

Atunci cârciumăreasa închise uşa.

— Dar ce faci mamă? Întrebă Milon mirat.

— Îţi voi spune, răspunse valetul.

Şi făcu un semn lucrătorilor, aruncând băutura din pahar în obrazul lui Milon.

Pretinşii lucrători se repeziră la Milon, care era orbit pe moment, şi, cu toată puterea lui, colosul fu copleşit.

Capitolul XVII.

Pe când Milon căzuse astfel în cursă, Marmouset mersese la Vanda şi amândoi citiră manuscrisul Turquoisei.

Era un caiet voluminos, plin cu scris fin şi înghesuit.

Titlul era bizar: „MORTUL VIU”

Acest manuscris era divizat în capitole. S-ar fi zis că era manuscrisul unui roman gata de tipar.

Marmouset citi cu voce tare:

Capitolul întâi „Într-o noapte de iarnă a anului 1823, o birjă opri în piaţa Louvois şi din ea coborî un om.

Era învăluit într-o manta cu două gulere, avea cizme cu pinteni, care arătau profesia acestui personaj, care avea o beretă de poliţie lăsată pe urechea stângă.

El plăti birjarului şi-l concedie.

Apoi traversă piaţa întorcându-se de două ori pentru a se asigura că era goală şi că nici o privire indiscretă nu-l urmărea şi intră cu pas grăbit în mica stradă Chabanais.

Se opri la nr. 14 şi sună.

Uşa se deschise, lăsând să se vadă aleea strâmtă şi întunecoasă.

Portarul îl întrebă cine e?

Dar necunoscutul ajunsese deja la scară, pe care o sui fără să răspundă.

Portarul crezu că era vreun locatar ce venea de la spectacol şi închise uşa fără să mai zică nimic.

Necunoscutul urcă la al doilea etaj şi se opri la o uşă de sub care ieşea o lumină.

Apoi intră şi se găsi în pragul unei antecamere în care ardea o lampă. Alte două uşi dădeau în acea antecameră.

Necunoscutul deschise una dintre ele şi pătrunse într-o cameră de culcare, unde se auzeau nişte gemete înăbuşite.

La zgomotul uşii gemetele încetară.

Apoi o voce de femeie întrebă tremurând:

— Tu eşti Armand?

Necunoscutul nu răspunse, dar se apropie cu bruscheţe de pat şi ridică perdelele.

Camera era luminată numai de focul din sobă. Dar lumina era suficientă pentru a permite necunoscutului să vadă zvârcolindu-se, în pat, o femeie tânără şi frumoasă, dar al cărui obraz trăda o grozavă suferinţă.

— Armand! Iubitul meu… cred că voi muri! suspină femeia muşcându-şi palmele ca să nu strige.

Totodată, necunoscutul lăsă să-i cadă mantaua care îi masca obrazul.

Femeia scoase un ţipăt.

Dar necunoscutul o apucă de gât:

— Taci, ori te omor! Îi zise el.

Emoţia pe care o simţi femeia fu atât de mare, încât îşi înăbuşi momentan durerea.

Omul din faţa ei nu era cel pe care îl aştepta şi nu răspundea la numele de Armand.

— Cu părul zbârlit, mută şi palidă ca o stafie, ea îl privea cu o spaimă grozavă.

— Dumneata! Dumneata! Murmură.

— Doamnă, zise el cu un ton batjocoritor, eu sunt puţin chirurg şi pot să-l înlocuiesc pe cel pe care s-a dus Armand al dumitale să-l găsească.

— Omoară-mă, zise ea, omoară-mă repede, căci este dreptul dumitale de bărbat ofensat. Dar nu mai râde de mine!

— Nu râd, nu am chef de glumit. Dar, îţi repet, sunt puţin chirurg, vei vedea.

Ea îl privi cu acea expresie de frică grozavă.

— Oh! Zise ea, îmi citesc sentinţa de moarte în ochii dumitale.

— Te înşeli, răspunse el cu răceală.

— Dar Armand unde e?

— Nu va mai veni, l-am omorât!

— Ah! Mizerabile, strigă ea.

Şi avu puterea să-l împingă pe acest om, care era bărbatul ei, de la care fugise ca să ascundă rezultatul crimei ei.

El se aşează într-un fotoliu, la doi paşi de pat şi reluă cu linişte:

— Doamnă, am revenit din Spania, chiar astăzi. Nimeni nu ştie că sunt la Paris şi tot Parisul te crede la moşia noastră din Normandia. Nimeni nu ştie situaţia dumitale şi nu trebuie niciodată să se afle că ducesa Fenestrange şi-a înşelat bărbatul şi a dat viaţă unui rod al adulterului. Trei persoane cunosc acest secret: Armand, amicul meu intim, ce a devenit complicele dumitale, eu şi dumneata. Armand şi-a petrecut seara aici şi când a văzut că a sosit ora a alergat să caute un chirurg. Dar în momentul când trecea Pont-Neuf, am apărut eu. „ – Ştiu totul, i-am zis." El a înţeles şi m-a urmat. Am coborât pe mal şi am luat spadele în mână. După un moment el a căzut lovit de moarte, dar a avut timp să-mi spună unde te afli şi cum. Servitorul care mi-a spus. Despre infamia dumitale pleacă mâine cu mine şi voi aranja să nu mai revină. Acum numai eu şi dumneata ştim adevărul şi pentru că devin tată şi general de divizie, şi cum nu-mi pasă de faptul că m-ai înşelat, cred că nu te voi omorî. Eşti, în această casă, cunoscută sub numele de doamna Philibert. Acum rămâne în sarcina ta să intrăm fără zgomot în hotelul nostru din strada Saint-Dominique.

Ducele vorbea cu o linişte absolută.

Nenorocita femeie, apucată de cele din urmă dureri, nu-l mai auzea.

Aşa, după cum el zisese, ştia ceva chirurgie.

La ora două dimineaţa totul era sfârşit.

Copilul plângea, iar mama leşinase.

Ducele învălui copilul într-un cearşaf, îl ascunse sub manta şi plecă.

Ducesa se deşteptă după ce bărbatul ei era deja departe, împreună cu copilul."

Capitolul XVIII.

Manuscrisul Turquoisei urma astfel:

Capitolul al doilea „O lună după această stranie scenă, un detaşament francez ocupa un mic oraş din munţii Catalanei, numit Ojaca.

Era în timpul acelei scurte campanii numită „Al doilea război al Spaniei”, care a avut loc în 1823.

Detaşamentul de care vorbim se compunea din două escadroane de husari sub ordinele locotenent-colonelului de Fenestrange.

Ducele era un om de aproape treizeci de ani, semeţ şi batjocoritor.

Cu toate că era foarte puţin iubit în armata franceză, tocmai căpătase o reputaţie de bravură.

Ducele care era neînduplecat în ceea ce priveşte disciplina şi fără milă pentru cei învinşi, ocupase de dimineaţă Ojaca şi, tocmai pronunţa o sentinţă de condamnare la moarte, în douăzeci şi patru de ore, contra unei duzini de locuitori de care se convinsese că făcuseră parte dintr-un grup de luptători.

Prizonierii erau îngrămădiţi unii peste alţii într-un fel de şopron situat la intrarea oraşului.

Aveau mâinile legate la spate şi aşteptau ora execuţie.

Trebuia să fie spânzuraţi când se lumina de ziuă în piaţa oraşului.

Erau printre ei oameni bătrâni şi, chiar un copil de cincisprezece ani.

Mama acestuia se aruncase la picioarele colonelului care rămăsese neînduplecat.

Printre condamnaţi mai era un om de aproape patruzeci de ani, mic, nervos, brunet, desigur de origină arabă.

Acest om se numea José Minos.

Cu privirea sălbatică, tăcut, se culcase într-un colţ al şopronului, fugind de societatea tovarăşilor lui, care simţeau pentru el o grozavă repulsie.

Aceasta era pentru că José Minos nu era un patriot spaniol, ce lupta contra francezilor, un brav cetăţean ce se

expunea pentru patrie. Ţara lui José Minos era munca, iar inamicul lui întreaga societate.

José Minos era unul dintre cei mai celebri şefi ai bandiţilor.

El comanda treizeci de oameni în munţi, profita de război şi ataca satele noaptea, jefuia, masacra, dădea foc şi dispărea.

Dar cum fusese prins José Minos?

Era o întreagă istorie.

Banditul avea un amor în inimă. El se îndrăgostise de o fată din Ojaca, ce se numea Dolores.

Această femeie era mândră de un astfel de amant, dar îi pusese o condiţie: să nu atace satul ei.

De mai mult de o lună, José Minos venea aproape în toate nopţile la Ojaca şi rămânea cu Dolores până la ziuă.

Acest amor nu mai era pentru nimeni un mister; toţi o dispreţuiau pe Dolores, dar nimeni nu o trăda, pentru că se temeau de José Minos.

Dar Dolores era geloasă şi banditul era galant ca un hoţ de operetă.

Într-o seară, José Minos răpi o fată din sat şi o duse în munţi.

Dolores află şi se hotărî să-l pedepsească pe infidel.

Pentru că noul său amor nu-l putuse vindeca de cel vechi, José Minos venea în toate nopţile la Ojaca.

Dolores, într-o seară, îi oferi un pahar de vin în care turnase un somnifer.

José Minos, căzu într-un profund somn.

A doua zi, când francezii ocupară satul, el dormea încă şi Dolores predă pe bandit.

José Minos se aştepta să fie spânzurat.

Era atât de solid legat, încât nu mai putea să spere decât într-o minune pentru a scăpa de soarta ce-l aştepta.

Noaptea venise.

Condamnaţii dormitau.

Numai José Minos nu dormea, ci visa la munţii pe care nu-i va mai vedea.

Dar, pe când el visa astfel, uşa şopronului se deschise şi doi oameni ce purtau uniforme franceze se arătară, scăldaţi în lumina unui felinar.

Această lumină deşteptă pe toţi prizonierii, care ridicară capetele.

Unul dintre soldaţi zise:

— Care dintre dumneavoastră este José Minos?

— Eu sunt, răspunse banditul.

Soldaţii se apropiară de el şi îi dezlegară picioarele, zicându-i:

— Scoală-te şi vino cu noi!

— Unde mă duceţi? Întrebă el, nu cumva să mă spânzuraţi înainte de ziuă?

— Te conducem la colonel, care vrea să te vadă.

José Minos, cu mâinile legate la spate, porni între cei doi soldaţi.

Colonelul duce de Fenestrange se instalase în casa magistraturii.

José Minos intră cu capul sus.

Colonelul era în picioare, într-o cameră în care se găsea un leagăn de copil iar lângă leagăn un servitor.

José Minos îl privi pe colonel, care îi aruncă o privire rece.

Acesta îi zise:

— Vrei să fii graţiat?

— De ce vrei să mă graţiezi? Întrebă banditul mirat.

— Pentru că am nevoie de tine.

— Aşa, înţeleg.

— Vezi acest copil?

— Da.

— II urăsc şi vreau moartea lui. Cu toate astea nu doresc să-l omor.

— Şi dumneata ai contat pe mine?

— Da. Iată cum îţi redau libertatea: vei lua copilul cu tine şi-l vei creşte.

— Prea bine.

— În fiecare an, în ziua de Crăciun, te vei prezenta la poşta de la Bayonna, unde vei găsi două sute de ludovici. Aceasta e pensia copilului.

— Atunci dar, nu-l voi omorî?

— Nu, dar îl vei face un bandit ca şi tine, pentru ca să fie spânzurat cândva.

— Dar dacă scapă de la spânzurătoare?

— Te vei prezenta în toţi anii la poştă, dar după douăzeci de ani se va prezenta el.

— Ah!

— Atunci el va găsi o scrisoare. Restul mă priveşte…

— Prea bine, răspunse banditul, târgul e făcut.

— Îmi juri?

— Pe viaţa mea!

— Bine, zise colonelul, te voi escorta până în munţi.

După o oră, banditul José Minos părăsi Ojaca, având cu el copilul născut la Paris de ducesa Fenestrange, fiul răposatului marchiz Armand de Maurevers, tatăl lui Gaston de Maurevers şi care trebuia să dispară, după treizeci de ani, într-un mod aşa de misterios.”

Capitolul XIX.

Marmouset şi cu Vanda se priviră uimiţi după citirea celui de al doilea capitol.

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Capitolul al treilea „Trecuseră paisprezece ani de la acea noapte în care José Minos, pus în libertate de colonelul duce de Fenestrange, intrase în munţi, ducând în mantaua lui copilul.

Era în anul 1837, pe la finele lunii februarie.

O trăsură de poştă plecase de la Bayonna în dimineaţa aceea şi trebuia să ajungă seara la cinci, în satul Ojaca, unde l-am cunoscut pe bandit.

Nici un popor vecin nu mai trecuse Pirineii şi nici o naţiune inamică nu mai călcase pe pământul spaniol.

Dar în Spania era război civil.

Carliştii şi Cristianii se luptau.

Generalul carlist Gabrera ocupa Naragovul, provincia de Calence şi se pregătea a lua şi Andaluzia.

Mina apăra Madridul.

Dar care urma să fie rezultatul luptei? Nimeni nu ştia.

Spania vrea să-l aibă rege pe don Carlos, sau pe regina Isabela?

Europa aştepta.

Trebuia dar un mare curaj pentru a călători în Spania, în acele timpuri tulburi.

Trăsura de poştă, ce oprise în faţa cârciumii de la Ojaca, era de origine franceză, dacă judecai după forma şi costumul vizitiului, cu toate că era de catâri.

În interiorul trăsurii, era o femeie, palidă, suferindă de plămâni şi un băiat de cincisprezece sau şaisprezece ani.

Trăsura de voiaj abia se oprise că soldaţii carlişti o şi înconjurară.

Un ofiţer deschise portiera şi scuzându-se cu politeţe, căci trebuia să-şi împlinească o datorie îi întrebă pe pasageri dacă aveau paşapoarte.

La acea epocă, Franţa era de acord cu guvernul reginei Maria Cristina şi îi primea pe prizonierii carlişti.

Mai mulţi dintre aceştia se aflau la Bayonne.

Erau liberi pe cuvânt, puteau să meargă în oraş şi erau bine primiţi de locuitori.

Printre aceşti prizonieri se găsea şi generalul don Ramon M., amicul lui Gabrera.

Generalul dădea tuturor francezilor, care voiau să treacă, paşapoarte.

Asta şi cerea ofiţerul carlist, care se exprima bine în limba franceză.

— Domnule, îi zise doamna palidă şi suferindă, sunt marchiza de Maurevers, văduva unui ofiţer francez omorât

în duel şi acesta este fiul meu. Ne ducem la Cádiz, unde clima e mai bună pentru sănătatea mea. Iată paşaportul.

Şi îi întinse o scrisoare semnată de don Ramon şi datată la Bayonna.

— Doamnă marchiză, răspunse ofiţerul, acest paşaport vă deschide drum printre trupele generalului Gabrera, dar când vei intra în Andaluzia, nu numai că această hârtie nu va mai avea putere, ba, mai mult vă va compromite.

Marchiza avu un palid surâs pe buzele sale decolorate.

— Din fericire domnule, mi-am luat precauţii.

— Ah! Răspunse ofiţerul.

— Ambasadorul regentei de la Paris a vizat paşaportul.

— Dar asta nu e destul.

— Dar ce mai trebuie.

— În munţi, nici Gabrera, şeful nostru, nici Mina, generalisimul Cristienilor, nu au nici o putere.

— Ce vrei să spui?

— Acolo domneşte un bandit, José Minos. Şi oricine trece pe acolo trebuie să plătească o răscumpărare.

Marchiza îşi privi fiul cu nelinişte.

Copilul avu un fulger în ochi şi un surâs mândru pe buze.

— Nu sunt eu aici, ca să te apăr mamă?

— Da, copilul meu, dar ce poţi face tu singur contra bandiţilor?

Marchiza coborî şi intră în cârciumă.

Ofiţerul reluă:

— José Minos are o înţelegere tacită cu noi, el s-a angajat a nu jena nici o operaţiune militară a noastră şi să nu ia niciodată partea soldaţilor lui Mina. Drept răsplată noi îl lăsăm în pace. Vine în oraş, cumpără praf de puşcă, vin şi făină. Dar noi nu putem escorta un voiajor oricine ar fi el.

— Şi dacă voi cădea în mâna acestor oameni, întrebă marchiza, ei vor cere răscumpărarea mea?

— Da, doamnă.

— Dar dacă nu voi plăti suma ce îmi vor cere?

Ofiţerul nu răspunse.

Un soldat ce intrase în cârciumă şi care înţelegea puţin limba franceză, răspunse:

— Când cineva nu plăteşte, moare.

Marchiza se înfioră.

Femeia care ţinea cârciuma şi care era încă tânără şi frumoasă o privea pe marchiză cu un sentiment de compătimire pentru suferinţa ei:

— Senora, zise ea la urechea marchizei, rămâi noaptea asta aici şi îţi voi da un bun sfat.

Marchiza o privi întrebător.

Dar cârciumăreasa, ducând un deget la buze, se întoarse la tejgheaua ei.”

Capitolul XX.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Seara, apoi una din acele nopţi cu stele, care face din cer o manta neagră semănată cu aur.

Soldaţii ofiţerului carlist şi toţi curioşii satului, se retrăseseră din cârciumă, nerămânând decât cârciumăreasa, o servitoare, marchiza de Maurevers, care cu toată suferinţa ei refuzase să urce în pat, se învăluise în blana sa de voiaj şi se aşează în faţa focului, care fusese aprins pentru ea.

Birjarul se dusese să se culce în grajd, valetul de casă în trăsură, iar junele marchiz nevoind să-şi părăsească mama, se întinsese pe două scaune alături de ea.

Cârciumăreasa vrând să rămână singură cu voiajorii, făcu un semn servitoarei care ieşi. Apoi se apropie de marchiză şi îi zise:

— Doamnă, dacă te-am povăţuit să rămâi noaptea aici, te rog să crezi că am făcut-o numai fiindcă ştiu un mijloc de a te face să treci munţii fără a păţi vreo nenorocire.

— Adevărat? Exclamă marchiza privind-o.

— Foarte adevărat, doamnă. La Ojaca îi iubesc pe bandiţi şi José Minos nu ne face nici un rău.

— Ştiu asta, răspunse doamna de Maurevers râzând.

— Ziua bandiţii nu vin la noi, dar noaptea, mai totdeauna.

— Ah!

— Pedro vine foarte des aici.

— Cine este acest Pedro?

— Un fost birjar care într-un acces de gelozie l-a omorât pe magistratul din Saint Iago, care fusese preferat de femeia sa. În urma acestui fapt, a fost condamnat la moarte. Atunci, neştiind ce să facă, a fugit la bandiţi. José Minos îl iubeşte nespus. Ca pe Juan.

— Cine e acest Juan?

— Fiul adoptiv al lui José Minos.

— Dar ce, oamenii aceştia au copii? Întrebă marchiza cu dispreţ.

Femeia o privi cu reproş şi urmă:

— Pedro a devenit locotenentul lui José Minos şi ceea ce Pedro vrea, José Minos face.

— Vom putea atunci traversa munţii fără pericol?

— Oh! Da, dacă Pedro îşi va da cuvântul, veţi fi în munţi tot aşa de sigur, ca pe străzile cele mai frecventate din Bayonna.

Şi cârciumăreasa aduse atâtea laude banditului Pedro şi o făcu cu atâta entuziasm, încât marchiza înţelese că femeia îşi avea inima dăruită acestuia.

Apoi, pe la ora zece-unsprezece, cârciumăreasa deschise uşa şi, din prag, cercetând stelele, zise:

— Pedro nu va întârzia.

Într-adevăr, după numai câteva minute un fluierat se auzi în depărtare.

— El este! Murmură ea.

Apoi aprinse o lampă şi o puse pe fereastră. Acesta era un semn, care îi zicea lui Pedro: „Poţi să vii”.

Nu trecu apoi mult, uşa se deschise şi banditul intră.

Pedro era un om de treizeci şi cinci de ani, bine legat şi foarte frumos. Din privirea lui se putea ghici că dacă

nenorocirea nu l-ar fi condamnat la această viaţă aventuroasă ar fi rămas un om cinstit.

La vederea marchizei şi a fiului ei, Pedro încruntă sprâncenele.

Cârciumăreasa îi zise ceva la ureche şi obrazul banditului se lumină.

— Doamnă, zise atunci cârciumăreasa, Pedro jură că vă va lua sub proiecţia sa şi jurământul lui este sacru. Dar zice că trebuie să părăsiţi îndată Ojaca, fiindcă mâine, la ziuă, José Minos urmează să facă o expediţie.

— Ei bine? Întrebă marchiza, ce trebuie să fac?

— Pentru ca să puteţi traversa munţii fără primejdie, trebuie să aveţi o hârtie de liberă trecere de la José Minos şi trebuie să sosiţi acolo înainte ca José să fi plecat.

Atunci marchiza printr-un semn arătă banditului că este de acord să se pună sub protecţia lui.

Cârciumăreasa o chemă pe servitoare şi îi zise să meargă să trezească pe birjar şi să înhame catârii la trăsură.

Câteva minute după aceasta, catârii fură înhămaţi şi Pedro se urcă pe capră alături de valet, iar marchiza, după ce puse câteva monede de aur într-un colţ al tejghelei porni la drum, cu toată încrederea în jurământul banditului.”

Capitolul XXI.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Centrul şi estul Spaniei sunt locuri încălzite de soare, fără apă şi înconjurată de nişte şiruri de munţi despuiaţi de orice vegetaţie.

Dar nordul, adică provinciile de la poalele Pirineilor, posedă păduri stufoase, torente şi pâraie. Era încă răcoare în fundul acestor văi sălbatice.

Spania are nişte nopţi africane.

După arzătoarea căldură din timpul zilei, pământul se răceşte deodată. Un vânt rece începe să sufle şi o umezeală îngheţată cade parcă din cerul înstelat.

Clopoţeii catârilor făceau zgomot pentru a trezi tot satul.

Dar la Ojaca nimeni nu se deranja, oamenii nefiind curioşi.

Abia câţiva soldaţi carlişti ce erau de gardă la cea din urmă casă a satului ieşiră în pragul uşii pentru a vedea ce se petrece.

Ofiţerul care vorbise marchizei de Maurevers zise dând din umeri:

— Această femeie nu se teme de nimic. În câteva ore vor cădea în mâinile lui José Minos.

Apoi intră şi închise uşa.

Trăsura mergea la trap, luând drumul munţilor. Pedro era lângă valet şi fuma, iar în interiorul trăsurii doamna de Maurevers şi cu fiul său vorbeau încet.

— Mamă, îi zise copilul, acum sunt bărbat, nu-i aşa? Am intrat în al şaisprezecelea an de viaţă.

— Da, copilul meu, răspunse marchiza suspinând.

— Şi poţi să-mi spui totul, nu-i aşa?

— Ce înseamnă aceste cuvinte, fiul meu? Întrebă marchiza.

— Mamă vreau să ştiu.

Marchiza tresări.

— Când eram mic şi am întrebat unde este tata, mi s-a răspuns că este în armată.

— Da, copilul meu, tatăl tău a fost ofiţer.

— Dar mai târziu mi s-a spus că este mort.

— Este adevăra, copilul meu.

— Dar cum a murit?

Marchiza suspină şi tăcu.

— Mamă, reluă marchizul de Maurevers cu o voce respectuoasă dar fermă, ştiu că tata a fost asasinat.

— Copilul meu!

— Zic asasinat, urmă tânărul căci medicul a declarat că a murit dintr-o lovitură de spadă şi nu s-au găsit nici martorii şi nici adversarul.

Marchiza tăcea, dar obrazul ei, pe care cădea lumina felinarului de trăsură, arăta o mare tulburare.

— Mamă, aştept, zise cu răceală tânărul.

Doamna de Maurevers scoase un suspin dar, în sfârşit zise:

— Copilul meu, sunt bolnavă şi ştiu că zilele îmi sunt numărate. Voiam să aştept să împlineşti douăzeci de ani pentru a-ţi spune, dar când vei avea această vârstă eu nu voi mai fi.

— Mamă!

— De aceea cred că e mai bine să afli totul astăzi.

— Vorbeşte, mamă, zise Gaston de Maurevers, nu am decât cincisprezece ani, dar sunt om în toată firea.

Marchiza reluă.

— Gaston, sunt paisprezece ani de când îl plâng pe tatăl tău, care făcea o greşeală că mă ura.

— Ce vrei să zici, mamă?

— Ascultă. După doi ani de căsnicie fără nori, te-ai născut tu. Eu îl iubeam pe tatăl tău şi el mă iubea. Luna noastră de miere se prelungise în castelul de la Morvan, care devenise pentru noi un adevărat paradis.

Dar, concediul tatălui tău se sfârşi şi a fost numit în corpul de gardă al regelui. Trebuia deci să ne întoarcem la Paris.

După trei luni eram cea mai nenorocită dintre femei.

Tatăl tău nu mă mai iubea.

O femeie îi sucise capul, îi luase sufletul, inima şi mintea.

Aceasta dură aproape un an.

Eu eram singură lângă leagănul tău, el venind foarte rar acasă. Câteodată treceau săptămâni întregi fără să-l văd.

Într-o dimineaţă după o noapte de nesomn, în care am avut cele mai funeste sentimente, auzii răsunând clopoţelul de la poartă.

Abia se luminase de ziuă şi ploua.

Cine putea să fie la acea oră?

Am părăsit patul şi m-am dus la fereastră pentru a mă uita în curte.

Intrau nişte sergenţi în oraş, cu un comisar de poliţie. Patru oameni purtau pe umeri o targă. Pe targă era un cadavru.

Acest cadavru era al tatălui tău, pe care îl găsiseră mort, lovit de o spadă pe malul Senei.

Renunţ a-ţi descrie disperarea şi durerea mea şi, mai târziu, arzătoarea dorinţă de răzbunare ce mă apucase.

M-am adresat poliţiei, căci voiam cu orice preţ să-l aflu pe asasin.

Regele, la picioarele căruia am căzut, dădu ordine în acest sens.

Timp de trei luni se făcură căutări peste căutări, fără ca să se poată dovedi ceva.

În sfârşit, într-o seară am fost invitată la prefectul poliţiei.

— Doamnă marchiză, îmi zise el, bărbatul dumitale a fost omorât, legal, în duel.

— De cine? Strigai eu.

— De bărbatul unei femei de care era amorezat.

Atunci plecai capul, căci ghicisem adevărul.

— Dar mamă, zise cu vioiciune Gaston de Maurevers, prefectul nu ţi-a spus numele acelui om?

— Nu, cu toate lacrimile şi rugăminţile ce i-am făcut. Cu toate acestea am aflat numele.

— Îl ştii mamă?

— Da.

Pe când marchiza dădea acest răspuns, trăsura se opri şi cei doi voiajori văzură la dreapta şi la stânga oameni înarmaţi cu puşti.”

Capitolul XXII.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Aceşti oameni înarmaţi făceau parte din avangarda banditului.

Era cel dintâi post, stabilit de José Minos, la intrarea în munţii sălbatici.

Dar Pedro era locotenentul lui José Minos şi toţi i se supuneau.

Bandiţii lăsară să treacă trăsura, care-şi urma drumul. Atunci marchiza reluă povestirea.

— Acum cinci ani, într-o seară, pe la ora zece, când mă întorceam acasă de la mătuşa ta, doamna de M., am găsit un bătrân servitor cu părul alb care mă aştepta.

— Doamnă marchiză, zise el, este o persoană care ţi-a făcut mare rău şi acum se află pe patul de moarte şi vrea iertarea dumitale.

Dai cine e această persoană? Îl întrebai eu.

— Nu pot să vă spun.

— Unde el.

— Într-o casă, unde o rog pe doamna marchiză să mă urmeze.

Avea lacrimi în ochi şi o figură onestă aşa că l-am crezut.

„Cine putea să-mi fi greşit, decât numai cel care mi-a omorât bărbatul”.

Consimţii deci să-l urmez pe jos, pe acel om, învăluită în mantaua mea.

El nu mă duse departe.

Ştii că locuiam la Paris, în strada Bac. Acel om mă făcu să trec mica piaţă care înconjoară biserica Saint-Toman d'Aquin, intrarăm în strada Grenelle şi înainte de a ajunge la cotul străzii Croix-Rouge, se opri la unul dintre hoteluri.

În loc să sune, scoase o cheie din buzunar şi o introduse în broască.

După o secundă traversarăm o curte plantată cu nişte copaci mari. Am fost mai întâi introdusă într-un vestibul, apoi într-un mare salon şi în fine, într-o cameră de culcare unde găsii o femeie, încă frumoasă, dar care părea că se luptă cu moartea.

Când mă văzu, ochii el străluciră şi păru că puterile îi revin.

— Doamnă marchiză, îmi zise ea, sunt femeia nenorocită pe care o iubea bărbatul dumitale. Sunt ducesa de Fenestrange.

Privii cu spaimă la această femeie ce a cauzat moartea tatălui tău.

— Văd, îmi zise ea, că-ţi produc repulsie, dar voi muri… şi trebuie să mă ierţi.

Mi-a fost ruşine de cele dintâi sentimente de respingere pe care nu putusem să nu le stăpânesc şi luându-i mâna i-am zis:

— Mori în pace, doamnă!

— Oh! Nu pot să mor astfel. Nu voi muri până ce nu-ţi voi încredinţa un secret.

— Vorbeşte!

Vocea ei se slăbea din ce în ce şi toată viaţa părea concentrată în privire.

Îmi mărturisi că în momentul în care nenorocitul tău tată fusese lovit de moarte de ducele de Fenestrange, ea se afla în durerile naşterii, iar după două ore, asistată de grozavul său bărbat, aduse pe lume un copil, ce era fiul domnului de Maurevers şi deci fratele tău.

Tânărul marchiz tresări.

— Aşadar am un frate.

— Nu ştiu dacă trăieşte sau a murit, căci nici chiar ducesa nu a putut să-mi spună.

Când l-a născut a leşinat şi când şi-a revenit bărbatul ei dispăruse, ducând copilul cu el.

De atunci l-a rugat în zadar pe duce să-i spună ce a devenit copilul ei.

— Dar ducele mai trăieşte încă? Întrebă tânărul.

— Fără îndoială. Acum e general.

— El e ucigaşul tatălui meu?

— Da, şi tatăl tău nu e răzbunat.

— Îţi jur, mamă, că va fi!

Pe când făcea acest jurământ, trăsura se opri.

Pedro discuta cu noile santinele.

Noua santinelă, recunoscând pe Pedro, făcu un semn şi trăsura plecă, dar după un sfert de oră se opri iar.

De astă dată o mână deschise portiţa, pe care se arătă un cap, zicând în limba spaniolă:

— Cine sunteţi voi?

Lumina trăsurii se proiectă în interior, lumină faţa celui care deschise portiţa.

Marchiza scoase un ţipăt.

Acel tânăr de paisprezece-cincisprezece ani, cu părul negru, semăna cu marchizul.

La rândul lui privind-o pe marchiză, scoase şi el un ţipăt.

Marchiza de Maurevers leşinase.”

Capitolul XXIII.

Manuscrisul Turquoisei: „José Minos, care de douăzeci de ani era un şef respectat, îmbătrânise, barba îi albise, dar ochii păstraseră focul tinereţii şi vocea tonul imperios.

Mina îi scrisese cerându-i să lase să treacă un parlamentar ce-l trimisese la Cabrera. Şi Cabrera, îi ceruse un serviciu asemănător.

La începutul luptei, José Minos se întrebase ce să devină, carlist sau christian?

Dar fiindcă acea fierbere nu dură mult, José Minos, care era un om practic, îşi zise: „Este mai sănătos să-i furi pe voiajori, decât să te baţi pentru regi, fiindcă ei nu merită un asemenea sacrificiu.”

Aşadar, cu toate că era mândru de relaţiile ce le avea cu regii, rămăsese totuşi bandit.

În timpul acela, o trupă de ţigani nomazi trecu prin munţii acelor bandiţi şi José Minos puse să-i aresteze.

În trupă erau şase bărbaţi şi patru femei, dintre care două fete, una de paisprezece ani şi cealaltă de zece ani.

Banditul puse să-i împuşte pe bărbaţi, iar pe femei le păstră pentru el.

Apoi se căsători cu una din ele, iar pe cea de paisprezece ani o oferi locotenentului său, Pedro. Acesta refuză sub pretext că inima sa nu era liberă. Căpitanul o păstră tot pentru el şi astfel poligamia fu introdusă în munţi. Pe cea de

zece ani o logodi cu Perdito, iar pe celelalte le lăsă soldaţilor să le tragă la sorţi.

Dar acum să vedem cine era acel Perdito. Să ne amintim de acea noapte în care José Minos aşteptând să fie împuşcat, fusese condus la colonelul duce de Fenestrange şi atunci vom ghici, poate.

Perdito, fiind fiul adoptiv al lui José Minos, primea regulat, în fiecare an, prin poşta de la Bayonna, pensia hotărâtă, prin câte o scrisoare recomandată.

După cum vedem, colonelul îşi ţinuse promisiunea, însă nu mai puţin şi-o ţinuse şi José Minos; crescuse pe Perdito întocmai cum îi zisese colonelul, adică făcuse din el un bandit.

La paisprezece ani, Perdito era crud şi feroce. Când José Minos ordona moartea vreunui prizonier care refuza să-şi plătească răscumpărarea, el cerea, ca o favoare, ca el însuşi să-l împuşte.

Acum însă, ţiganca de care am vorbit că avea zece ani la prinderea ei, avea deja doisprezece.

Ea iubea pe Perdito şi când acesta făcea câte o crimă ea era foarte mândră şi ardea de nerăbdare să vină ziua, în care să fie demnă de încrederea lui.

José Minos îi adora pe aceşti doi copii ai săi.

Fata se numea Roumia.

Noaptea ea se culca la picioarele lui José Minos, întocmai ca un câine credincios.

În noaptea aceea însă, José Minos nu putuse să doarmă, şi aceasta pentru că medita la expediţia ce voia s-o facă într-unul din satele învecinate, pentru a răpi un magistrat bogat, care putea să-şi plătească scump răscumpărarea.

Aşadar, în ajunul acestei expediţii, el îşi alese bandiţii ce trebuiau să-l întovărăşească şi totodată îi recomandă lui Pedro, care totdeauna cobora la Ojaca, să se întoarcă înainte de ziuă.

Deci, înainte de ziuă, pe când valea era încă în întuneric şi pe când bandiţii erau aşezaţi în patrule, se anunţă că se

vedea în depărtare, o trăsură de voiaj şi că se auzea sunetul clopoţeilor de la catâri.

Atunci Perdito, care era încă întins pe pământ lângă foc, sări în sus şi puse mâna pe carabină.

— A! A! Strigă José Minos, ce, vrei să te amesteci în afacerile mele?

— Da, tată, răspunse Perdito.

— Merg şi eu cu tine îi zise Roumia.

— Nu, nu, murmură José Minos, fiindcă oamenii din trăsură pot fi înarmaţi şi se vor apăra.

— Cu atât mai bine! Răspunse ea cu ochii scânteind de nerăbdare.

— Tată, strigă Perdito, puii de lei o urmează pe mama lor şi luptă.

— Ei bine, duceţi-vă, zise atunci José Minos.

Apoi îşi aprinse o ţigară.

Nu trecu nici un sfert de oră, când Roumia veni strigând:

— Tată!

— Ce e?

— Perdito se ceartă cu Pedro!

— Pentru ce?

— Pentru că Pedro i-a luat sub apărarea sa pe voiajorii din trăsură.

José Minos încruntă sprâncenele.

— Perdito vrea să omoare pe unul, zise fata.

— Refuză să plătească tributul?

— Nu este asta.

— Dar ce?

— Unul din voiajori, seamănă perfect cu Perdito.

José Minos tresări.

— Ei bine, reluă Roumia cu orgoliu, Perdito are dreptate, el nu vrea ca altul să-i semene.

— Oh! Oh! Zise atunci Minos, asta e curios! Vreau să văd.

Îşi luă carabina şi înaintă cu paşi liniştiţi către trăsura doamnei marchize de Maurevers, pe care o înconjurau,

vreo douăzeci de bandiţi.”

Capitolul XXIV.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „José Minos ajunse trăsura, dar rămase în întuneric.

Fu izbit de asemănarea dintre tânărul marchiz de Maurevers şi Perdito banditul, întocmai cum fusese izbită şi marchiza.

Marchizul era cu capul descoperit, îmbrăcat în negru, avea obrazul foarte palid, iar deşi banditul purta un costum de catifea amestecat cu lână roşie şi pe cap o beretă, totuşi, asemănarea între ei era foarte mare.

José Minos, care cunoştea originea misterioasă a lui Perdito, nu se mai îndoi că aceştia erau fraţi.

Fraţi, dar şi inamici. Şi iată cum:

Perdito zicea:

— Cu ce drept câine francez, îţi permiţi să semeni cu mine?

— Eu nu ştiu pentru ce îţi semăn, răspunse marchizul, aceasta este într-adevăr un urât joc al întâmplării, dar, cu toate acestea, te opresc să ridici mâna asupra mea.

Marchizul vorbea astfel, fără însă a avea alta armă decât privirea sa, iar acea privire plină de furie şi dispreţ, îl întărită pe Perdito în cel mai înalt grad.

— Fiul meu! în numele cerului, murmură marchiza.

— Nu te teme, doamnă, zise Pedro, sunteţi sub protecţia mea.

— Să vedem, despre ce e vorba? Întreba José Minos, trecând prin cercul format de bandiţi.

Atunci, toţi bandiţii se retraseră, şi Perdito însuşi încetă de a-l mai ameninţa pe tânărul marchiz de Maurevers.

Numai Pedro răspunse:

— Căpitane, am întâlnit la Ojaca pe aceasta doamnă cu fiul ei, care, după cum o vezi, e foarte bolnavă. Doctorii au trimis-o la Cádiz. Pentru acest voiaj ea are liberă trecere şi de la Carlişti şi de la Cristini. Dar acum trebuie să

traverseze munţii, iar aceşti munţi sunt în stăpânirea dumitale.

— Şi tu ai luat-o sub protecţia ta?

— Da, căpitane!

José Minos încruntă sprâncenele.

— Şi ţi-ai dat cuvântul, reluă el.

— Da, căpitane.

— Ei bine, cuvântul tău va fi respectat.

Apoi José Minos îl privi cu seriozitate pe Perdito, care se depărta murmurând şi care de la zece paşi distanţă arunca încă o privire de ură la tânărul marchiz de Maurevers… iar marchizul îi răspunse cu o privire plină de dispreţ.

José Minos, însă, care vorbea limba franceză, se întoarse spre marchiză şi îi zise:

— Doamnă cuvântul locotenentului meu este sacru. Veţi ieşi din munţi, neatinsă cum aţi intrat.

Marchiza se înclină, dar, privindu-l cu o curiozitate arzătoare, acesta înţelese că voia să-i vorbească.

Îi oferi mâna şi, conducând-o lângă foc, cu un gest îi îndepărtă pe toţi ceilalţi.

— Domnule, îi zise atunci marchiza, după câte văd eşti uimit ca şi mine de asemănarea bizară dintre fiul meu şi acel tânăr.

— Da, doamnă.

— Este fiul dumitale?

— Nu, doamnă.

— De unde vine şi cum de se găseşte printre dumneavoastră.

— Asta este un secret pe care nu pot să-l divulg, răspunse José Minos.

— Ah!

— Un om mi l-a încredinţat, adăugă banditul.

— Dar cel puţin, urmă marchiza cu o voce rugătoare, ai putea să-mi spui când ţi-a fost încredinţat.

— Când mi l-a încredinţat, era un copil de şase luni. De atunci sunt aproape paisprezece ani.

— Aşa trebuie să fie, murmură doamna de Maurevers, reamintindu-şi de spovedania ducesei de Fenestrange.

José Minos o privi cu mirare.

— Ei bine, domnule, reluă marchiza, dacă ţi-aş spune că omul care ţi l-a încredinţat era un ofiţer francez şi că se numea colonelul de Fenestrange, ce-ai zice oare?

— Nu pot să-ţi răspund nimic, zise José Minos.

— Domnule, termină marchiza cu o voce rugătoare, încă un cuvânt, te rog, încă o rugăminte.

— Vorbeşte, doamnă, murmură banditul mişcat, voi face tot ce voi putea.

— Acest copil care seamănă cu copilul meu…

— Este al dumitale, poate? O întrerupse José Minos.

— Nu, nu este al meu, ci al bărbatului meu.

— Ei bine!

— Află domnule, că mama sa i-a lăsat în Franţa o avere foarte mare. Aşadar, dacă el ar consimţi să mă urmeze, te-ai opune?

Banditul, la această întrebare, tresări, fiindcă îl iubea pe Perdito ca pe fiul său.

Totuşi răspunse:

— Da, doamnă.

O oră după aceasta, când soarele ce scălda vârfurile munţilor cobora în vale, fură înhămaţi catârii la trăsura marchizei şi José Minos ordonă lui Pedro să o escorteze cu zece oameni până la ieşirea din munţi.

Marchiza avându-l pe José ca tălmaci, se adresă lui Perdito, care o privea cu ură:

— Domnule, eu îi cunosc pe părinţii dumitale, şi dacă vrei să mă urmezi în Franţa, vei deveni nobil şi bogat.

— Şi pentru ce oare te-aş urma? Întrebă el, privind-o cu ură şi dispreţ.

— Pentru că iubita… tatălui dumitale…

— Eu nu am alt tată decât pe José Minos.

— Eu am cunoscut-o pe mama dumitale, reluă ea cu dulceaţă.

Perdito înălţă din umeri şi murmură:

— În tot cazul, doamnă, mama de care îmi vorbeşti, sigur nu eşti dumneata.

Marchiza tresări.

— Nu, nu poţi fi dumneata, adăugă banditul, fiindcă mama nu se urăşte… şi eu vă urăsc atât pe dumneata cât şi pe fiul dumitale…

Şi privi cu furie la tânărul marchiz de Maurevers.

Apoi, când trăsura se puse în mişcare, fiecare din ei păreau a-şi zice:

— Ne vom vedea în curând!”

Capitolul XXV.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Cinci ani după aceste evenimente, într-o dimineaţă de iunie, două persoane, o femeie şi un bărbat, care după costumul lor se cunoşteau că sunt spanioli, intrară în Bayonna şi se opriră la uşa unei cârciumi situată într-o stradă strâmtă şi care avea ca firmă: „La poalele Pirineilor”

Bărbatul putea să aibă douăzeci şi cinci de ani, iar femeia cincisprezece sau şaisprezece.

Erau amândoi frumoşi, dar de o frumuseţe atât de deosebită încă contrastul nu scăpase din vedere nici unui om ce-i văzuse trecând.

Tânărul, care era mai înalt decât tovarăşa lui, avea o piele albă şi mată, părul negru şi ochii albaştri în care strălucea un foc întunecos.

El avea o stranie expresie de sălbatic în privire, dar buzele lui roşii, când se deschideau, lăsau să se vadă nişte dinţi albi şi ascuţiţi aşa cum au meridionalii.

Cu toată sărăcia hainelor sale, şi cu tot puţinul sau bagaj legat într-o basma pusă în vârful unui băţ, el umbla cu capul sus, mândru, ca şi cum toată lumea îi aparţinea.

Tânăra fată care se rezema de braţul lui avea un păr blond-roşcat şi pielea ei reamintea acele faimoase versuri orientale: „Tu nu eşti nici albă, nici arămie.

Dar pari a fi poleită.

Cu a soarelui rază aurită”

Ochii ei mari şi negri, talia subţire şi nervoasă, piciorul mic, mâna mică şi albă, îi confereau o frumuseţe stranie şi provocatoare.

Avea la gât o tamburină de care erau atârnate nişte castiene.

— Iată o ţigancă frumoasă, zise unul dintre consumatorii din cârciuma în care intraseră.

Tânărul ridică asupra lui o privire sălbatică.

Apoi se aşează la o masă în fundul sălii.

— Cu ce să vă servesc? Întrebă cârciumarul.

— Pâine, vin şi brânză, răspunse tânărul cu tonul unui om care comanda o strălucită cină.

Ţiganca îşi scoase tambura, apoi se aşeză lângă tovarăşul ei, care-şi răsucea în tăcere o ţigară.

— Roumia, zise tânărul, oamenii aceştia sunt curioşi şi mă supără. Hai să vorbim în limba copilăriei tale, care m-ai învăţat şi pe mine şi pe care ei nu o înţeleg.

— Cum vrei Perdito, răspunse ţiganca. Acum, dacă José Minos a murit, ştii că nu mai iubesc pe nimeni decât pe tine. Tu eşti stăpânul meu.

— Sărmanul José Minos! Murmură Perdito, norocul a sfârşit prin a-l trăda.

— Nu norocul ne-a trădat, zise cu vioiciune tânăra fată, ci e acel mizerabil Juan Vallega, în care căpitanul avea toată încrederea şi care a vândut secretul retragerii noastre trupelor regale.

— Aşa e, zise Perdito, este un miracol că am putut scăpa.

— Da, căci toţi ceilalţi au fost prinşi, ori s-au sinucis.

— Şi tu crezi că l-au spânzurat pe José Minos? Întrebă ţiganca.

— Da. A încercai să se omoare, dar ei au vrut să-l prindă viu şi au reuşit.

— Pedro, din contră, a căzut pe câmpul de bătaie.

— Nu-mi mai vorbi de Pedro! O întrerupse cu bruscheţe Perdito.

— Tot îl mai urăşti?

— Da, căci dacă nu era el, José Minos, care nu-mi refuza nimic, mi-ar fi permis să-l ucid pe micul francez.

— Pe fratele tău?

— Nu ştiu dacă era fratele meu, dar ceea ce ştiu e că dacă îl voi întâlni vreodată, îl voi omorî!

— Ţi-ai explicat tu vreodată această ură?

— Nu, niciodată, dar o simt. Îmi pare că m-aş scălda în sângele lui cu o mare voluptate.

— Şi eu îl urăsc, cu toate că nu pot să înţeleg cauza acestei uri grozave.

— Eu, răspunse Perdito, cred că ori el, ori eu, suntem în plus în această lume.

— Acesta e un motiv mai mult să crezi că sunteţi fraţi.

— Aceasta o voi şti după o oră.

— Ah! Făcu Roumia.

— Ascultă, de douăzeci de ani adică de la naşterea mea, în fiecare an José Minos s-a prezentat la poşta de la Bayonna, unde i se dădea o scrisoare.

În această scrisoare erau totdeauna o sută de ludovici, pensia mea.

— Ei bine?

— Acum mă duc să iau eu acea scrisoare.

— Dar îţi vor da această scrisoare?

— Da, căci îmi este adresată.

— Dar de unde ştii?

— Omul care m-a încredinţat lui José Minos i-a zis: „Când copilul va avea douăzeci de ani, să-l trimiţi la Bayonna. Acolo va găsi instrucţiunile mele”.

— Ieri s-au împlinit douăzeci de ani de atunci şi scrisoarea trebuie să mă aştepte.

— Vor fi înăuntru bani?

— Se poate, dar nu asta doresc eu.

— Dar ce vrei tu! Întrebă Roumia.

— Vreau să ştiu secretul naşterii mele.

— Ah!

— Sper ca în acea scrisoare mi se va ordona să-l găsesc pe micul francez şi să-l omor.

Pe când ei vorbeau, le fură aduse pâinea, vinul şi brânza pe care le mâncară cu o mare poftă.

Perdito aruncă pe masă o monedă de argint.

— Este cea din urmă, zise el.

Apoi se sculă.

Ţiganca îşi reluă tamburina, Perdito îşi luă bocceaua şi ieşiră.

Capitolul XXVI.

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Funcţionarul poştei stătea liniştit şi citea un jurnal, când bătu cineva la fereastră.

El deschise necăjit şi figura lui se întunecă mai mult când văzu obrazul palid şi zdrenţele lui Perdito.

— Ce vrei? Întrebă el.

— Mă numesc Perdito, fiul adoptiv al lui José Minos, şi dumneata trebuie să ai o scrisoare pentru mine.

— Ai dumneata hârtie pentru asta?

— Nu.

— Atunci du-te şi adu!

Şi omul se pregătea să închidă fereastra, când Roumia îşi arătă frumosul ei cap pe deasupra umărului lui Perdito.

Surâsul ţigăncii îl dezarmă cu totul, mai ales când ea îi zise, într-o franceză aproximativă, dar cu un accent plin de dulceaţă:

— Noi nu cunoaştem pe nimeni aici, domnule, şi am făcut un drum lung şi foarte obositor.

Funcţionarul începu să caute în lada pentru post-restant.

— Mai spune o dată numele dumitale, zise el.

— Perdito.

Găsi în sfârşit un voluminos plic care purta acest nume şi il dădu.

— Mulţumim, domnule, îi zise Roumia.

Şi plecară.

Vara, în mijlocul zilei, străzile Bayonnei sunt aproape goale.

La capătul străzii în care era poşta, era o piaţă şi în mijlocul acelei pieţe, o fântână.

Perdito şi cu tovarăşa lui se aşezară pe marginea bazinului.

Piaţa era goală şi jaluzelele de la casele vecine trase. Perdito deschise plicul, din care căzură vreo zece bilete de bancă.

Roumia scoase un strigăt şi le adună. Erau bilete de câte o mie de franci.

În acel plic mai era şi un al doilea plic şi o foaie de hârtie scrisă în limba spaniolă.

„Dacă fiul adoptiv al lui José Minos va primi acest plic în luna mai 184… va lepăda hainele spaniole ce poartă şi se va îmbrăca după moda franţuzească.

Apoi se va duce să locuiască la hotelul Toulouse.

Dacă după opt zile nu se va prezenta nimeni Ia hotel, va deschide scrisoarea ce a fost tot în acest plic.”

Biletul nu era iscălit.

Ţiganca nu ştia să citească, dar Perdito i-l tălmăci.

— Ei bine, o întrebă Perdito, ce al face tu în locul meu.

— Aş face ce zice această scrisoare, zise ea.”

„Consumatorii de la cârciuma „La poalele Pirineilor” fură atraşi de un zgomot de clopoţei.

O trăsură de poştă intra în Bayonna, în mare grabă.

Un tânăr şi o tânără erau înăuntru, amândoi de o distincţie perfectă.

Doi lachei se aflau pe capră.

Surugii plesneau din bice ca nişte oameni bine plătiţi. Trăsura de poştă trecu ca un fulger. Cu toate acestea, oamenii din cârciumă avură timp să-i vadă pe cei doi tineri şi toţi strigară:

— Iată o pereche frumoasă!

Dar nimeni nu recunoscu în ei şi pe spaniolul zdrenţăros.

Trăsura merse până la piaţa cu fântâna şi se opri la peronul hotelului Toulouse. O mulţime de chelneri ieşiră înaintea lor.

Stăpânul hotelului veni el însuşi să-i primească pe cei doi voiajori.

Tânărul ceru cel mai bun apartament.

Ţiganca era aşa de bine în noua ei toaletă, încât s-ar fi zis că e nobilă spaniolă.

Când li se aduse registrul hotelului, tânărul scrise: „Don Pedro y Minos y Ojaco”.

În timpul celor opt zile se plimbară amândoi în trăsură, prin Bayonna şi prin împrejurimi.

Ei fură văzuţi la teatru şi la biserică.

Risipeau necontenit aurul şi păreau că au trăit totdeauna într-o abundenţă aşa de mare.

Cu toate acestea ei nu deschiseseră cea de-a doua scrisoare, ci aşteptară.

Într-o seară, Perdito îi zise Roumiei:

— Este timpul să aflăm ce conţine această scrisoare.

— Nu încă, zise ţiganca.

— Nu sunt opt zile de când suntem aici?

— Mâine se împlinesc.

— Bine, vom aştepta până mâine.

Deodată se auziră bătăi la uşă.

Fostul bandit se duse să deschidă şi se regăsi în faţa unui om înalt, cu haina încheiată până la gât, purtând la butonieră o rozetă de ofiţer al Legiunii de onoare. Avea o claie de păr, tuns ca o perie.

Intră şi îi zise lui Perdito:

— Sunt cel pe care-l aşteptaţi.”

Capitolul XXVII.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Înainte de a asista la întâlnirea dintre Perdito, Roumia şi omul cu părul alb, la Bayonna, în hotelul Toulouse, trebuie să revenim la Paris.

Marchiza de Maurevers murise, iar tânărul marchiz, care împlinise douăzeci şi unu de ani devenise un bărbat

frumos, independent şi intra în viaţă având o situaţie de care oricine în locul lui ar fi fost fericit.

Dar el avea fruntea acoperită de nori şi o melancolie adâncă îi umplea sufletul.

Făcuse un jurământ şi acel jurământ nu se împlinise.

El jurase să-l răzbune pe tatăl sau, dar anii treceau şi asasinul trăia înconjurat de onoare şi respect.

Domnul de Maurevers nu era laş şi dăduse deja probe de bravură. La vârsta de nouăsprezece ani se bătuse cu spada de două ori: întâi cu baronul de C… care era un fin duelist al Parisului, şi apoi cu maiorul austriac K… de asemenea un adversar de temut.

Deci, dacă el acum nu încrucişase spada cu generalul de Ferenstrange, era fiindcă se grăbise prea mult. Vom vedea cum şi de ce.

Ne aducem aminte că cu câţiva ani mai înainte, am văzut pe acest tânăr întovărăşind-o pe mama sa pe drumul la Cádiz.

Ei bine, câteva luni mai târziu, sărmana femeie, după ce luptă cu energie contra morţii, răul totuşi triumfă.

Marchizul, disperat, aduse corpul mamei sale la Paris.

Apoi, a doua zi de la înmormântare, îmbrăcat în negru, se prezentă la generalul duce de Fenestrange.

Generalul locuia la un mic hotel de pe Champs-Élysées, în cartierul Francisc I. Dar fiindcă el trăia cu totul retras, servitorul care veni să-i deschidă lui Gaston de Maurevers, îi zise că generalul ieşise.

Gaston, însă, stărui şi cum ferestrele hotelului erau deschise, numele de Maurevers, pronunţat tare, ajunse la auzul generalului. Acesta dădu ordin să-l introducă la dânsul.

Când Gaston ajunse în faţa generalului, îi zise scurt:

— Domnule, ieri am îngropat-o pe mama mea, doborâtă de mâhnire şi plângându-l până în ultima clipă pe tatăl meu, omorât de dumneata. Înţelegi acum pentru ce am venit?

— Înţeleg, domnule, răspunse generalul, dumneata vrei să-l răzbuni pe tatăl dumitale şi vii să-mi ceri socoteală de moartea sa.

Gaston se înclină.

— Dorinţa dumitale este legitimă, reluă generalul. Numai, domnul meu, permite-mi să-ţi spun că ai numai şaisprezece ani.

— Ce contează asta?

— Foarte mult, domnule, fiindcă eu am cincizeci de ani şi dacă te-aş omorî, aş fi numit ucigaş de copii. Deci revino după cinci ani. În ziua când vei avea douăzeci şi unu de ani, voi fi la ordinele dumitale.

Raţionamentul generalului era foarte just şi domnul Gaston, fără a mai replica nimic, ieşi.

Cinci ani după aceasta, aproape în vremea în care Perdito şi ţiganca Roumia veneau la Bayonna, domnul ce Gaston de Maurevers împlinise douăzeci şi unu de ani.

Tutorele său, o rudă bătrână, îi dăduse conturile şi în ziua aceea trebuia să deschidă testamentul mamei sale.

Deci, întorcându-se acasă în vechiul hotel al familiei situat în foburgul Saint-Germain, deschise testamentul, sau mai bine zis scrisoarea care conţine dorinţele marchizei.

„Fiul meu, zicea ea, când vei citi aceste rânduri pe care le datez din Cádiz, ştiu că voi fi moartă de mult.

Acum trei luni, când făceam voiajul prin munţi, ţi-am istorisit numai întrevederea mea cu ducesa de Fenestrange, mai mult nu.

Ei bine, trimiţându-mi hârtiile pe care eu le-am depus la domnul B…, notarul meu şi al tău, ea mi-a zis cu durere:

— Fiul pe care domnul de Fenestrange mi l-a luat este fiul marchizului de Maurevers, bărbatul dumitale. Ei bine, doamnă, în numele acelui om, pe care amândouă l-am iubit şi pe care amândouă îl plângem, jură-mi că vei face ce îţi voi cere.

Averea mea personală se ridică la două milioane cinci sute de franci, în titluri de rentă şi bonuri de tezaur.

Această avere, doamnă, care acum rămâne fiului meu, o încredinţez dumitale şi te rog să-l cauţi. Dacă însă nu-l vei găsi, şi vei avea toate probele că este mort, ea atunci îţi va rămâne dumitale şi apoi fiului dumitale.”

Ei bine fiul meu, termină marchiza de Maurevers şi tu, ca şi mine, ai recunoscut în banditul adoptat de José Minos pe fiul tatălui tău şi al ducesei de Fenestrange.

După toate probabilităţile, acest copil este destinat a sfârşi rău, spânzurătoarea îl aşteaptă.

Tu, însă, când vei primi această scrisoare şi după ce o vei citi, sileşte-te de a afla ce a devenit el şi dă-i averea ce este în păstrarea domnului B…

Dacă însă va fi murit şi tu vei avea dovada morţii sale, ea îţi va rămâne ţie şi vei putea să dispui de ea după nevoie.”

Aceasta era scrisoarea doamnei marchize de Maurevers, scrisă la Cádiz, cu câteva zile înaintea morţii sale.

După ce marchizul o citi, o sărută cu respect şi murmură.

— Mama mea, voinţa ta va fi cu rigurozitate împlinită. Dar, mai înainte, trebuie să-l răzbun pe tatăl meu!

Apoi, la numai douăsprezece ore, tânărul marchiz se prezentă la generalul duce de Fenestrange.

Ferestrele hotelului erau însă închise şi portarul îi zise:

— Domnul duce este în voiaj.

— În ce loc?

— Nu ştiu.

— Când vine?

— Peste o lună.

— Bine, răspunse marchizul plecând, voi aştepta…

Seara apoi, la club, citind o gazetă spaniolă, un anunţ îi atrase atenţia.

Acel anunţa suna astfel: „Astăzi de dimineaţă, José Minos şi tovarăşii săi, în număr de optsprezece, au fost executaţi în piaţa publică din Valance.

Restul badei a pierit cu arma în mână şi astfel nimeni din această armată făcătoare de rău, care timp de douăzeci de

ani a făcut să tremure Catalonia şi nordul Spaniei, nu a rămas.”

Acesta fusese anunţul ce atrăsese atenţia domnului de Maurevers şi care, după ce-l citi, îşi zise în sine: „Acum voi moşteni averea de o sută douăzeci şi cinci de mii de livre venit! Şi nu-mi mai rămâne decât răzbunarea tatălui meu.”

Capitolul XXVIII.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Să revenim acum la Bayonna, unde se afla Perdito.

Omul cu părul alb şi cu ţinuta militară privi pe ţigancă, care, cu discreţie, voi să se retragă în camera vecină.

Dar bătrânul făcu un semn:

— Rămâi copila mea, îi zise el, dumneata eşti tocmai femeia pe care o visam ca tovarăşă acestui scump amic.

La aceste cuvinte, omul avu un surâs diabolic, vocea fiindu-i şuierătoare şi batjocoritoare.

Perdito, cu toată cutezanţa lui, abia putea să suporte privirea lui.

Bătrânul se aşează lângă Roumia şi luându-i mâna îi zise:

— Eşti frumoasă, copila mea şi eşti destinată a suci multe capete.

— Nu vorbi astfel, exclamă Perdito, cu o voce răguşită şi ridicând asupra bătrânului o privire sălbatică.

— De ce, copilul meu? Întrebă necunoscutul cu vocea lui batjocoritoare.

— Pentru că dacă m-ar înşela, aş omorî-o.

— Bine, lupuleţul meu! Ai dreptate, dar astăzi nu e vorba de asta.

— Ce vrei dar?

— Ţi-am zis că eu sunt acela pe care-l aşteptai.

— Dar aceasta nu-mi spune cine eşti.

— Sunt omul care acum douăzeci de ani te-a încredinţat lui José Minos.

— Atunci eşti marchizul de Maurevers?

— Nu zise, bătrânul, fără să facă vreun gest.

— Iată, zise Perdito, cu cinism, aş fi crezul că eşti tatăl meu.

— Nu am această onoare, răspunse bătrânul cu un accent de dispreţ.

— Atunci pentru ce m-ai încredinţat lui José Minos.

— Acesta e secretul meu.

— Atunci dacă ai secrete pentru mine de ce m-ai adus aici?

Bătrânul tresări şi, privindu-l cu atenţie pe Perdito, îi zise:

— Sunt ore în care mă îndoiesc încă.

— De ce?

— De strigarea dumitale.

— Eşti foarte bun, murmură banditul cu un surâs batjocoritor.

— Cu toate acestea te-am urmărit pas cu pas şi am un frumos dosar pentru dumneata. Abia ai douăzeci de ani şi deja ai fost hoţ şi asasin.

— Face fiecare ce poate, murmură Perdito.

— Ai fost aproape să devii fraticid.

— Ah! Dumneata mărturiseşti ca eu sunt fiul marchizului de Maurevers?

— Fără îndoială.

— Şi prin urmate fratele acelui tânăr, ce seamănă cu mine?

— Tocmai aşa.

— Pe credinţa mea! Protectorul meu necunoscut, reluă Perdito cu un accent de ferocitate, care făcu pe bătrân să tresară, dacă nu l-am omorât nu a fost greşeala mea.

— Adevărat?

— Şi dacă nu era José Minos i-aş fi sfărâmat capul cu o lovitură de pistol.

— Dumneata îl urăşti?

— Aş vrea să-l mănânc de viu.

— Dar e fratele dumitale.

— Poţi să explici asta cum vei dori, dar eu ştiu că nu am urât pe nimeni cum îl urăsc pe el.

— Şi astăzi încă?

— Astăzi mai mult ca oricând.

— Dar el nu ţi-a făcut nici un rău…

— Da, nu l-am văzut mai mult de o oră, dar a fost destul pentru ca să descopăr, în mine o ură de moarte.

— Dar dacă ai şti că ţi-a furat moştenirea?

La aceste din urmă cuvinte ale bătrânului, Perdito sări în sus de furie.

— Dumneata zici că m-a furat?

— Da.

— Mi-a furat averea?

— Da, mai mult de o sută mii livre venit.

Perdito îşi descheie paltonul şi arătând mânerul unui pumnal ce-l purta la centură, zise:

— I-l voi implânta în inimă.

— Eu nu te voi opri, răspunse bătrânul surâzând, dar momentul nu a venit.

— Ce vrei să zici?

— E nevoie de completarea educaţiei dumitale.

— Cum asta?

— Ascultă. O lovitură de pumnal este un lucru vulgar. Şi apoi cel ce e lovit moare în zece secunde. Aceasta nu e o răzbunare.

— Dar atunci cum?

— Vreau să loveşti de moarte pe marchizul de Maurevers, dar agonia să-i fie lungă şi crudă.

— Ah! Zise Perdito şi dumneata îl urăşti?

— Mai mult ca dumneata.

— Dar pentru ce?

— Pentru că e fiul omului ce m-a dezonorat.

— Bine, răspunse Perdito, acum ştiu cine eşti.

— Ştii?

— Da, eşti bărbatul mamei mele.

— Tocmai.

— Văd, zise Perdito, ţinând privirea lui arzătoare în ochiul crud al bătrânului, văd că am fost făcuţi ca să ne înţelegem.

— Da, căci nu am economisit nimic pentru educaţia dumitale, scumpul meu copil.

Şi râsul sarcastic al bătrânului reîncepu iar.

— Dar, în sfârşit, urmă Perdito, ce vrei cu mine?

— După ce ţi-am întors sufletul, vreau să fac şi educaţia spiritului dumitale. Astăzi eşti un bandit prost şi eu vreau să te fac un om cu totul distins.

— Şi după aceea?

— Atunci îţi voi spune care e răzbunarea asupra domnului de Maurevers.

Apoi bătrânul luă mâna Roumiei:

— Cât despre dumneata, frumoasa mea, zise el, vreau să treci prin toată lumea ca un meteor sinistru, vreau să semeni surâsuri şi, să adunăm cadavre. Eşti cea mai frumoasă, vei semăna discordie.

— Eşti galant, răspunse Roumia, flatată de compliment.

Bătrânul reluă:

— Vom pleca mâine.

— Ah! Şi unde mergem?

— Să voiajăm.

— În ce ţară? Întrebă Perdito.

— Vom parcurge Europa. Căci de astăzi vă adopt pe amândoi. Sunteţi copiii mei.

A doua zi ducele de Fenestrange părăsea Boyonna, întovărăşit de Perdito şi de Roumia şi luau drumul Italiei.”

Capitolul XXIX.

Vanda şi cu Marmouset ajungând la acest punct al manuscrisului Turquoisei, se opriră un moment şi se uitară la pendulă.

— Este miezul zilei, zise Marmouset şi Milon nu a venit. Cred că frumoasa grădinăreasă doarme şi Milon şade la postul său.

Vanda privea manuscrisul din care citise puţin.

— Până acum, zise ea, nu am aflat mai nimic…

— Mă iartă, răspunse Marmouset, am înţeles deja că frumoasa grădinăreasă şi ţiganca Roumia pot fi una şi aceeaşi persoană.

— Aşa cred şi eu, zise Vanda.

— Ei bine să citim mai departe.

— Cu toate acestea, reluă Vanda, poate ar fi mai bine să ştim ce face Milon în Champs-Élysées.

— Sunt sigur că e la postul său, răspunse Marmouset cu convingere.

— Atunci urmează lectura.

Marmouset reluă: „Pe când ducele de Fenestrange şi copiii lui adoptivi părăseau Bayonna şi mergeau în Italia, tânărul marchiz de Maurevers aştepta cu răbdare întoarcerea asasinului tatălui său.

Dar timpul fixat acestei întoarceri sosi şi generalul nu veni.

Trecu o lună, trecură două şi, în sfârşit un an.

Cu toate căutările pe care le făcu domnul de Maurevers fu cu neputinţă a şti ce se întâmplase cu inamicul lui.

Vestea morţii generalului făcuse înconjurul Parisului pe la finele lui decembrie, dar ea nu era confirmată.

În cele dintâi zile ale anului următor, ziarul „Levant” de la Constantinopol, aduse la Paris această noutate: „Nava candiotă Mercure, navigând sub pavilionul turc, a prins un timp urât, la depărtarea ei de la Canée şi, astfel a fost aruncată pe o stâncă la zece mile de acest port.

Mercure s-a pierdut cu totul.

Aceasta nenorocire a avut loc noaptea trecută, pe o ceaţă foarte groasă.

O navă care trecea la oarecare distanţă a lansat la apă o şalupă: dar a fost în zadar, nimeni nu a putut să scape.

Mercure, în afară de echipaj, a avut mai mulţi pasageri, printre care şi generalul francez duce de Fenestrange, care se ducea la Smirna pentru căutarea sănătăţii.

Pierderea generalului va fi foarte viu comentată în Franţa, unde-şi căpătase o înaltă reputaţie militară.”

Acest jurnal fu adus la cunoştinţa marchizului de Maurevers.

— Providenţa a luat în sarcina sa lucrarea mea, cugetă el.

De atunci existenţa marchizului deveni liniştită şi senină. El era bogat din singurul său patrimoniu şi foarte convins că fiul tatălui său, banditul Perdito, fusese spânzurat în tovărăşia lui José Minos. El nu-şi făcuse nici un scrupul din a dispune de acea avere lăsată de ducesa de Fenestrange.

El voiajă timp de patru ani şi, revenind la Parducea, ducea o viaţă luxoasă.

Cu toate acestea avea un gust pronunţat pentru studiu.

Marchizul făcu puţine nebunii până la vârsta de douăzeci şi opt de ani când se înamoră.

Întorcându-se într-o seară acasă pe jos, foarte târziu, şi trecând prin strada Gabrielle Champs-Élysées, pentru a ajunge la micul hotel situat la extremitatea străzii Circului, auzi nişte ţipete sfâşietoare care veneau dinte-o trăsură ce era oprită în mijlocul străzii.

Ţipetele erau ale unei femei.

Doi oameni deschiseseră portiţa trăsurii şi o sileau să se dea jos.

Dar femeia se agăţase de trăsură şi striga ajutor.

Vizitiul, care fusese ameninţat cu un pumnal, fugise.

Domnul de Maurevers se apropie iute şi având un baston cu spadă, se servi de el.

Cei doi oameni rezistară şi unul dintre ei lovi pe marchiz cu pumnalul, dar numai îi zgârie puţin braţul.

Apoi fugiră, fără ca marchizul să ştie cine erau, căci amândoi, cu toate că erau îmbrăcaţi ca nişte oameni din lumea cea bună, aveau obrazurile înnegrite.

Atunci marchizul putu să vadă pe femeia care plângea şi care se agăţase disperată de trăsură. Era tânără şi frumoasă şi tremura din tot trupul.

— Ah! Domnule, zise ea, după ce fu asigurată că nu mai e în pericol, fără dumneata aceşti oameni m-ar fi asasinat.

— Desigur, pentru ca să te prade, aprecie el.

Ea clătină din cap.

— Nu, zise, unul dintre ei este bărbatul meu, iar celălalt fratele meu.

Domnul de Maurevers fu, bineînţeles uimit. Acum trebuia să ofere protecţie acestei femei. El îi oferi dar braţul, lăsând trăsura, ce nu mai avea vizitiu, şi amândoi se depărtară pe jos.

Istoria acestei femei era prea simplă.

Era fiica unui negustor de la Anvers, măritată cu un giuvaergiu olandez.

Bărbatul, după o serie de maltratări, o părăsise, dar îi exploata zestrea şi ea având un frate îi ceru protecţia.

Acest frate o adusese la Paris, unde zicea că s-a refugiat bărbatul ei.

Şi ea care-l iubea încă începu să creadă că fratele îi va împăca.

Dar fratele era un stricat şi făcuse cu cumnatul său un pact infam; îi promisese a-l ajuta să scape de ea. Cei doi încercaseră mai întâi s-o otrăvească, dar nu reuşiseră.

Atunci îi întinseseră o cursă, dându-i o întâlnire la Champs-Élysées într-o seară întunecoasă şi rece de iarnă.

Acolo fratele ei se demascase, ajutându-l pe bărbatul ei s-o omoare. Fără intervenţia marchizului de Maurevers, ar fi asasinat-o.

Cel puţin acestea zicea ea, salvatorului ei.

Aşadar, unde trebuia să se ducă de acum încolo ea? Ce era să devină? Şi cum să scape de acei călăi?

Ea nu avea decât o hotărâre de luat: adică să primească ospitalitatea marchizului, pe care acesta o oferea bucuros.

De aceea în respectiva noapte domnul de Maurevers dormi într-un fotoliu în cabinetul său de lucru.

Capitolul XXX.

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

După un an, domnul de Maurevers călărea la miezul nopţii pe aleile pustii de la Bois de Boulogne, îndreptându-se spre Saint-Cloud. Dar nu era deloc ora plimbărilor călare şi chiar timpul potrivit nu era din cauză că era prea frig. Era iarnă.

Domnul de Maurevers ieşea de la Clubul Asperges, dar nu se urca pe cal la poarta clubului. Un servitor îl aştepta cu calul pregătit în strada Duphot, unde marchizul se suia în şa şi pleca spre Bois de Boulogne.

Aceste curse misterioase aveau loc de trei sau patru ori pe săptămână. Părăsea clubul devreme, anunţând că se duce să se culce.

Cu toate acestea, domnul de Maurevers nu avea în lumea pe care o frecventa o reputaţie frumoasă. Existenţa lui era simplă în aparenţă.

Îl ştiau având o legătură cu Margareta Saint-Clair, frumoasa actriţă de la teatru de varietăţi şi el se arata puţin cu ea.

Unde se ducea marchizul de Maurevers?

La Bois de Boulogne, portarul îi deschidea fără să-l bage în seamă.

El îşi continua drumul spre Saint-Cloud, traversa podul, trecea pe lângă „Téte-Noir” şi apuca pe coasta Montretout.

La a doua cotitură, puţin mai sus de drumul de fier, apuca pe o potecă ce ducea la o casă albă înconjurată de copaci şi care la Saint-Cloud se numea de un an „Casa englezoaicei”.

Aproape cu un an mai înainte, tot în acea perioadă, o femeie îmbrăcată în negru, despre care se zicea că e văduvă şi care nu vorbea decât englezeşte şi avea doi servitori, tot englezi, cumpărase acea casă în care se instalase.

Ea nu ieşea decât seara şi se plimba o jumătate de oră pe drumul de la Marche. Se întorcea îndată ce vedea că era obiectul atenţiei vreunui trecător, ori care ar fi fost acela.

Cu toate acestea, oamenii din vecinătate ştiau că de câteva săptămâni născuse un copil şi ei conchiseră că-şi pierduse bărbatul atunci când venise să locuiască la Saint-Cloud.

Oamenii din provincie sunt curioşi, spre deosebire de locuitorii din oraşele din jurul Parisului, care sunt de o mare indiferenţă pentru vecinii lor.

Nimeni nu se cunoaşte, fiecare trăieşte cum îi place şi nu se ocupă de vecinul său.

De aceea englezoaica trăia foarte liniştită în retragerea ei. Nimenea nu se ocupa de ea.

Iar, la miezul nopţii, toată lumea dormea la Saint-Cloud.

Domnul de Maurevers nu întâlnea pe nimeni pe drumul de la Montretout. Domnul Maurevers, ajungând într-un anume loc opri, scoase o cheie şi deschise poarta.

Calul, care desigur, era obişnuit, intră în grădină după stăpânul său şi se duse la o colibă de cărămidă ce-i servea de grajd.

Iar domnul de Maurevers, servindu-se de aceeaşi cheie, deschise uşa casei în care intră.

O lumină discretă apărea la una dintre ferestrele celui dintâi etaj.

Marchizul intră în vestibul ca un om ce cunoaşte foarte bine o casa şi nu are nevoie de lumină.

Dar la zgomotul paşilor lui, e altă uşă se deschise, de unde licări o lumină şi două braţe albe îl prinseră în braţe.

În acelaşi timp, o voce dulce şi armonioasă îi zise:

— Ah! Scumpul meu Gaston, nu te-am aşteptat niciodată cu atâta nerăbdare ca astă-seară.

Aceea care rostea aceste cuvinte, foarte corect în limba franceză, era englezoaica îmbrăcată în negru.

Ea îl trase pe domnul de Maurevers într-un mic şi frumos budoar, în care ardea focul.

Lângă şemineu se afla un leagăn garnisit cu perdele albe.

Marchizul se apropie, ridică perdelele şi începu să contemple cu o dulce afecţiune un copilaş care dormea, visând.

Apoi luă pe tânăra femeie în braţe şi o sărută pe frunte.

— Scumpă Julienne, îi zise el, pentru ce astăzi ai fost mai nerăbdătoare ca altădată să mă vezi?

Ea avu atunci un surâs melancolic şi îşi ridică cu degetele ei albe şi fine, o şuviţă de păr ce-i atârna pe frunte.

— Mai întâi, zise ea, pentru că te iubesc astăzi mai mult ca ieri, te iubesc mai mult ca alaltăieri.

— Bine, zise marchizul surâzând.

— Şi apoi pentru că iată sunt două zile de când nu te-am văzut.

— Şi apoi?

Ea păli şi surâsul îi pieri.

— În sfârşit, zise ea, mi-a fost frică.

— Când?

— Astă-seară.

— Dar de ce?

— Am văzul doi oameni cu înfăţişări sinistre rătăcind împrejurul casei.

Domnul de Maurevers încruntă din sprâncene.

— Este cu neputinţă, zise el, eşti aşa de bine ascunsă aici…

— O! Gaston, Gaston, murmura tânăra femeie cu îndoială în suflet.

— Dar eu nu sunt aici ca să te apăr?

Ea se înfioră şi mai mult.

— Ah! Zise, dacă m-ar găsi ei, m-ar omorî.

— Să vină! Strigă tânărul marchiz de Maurevers, ale cărui priviri scăpărată.”

Capitolul XXXI.

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Această femeie, pe care cei din Saint-Cloud o numeau frumoasa englezoaică şi la care domnul de Maurevers venea noaptea, luându-şi toate măsurile de precauţie, cred

că aţi ghicit, era aceea pe care el o scăpase într-o seară din pericol şi căreia îi oferise ospitalitatea în hotelul său.

Trecură opt zile, apoi cincisprezece şi o data cu acestea veni şi amorul.

Ea era frumoasă, acea frumuseţe a femeilor din Nord, care are părul castaniu şi ochii albaştri.

Nu era nici înaltă, nici scundă, cu picioarele şi mâinile mici, dinţii de o albeaţă strălucitoare şi un surâs în care se vedea multă tinereţe şi veselie. El nu-i cunoştea alt nume decât Julienne, şi în ziua în care căzuse la picioarele ei îi zisese. „Te iubesc”, ea îi răspunse că şi ca îl iubeşte dar ar prefera mai bine să fugă de el.

— Pentru ce?

— Pentru că este în viaţa mea mister mult în care dumneata vei voi să-l pătrunzi şi care trebuie să rămână nepătruns.

— Pe cuvântul meu de gentilom, îi răspunse marchizul nu te voi întreba niciodată.

— Şi te vei mulţumi cu numele meu de Julienne?

— Da.

Julienne ieşea foarte rar. Stătea ascunsă la al doilea etaj al hotelului marchizului, şi-l părăsea numai seara, învăluită într-un şal şi având obrazul acoperit de un voal.

Ea alerga totdeauna când domnul de Maurevers mânca în oraş şi se întorcea târziu. Dar unde mergea ea?

Niciodată nu o urmărise cineva şi nimeni nu ştia.

Cu toate acestea cu cât timpul trecea, cu atât ea devenea mai melancolică.

Dar într-o zi constată că e însărcinată.

Atunci, plină de spaimă, se aruncă la picioarele marchizului.

— Scapă-mă, îi zise ea.

— Să te scap? Întrebă el.

— Da, scapă-mă, căci aici nu sunt în siguranţă.

— Dar, eşti nebună! Ţi-e aşa frică de bărbatul tău?

— Nu am bărbat.

El tresări şi o întrebă:

— Dar acela cine era? Era amantul tău?

— Nu am avut nici amant. Dar mi-ai jurat că nu vei căuta să pătrunzi acest mister.

— Şi acum îmi reînnoiesc jurământul.

— Atunci dacă mă iubeşti, scapă-mă.

— Dar de cine?

— Nu pot să-ţi spun, zise ea.

— Voieşti să nu mă mai despart de tine noaptea şi ziua?

— Nu, dar trebuie să plec de aici, trebuie să mă ascunzi afară din Paris, în vreun colţ unde să nu fiu găsită.

Gaston de Maurevers, iubea pe Julienne, şi făcu ceea ce ea voi.

Marchizul o condusese ziua la gară în propria sa trăsură şi în prezenţa vizitiului şi valetului îi dădu o sumă de bani ca şi cum ar fi părăsit-o pentru totdeauna.

Ea atunci aruncă în cutia poştei de la gară o scrisoare, a cărui adresă marchizul o văzu.

Julienne plecase la Bruxelles.

Dar a doua zi ajunse la Saint-Cloud, îmbrăcată în negru, vorbind englezeşte şi urmată de doi servitori de origine britanică.

Din acel moment domnul de Maurevers se conforma voinţei misterioasei sale metrese reluându-şi viaţa lui zgomotoasă de altă dată.

Ceea ce Julienne prevăzuse şi ceea ce vrusese să obţină prin acea scrisoare ce o pusese la poştă se întâmplă.

Vizitiul şi servitorii marchizului fuseseră chestionaţi de nişte necunoscuţi. Ei spuseră ce ştiau sau se credeau că ştiu. Că domnul de Maurevers rupsese relaţia cu metresa lui, dându-i o sută de franci în ziua în care ea se întorcea în ţara ei.

Julienne era încă la Saint-Cloud de aproape un an şi devenise mamă.

Marchizul venea numai noaptea să o vadă.

Şi nu aflase nimic mai mult în privinţa ei.

Tot ce ştia era că cei doi oameni ce voiau să o asasineze nu-i erau rude, nici frate, nici bărbat.

Cu toate acestea, ea se temea încă de ei, şi repeta foarte des:

— Dacă m-ar găsi, m-ar omorî.

Aşadar, în acea seară, domnul de Maurevers fu prins de un acces de indignare şi strigă, după cum am văzut:

— Să vie o dată!

— Nu, răspunse Julienne, trebuie să plec de aici, trebuie să mă ascund în altă parte.

Marchizul o luă în braţe şi-i răspunse:

— Mâine îţi voi găsi o altă ascunzătoare.

El rămase două ore cu ea, apoi se sui pe cal şi plecă.

Ea rămase la fereastră şi ascultă galopul calului iubitului ei, când auzi un fluierat.

În acel timp o umbră se mişcă în grădină."

Capitolul XXXII.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Umbra pe care Julienne o zărise înaintă până la fereastră şi, agăţându-se de ea ca de un trapez sări în camera în care tânăra femeie se refugiase mai mult moartă decât vie.

Julienne nu avu timp să cheme în ajutor pe cei doi servitori ai ei. Pierdută, căzu în genunchi, şi, cu mâinile împreunate, murmură cu vocea tremurândă:

— Graţie! Graţie! Nu mă omorî!

Omul care intrase pe fereastră astfel, era înarmat cu un pumnal. Privind-o cu ochi scânteietori, îi zise:

— Este un an de când te caut.

— Graţie! Graţie! Repetă ea.

— Mizerabilo, urmă el cu voce înceată, ţi-ai călcat jurământul, îţi râzi de mine şi de noi toţi.

— Nu am cutezat…

— Pentru ce?

— Ei bine! Răspunse ea, ridicându-se cu curaj, omoară-mă! Voiesc mai bine să mor decât să fiu un instrument în mâinile voastre!

— Dar pentru ce nu ai cutezat? Răspunde-mi!

— Pentru că l-am iubit.

— Aha! Tu l-ai iubit! Murmură el rânjind ca un sălbatic.

— L-am iubit şi-l iubesc, răspunse ea.

În acel timp, copilul în leagăn, deşteptat de zgomot, începu să plângă. Omul, care ridicase deja mâna să o lovească, se trase înapoi şi căzându-i pumnalul pe parchet, răcni ca un animal.

— Acum înţeleg tot. Fiul tău va răspunde de tine.

— Pe copilul meu nu-l vei atinge, răcni şi ea la rândul ei.

Apoi mlădioasă ca o panteră se întinse, luă pumnalul şi, aruncându-se în faţa leagănului, strigă cu furie:

— Apropie-te, dacă îndrăzneşti!

Perdito fiindcă el era, fiul adoptiv al lui José Minos, fratele şi inamicul neîmpăcat al domnului de Maurevers începu să râdă şi zise:

— Când voi vrea, te voi birui, dar mai înainte de asta vreau să vorbesc cu tine. Aşadar, eşti mamă?

— Cum vezi.

— Şi iubeşti pe Maurevers?

— Da, îl iubesc.

— Ei bine, aşa ne-am înţeles?

— Ascultă. Când v-am promis să vă execut ordinele, aveam inima liberă; dar nu a trecut mult şi ea a început a bate.

— Fără îndoială pentru prima oară? Zise Perdito cu ironie.

— Oh! Eu ştiu bine ce am fost, când fatalitatea m-a adus în calea voastră; şi ştiu, de asemenea, de ce mi-aţi încredinţat un rol aşa de îngrozitor. Aşadar, am fost de bună credinţă opt zile; am vrut să vă servesc dar pe urmă…

— Pe urmă l-ai iubit?

— Da, l-am iubit! Îi iubesc, şi-l voi iubi până la ultimul meu suspin.

— Să-l iubeşti, dar să ne asculţi.

— Niciodată.

— Oh! Am eu mijlocul de a te constrânge. Copilul tău nu este aici?

— Apropie-te, dacă cutezi!

Perdito înălţă din umeri şi zise:

— Poţi să învârteşti pumnalul cât vrei, căci dacă nu va fi astăzi, va fi mâine… şi copilul, care este în puterea mea, îmi va răspunde de nesupunerea ta.

Apoi făcu un pas spre ea.

Julienne se ţinu în apărare.

— Mă asculţi tu? O întrebă el.

— Nu.

— Bagă de seamă! Murmură Perdito tremurând de furie.

— Niciodată! Niciodată! Strigă ea.

— Ei bine! Să vedem care din noi doi! Zise el cu o voce înecată şi se aruncă asupra ei.

Ea atunci începu să ţipe:

— Ajutor! La mine! Ajutor!

Ţipetele ei însă nu făcură decât să-l întărite pe Perdito care fu lovit de câteva ori.

Dar banditul reuşi s-o biruie până la urmă. Tocmai când servitorii deşteptaţi de ţipetele ei alergară şi se sileau să spargă uşa ce era închisă pe dinăuntru, el reuşi să-i ia pumnalul din mână şi, implantându-l până la mâner în pieptul ei, îi zise:

— Cel puţin nu vei vorbi.

Apoi sări pe fereastră în grădină şi ajutat de întuneric dispăru.

Servitorii sosiră prea târziu. Prea târziu pentru a opri pe asasin şi prea târziu pentru a scăpa victima.”

Capitolul XXXIII.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Pe când femeia din casă se ocupa de Julienne, unul din servitori sărise şi el în grădină pe fereastră şi striga ajutor.

Dar casa era izolată şi nimeni nu auzi.

Asasinul dispăruse.

Julienne respira încă.

Auzind că strigă, ea zise femeii din casă:

— E în zadar. Eu sunt lovită de moarte.

Sângele curgea din abundenţă din rană. Cu toate acestea încă mai trăia.

Cu ajutorul cameristei putu să se scoale şi să se aşeze în fotoliu.

Julienne, cu o voce care slăbea din ce în ce, zise:

— Închideţi uşa şi fereastra şi ascultaţi-mă… Mai am, poate, o oră de trăit. Nici un doctor de pe pământ nu mă va scăpa. Încercaţi de a-mi opri hemoragia.

Camerista împreună cu valetul legase rana stăpânei.

Julienne îi privi cu tandreţe şi luându-le mâinile, le zise:

— Vegheaţi bine asupra copilului meu până diseară, căci domnul marchiz va veni negreşit. Nu purtaţi nici un fel de discuţie în legătură cu moartea mea. Aşteptaţi să vină domnul.

Cu cât vorbea, cu atât vocea ei slăbea şi privirea i se întuneca.

— Jenny, zise ea cameristei, am la gât o, cheie pe care o vei da domnului de Maurevers. Să deschidă cufărul ce se găseşte în camera mea. Spune domnului marchiz că acolo va găsi explicaţia secretului meu.

Acestea au fost cele din urmă cuvinte ale ei.

Nu mai vorbi şi toată viaţa ce ei îi mai rămăsese se concentrase în privirea care o aţintise asupra copilului.

Apoi şi privirea ei se stinse şi ochii i se închiseră.

Un uşor suspin scăpat din piept, şi capul îi căzu pe umeri.

Murise.

Atunci amândoi servitorii se priviră cu spaimă.

Julienne le ceruse într-adevăr să vegheze asupra copilului ei, dar cei care ar încerca să-l protejeze nu şi-ar expune ei vieţile lor?

Acestea era cugetarea valetului.

În schimb, camerista era o curajoasa fată din Irlanda, sclavă cuvântului ei.

Aceasta zise:

— Noi am promis stăpânei noastre că nu ne mişcăm de aici până ce va veni domnul de Maurevers, şi aşa vom face.

Valetul lăsă la o parte teama şi ajută cameristei să aşeze moarta pe patul ei.

Apoi amândoi se baricadară în casă, hotărâţi să aştepte până seara.

În sfârşit acesta veni.

De la orele opt până la miezul nopţii cei doi servitori numărară minutele.

— Dar dacă domnul nu va veni! Zise valetul cu frică.

— Doamna îl aştepta mereu.

— El nu vine în toate zilele.

— Este adevărat.

— Şi dacă nu va veni, ce vom face noi?

— Vom aştepta, zise irlandeza.

Dar trapul unui cal, care suia coasta se auzi la un moment dat.

— Iată-l că vine! Zise Jenny.

Atunci amândoi se priviră înfiorându-se.

Care dintre ei va spune adevărul domnului.

După câteva minute Gaston intră în grădină.

Cei doi servitori îl aşteptau în camera moartei.

Sângele nu mai curgea, dar perdelele de la pat, parchetul şi mobilele erau pline de sânge.

Domnul de Maurevers intră.

El credea că va găsi pe Julienne la etajul de jos, aşa că împinse uşa micului salon. Dar camera nu era luminată.

Marchizul făcu doi paşi în întuneric şi picioarele lui lunecară din cauza sângelui.

— Unde este Julienne? Strigă el.

Nimeni nu răspunse.

Deodată, scoase un ţipăt.

El avea chibrituri în buzunar şi aprinzând unul, văzu sânge.

Se repezi afară şi repetă:

— Julienne! Julienne!

Apoi sui scara patru câte patru trepte şi împinse uşa camerei moartei.

Servitorii erau lângă cadavru şi ei aprinseră două lumânări pe masă.

Julienne părea că doarme.

Domnul de Maurevers scoase un ţipăt şi se prăbuşi peste corpul nemişcat.

O scenă sfâşietoare. Ea era moartă, asasinată… Fără îndoială, de către unul din acei oameni ce o urmăreau.

— Oh! Te voi răzbuna! Strigă el, rupându-şi părul de disperare.

Julienne lăsase o scrisoare în fundul acelui cufăr, a cărui cheie o purta la gât şi acea scrisoare trebuia să spună grozavul secret ce părea că învăluie viaţa tulburată a sărmanei femei.”

Capitolul XXXIV.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Disperarea domnului de Maurevers era nemărginită.

El o ascultă pe Jenny care-i vorbi de dorinţa moartei şi luă cheia de la cufăr, în care să găsească dezlegarea acelei enigme.

Găsi într-adevăr o scrisoare destul de voluminoasă şi care cuprindea următoarele: „Această scrisoare e adresată scumpului meu amic Gaston de Maurevers în cazul în care voi fi moartă; nu trebuie să o citească cât timp voi fi în viaţă.”

Domnul de Maurevers concedie pe cei doi servitori, se închise în cameră şi rupse pecetea acelei scrisori.

Marchizul citi: „Scumpul meu Gaston, În fiecare seară, când mă părăseşti, mă întreb, dacă mă vei revedea vie seara următoare şi spaima mă cuprinde.

Sunt condamnată la moarte, amicul meu, condamnată pentru că nu m-am supus.

Ai auzit vorbindu-se de acei asociaţi din evul mediu care se numeau „Francs-Juges”? Ai auzit, nu-i aşa?

Acela care refuza să execute sentinţa cu care era însărcinat, suferea el singur acea sentinţă.

Mi s-a ordonat să te omor, dar nu o moarte violentă, ci o moarte înceată şi misterioasă, şi eu nu m-am supus. Am făcut deci un jurământ pe care l-am trădat.

Victima pe care ei mi-o indicaseră erai tu.

În loc de a te lovi, te-am iubit, şi pentru tine voi muri.

Gaston, timp de o lună te-am înşelat.

Scena de la Champs-Élysées era o comedie scârboasă pregătită pentru tine. Ah! Pentru ce nu ţi-ai căutat tu de drum în acea zi?

Dar poate să trăiască cineva lângă tine şi să nu te iubească? Pe tine atât de nobil şi bun.

Eram o creatură plină de vicii şi crime şi m-am simţit reînviind lângă tine. Trecutul meu sinistru se pierdea lângă tine ca un vis urât ce ne tulbură o noapte întreagă şi pe care îl risipesc cele dintâi raze ale soarelui.

Tu nu ştii cine am fost, Gaston al meu, tu nu ştii prin ce spaime, nenorociri şi torturi am trecut. Am căzut în mâinile unora care au voit să facă din mine instrumentul crimelor lor.

Ascultă-mă.

Aceasta este spovedania mea, şi poate tu care m-ai iubit, mă vei ierta.

Din tot ce ţi-am spus numai un singur lucru este adevărat, şi aceasta este originea mea.

Sunt belgiană născută la Bruxelles.

Am fost răpită la şaisprezece ani de un tânăr austriac ce mă iubea la nebunie, prinţul K…

El a făcut nebunii mari pentru mine şi familia sa m-a ţinut într-o închisoare doi ani.

Când m-am întors în ţara mea, mizerabilă şi fără venituri, nemaiavând nici părinţi, nici amici, am căutat un mijloc pentru a vieţui.

Atunci a început pentru mine o viaţă aventuroasă.

De la Bruxelles am venit la Paris; apoi am părăsit Parisul şi am plecat în Olanda, cu un om ce se numea contele Pepe d'O… zicea că e sicilian, dar nu era decât un evreu din Veneţia care căpătase o abilitate în a fura giuvaeruri. Avea o bandă organizată sub ordinele lui, care îl urma în diferite oraşe mari din Europa.

Eu devenisem metresa lui, dar nu ştiam că e un criminal.

Eram la Haye, când Van S… cel mai bogat comerciant de diamante, fusese jefuit. Contele Pepe, care era primit în toate casele, nu ar fi fost niciodată bănuit, dacă nu ar fi fost trădat de unul dintre complicii lui, care, fiind nemulţumit de partea ce i-o dăduse, părăsi Olanda lăsând un denunţ şefului poliţiei.

Contele fu arestat, se descoperi că era autorul furtului, şi eu am fost declarată complicea lui.

În zadar protestam vorbind de inocenţa mea, căci nu am fost crezută.

Adevărata noastră identitate ne-a fost restituită la amândoi. El era un evreu din Veneţia, şi eu o fată pierdută.

Contele a fost condamnat şi dus la galeră. Eu am fost trimisă într-o colonie penitenciară, unde trebuia să fiu măritată cu un alt condamnat.

Această soartă era înspăimântătoare.

Cu toate astea, amicul meu, astăzi când amândoi stăm aplecaţi asupra copilului nostru adormit, mă întreb dacă nu trebuie să regret amarnic că am scăpat de la acea soartă.

În Olanda plecarea condamnaţilor la Guyana, se face la flecare trei luni.

În ajun sunt aduşi într-o piaţă publică şi fierul ars al călăului pecetluieşte pentru totdeauna soarta lor.

Erau unsprezece săptămâni de când aşteptam, împreună cu alţi condamnaţi, soarta ce ne era rezervată.

Eram îngrămădiţi într-o închisoare plutitoare, aproape fără aer şi fără hrană.

Tovarăşele mele mai toate cântau şi râdeau, visând la acei hoţi sau asasini necunoscuţi ce li se destinau ca

bărbaţi.

Eu tremuram şi mă înfioram când mă gândeam că fierul roşu va maltrata umerii mei şi că o viaţă infamă mă aştepta.

Atunci, amicul meu, infernul îmi veni în ajutor sub forma unui demon care îmi oferi libertatea şi scăparea în schimbul vieţii unui om pe care eu nu-l cunoşteam şi pe care promisesem că-l voi omorî.”

La acest punct al lecturii domnul de Maurevers crezu că aude zgomot de paşi în grădină şi alergă la fereastră.

Dar nu văzu nimic.

Aşezându-se lângă patul mortuar el reluă lectura.”

Capitolul XXXV.

Scrisoarea sărmanei femei urma astfel: „Acel demon ce venise să-mi vorbească de scăpare şi libertate era o femeie, fără îndoială o ţigancă.

Era minunat de frumoasă şi putea să albă vârsta de douăzeci şi trei de ani.

Şi ea era în închisoare ca şi noi, condamnată, dar nimeni nu ştia sigur ce crimă comisese.

Când cineva veni să ne anunţe că a doua zi ni se va aplica fierul roşu am avut un acces de disperare. Am plâns ca o nebună, frângându-mi mâinile.

Ţiganca se apropie ele mine şi îmi zise:

— Văd că ţi-e tare frică.

— Oh!

Ea mă privi în tăcere, câteva minute.

— Tu eşti frumoasă, îmi zise apoi şi ai una dintre acele frumuseţi singulare la care oamenii nu pot rezista. Tu ar trebui să fii mult iubită.

— Nu ştiu… cred că da… îi răspunsei uimită.

— Ce ai da pentru a nu fi marcată?

— Aş da inima şi cea din urmă picătură de sânge, pentru ca să nu fiu îmbarcată pentru Guyana, unde voi fi căsătorită cu vreun asasin.

— Atunci poţi jura ca odată să trădezi acel jurământ!

— Pe memoria sfintei mele mame care a murit, răspunsei eu.

— Voieşti să fii scăpată? Mă întrebă ea cu o voce plină de convingere.

— Scăpată de călău?

— Da, şi liberă.

— Dar cine mă va scăpa?

— Eu.

Am privit-o cu mirare amestecată cu neîncredere dar lacrimile mele încetară pe dată.

— Dar şi dumneata eşti condamnată ca şi mine?

— Da.

— Şi ai putea să mă scapi?

— Da, te voi scăpa o dată cu mine.

— Ei bine, zisei eu, ce trebuie să fac?

— Îmi juri?

Şi când eu ridicai mâna pentru ca să jur, ea mă opri.

— Mai înainte, îmi zise ea, trebuie să ştii ceea ce vreau de la tine.

— Vorbeşte.

— Am un amant, care mă iubeşte la nebunie şi care m-ar omori dacă m-aş uita la un altul, şi acest amant pe care îl ador şi eu, are un inamic căruia i-a jurat moartea.

— Ei bine?

— Moartea ce i s-a destinat nu poate fi dată prin altcineva decât printr-o femeie pe care el o va iubi.

Eu m-am oferit, dar el m-a respins cu indignare zicându-mi că dacă inamicul său ar şti că a atins numai cu buzele sale vârful degetelor mele, m-ar omorî pe mine. Ei bine, sper să fii tu femeia de care avem trebuinţă.

— Dar e îngrozitor ceea ce-mi propui dumneata! Strigai eu.

— Drace, zise ea, dacă nu voieşti, vom găsi o alta.

M-am frământat mult timp şi conştiinţa mea se revolta. Cu toate acestea fierul roşu mă determina să nu mai ţin seama de nimic.

Veni noaptea şi ţiganca îmi zise:

— După două ore va fi ziuă, şi călăul va veni să te caute. Cugetă mai bine ce faci, căci după zece minute va fi prea târziu.

Spaima triumfă. Consimţii la toate şi făcui jurământul.

Am jurat acelei femei, pe cenuşa mamei mele, că mă voi supune timp de doi ani, atât ei, cât şi amantului ei, şi unui bătrân ce era amicul amantului ei.

Atunci ea îmi zise:

— După o oră vom fi scăpate amândouă.

— Dar cum? O întrebai eu.

— Vei vedea.

După cum ţi-am spus, noi ne aflam într-un fel de temniţă plutitoare. Era o mică navă căreia i se tăiase catargul.

Era ancorată la distanţă de o milă de uscat şi păzită de treizeci de soldaţi de marină.

Femeile sunt mai puţin de temut decât bărbaţii, şi de aceea se iau mai puţine măsuri de pază.

Nimănui nu-i venise ideea că printre acei soldaţi se va găsi unul ce va putea fi corupt.

Amantul ţigăncii câştigase cu aur pe unul din ei.

Pe când companionii lui dormeau pe punte şi dormeau şi cea mai mare parte dintre condamnaţi, acest om coborî pe furiş la noi.

Ţiganca care era culcată lângă mine se sculă.

— Vino, îmi zise ea.

Şi ea mă luă de mână.

Apoi amândouă ne strecurarăm pe uşa pe care soldatul o deschisese şi trecurăm în al doilea compartiment.

Acolo era un loc pe unde ne puteam strecura şi jos o barcă, în care se aflau doi oameni.

Soldatul ne legă o frânghie de talie şi ne coborî una după alta în barcă.

Ţiganca sării de gâtul unuia dintre acei doi oameni: era amantul ei, de care îmi vorbise.

Barca se depărta fără zgomot spre un brick ce ne luă cu el.

După opt zile ajunserăm în Franţa şi după o lună consimţii a juca cel dintâi act al acestei tragedii care hotăra moartea ta, iubitul meu Gaston.

Şi acum, amicul meu, vrei să ştii de ce moarte înspăimântătoare trebuie să mori, dacă mi-aş fi ţinut jurământul?

Ascultă…”

Marchizul de Maurevers, întorcea a doua pagină a acelei scrisori, ce era spovedania iubitei lui Julienne, când fu izbit puternic şi trântit jos.

Se auzise o detunare de armă.

Scrisoarea Juliennei îi scăpase din mână.

În acel timp se văzu pe fereastra deschisă o umbră.

Acea umbră sări, ajunse lângă domnul de Maurevers, luă scrisoarea şi dispăru mai înainte ca marchizul să-şi revină.

Capitolul XXXVI.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Marchizul simţea dureri în tot corpul, în ochi îi pătrundea un lichid usturător, aşa că, pentru câteva minute, îşi pierdu cunoştinţa.

După un sfert de oră îşi reveni. Alergă la fereastra ce era încă deschisă şi începu a-şi aduna ideile şi a înţelege că ceea ce se petrecuse, era rezultatul unei maşini infernale.

Voi să se apropie de sobă, ca să tragă de cordonul soneriei, dar un miros puternic îl împiedică. Se duse din nou la fereastră şi începu a striga, sperând că vocea sa va fi auzită.

Într-adevăr, nu se înşelă, fiindcă servitorul englez, care se afla la etajul de jos apăru în grădină.

— Urcă, îi zise domnul de Maurevers. Sunt fără lumânare.

Servitorul luă o lumânare şi urcă. Când servitorul intră cu luminarea aprinsă în mână în camera în care era moarta gazul degajat de cărbuni prin contactul lumânării se aprinse şi produse lumină albăstrie.

Cu toate, acestea nici o explozie nu se auzi. Servitorul, ale cărui păr şi barbă luaseră foc, se trase repede înapoi şi începu să scoată nişte ţipete ascuţite.

Domnul de Maurevers însă, mai precaut, sărise pe fereastră în grădină. Sculându-se repede, se aruncă spre uşa vestibulului care fusese lăsată întredeschisă, şi intrând în salonul de la etajul de jos în care erau servitoarea şi copilul, luă copilul în braţe şi fugi afară.

Un minut mai mult dacă întârzia, copilul ar fi fost pierdut, fiindcă flacăra care ieşea pe fereastră aprinsese perdelele patului.

Deci domnul de Maurevers, ieşind cu copilul afară, îl depuse în braţele servitoarei şi-i zise:

— Jenny, scapă-mi copilul!

Apoi, disperat de a nu putea stinge focul, alergă la drum împreună cu valetul şi începu a striga: ajutor! Ajutor!

Ţipetele lor nu le auzi nimeni, deoarece casa, după cum am spus, era izolată pe o înălţime la dreapta drumului spre Montretout.

Dar păzitorul barierei drumului de fier, zărind flacăra, deşteptă pe şeful gării. Apoi toate casele vecine se puseră în mişcare.

Fu însă prea târziu, fiindcă la sosirea pompierilor de la Saint-Cloud, casa nu mai era decât un cuptor încărcat de tăciuni şi cenuşă.

Cadavrul sărmanei Julienne fusese mistuit de flăcări, ca şi cum Providenţa nu ar fi voit ca oamenii să cunoască crima ce în noaptea aceea sângerase acea casă.

Domnul de Maurevers fu adus la Paris pe jumătate înnebunit de durere şi furie.

Aici el duse pe copil la o doică, iar pe cei doi servitori englezi îi concedie, dându-le o sumă mare de bani ca preţ al secretului pe care ei îl păstraseră cu fidelitate.

Nu mult după această întâmplare tragică, marchizul de Maurevers, a devenit stăpân pe sine.

Dar să lăsăm pe marchiz pentru un moment şi să revenim la copil.

Copilul, după cum am spus, fusese încredinţat unei doici, şi graţie lui avea să se depene o istorie a cărei enigmă, nici până acum nu s-a putut descifra.”

Capitolul XXXVII.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Am scris această istorie pentru dumneata Rocambole, singura mea speranţă.

Dumneata cunoşti trecutul meu.

Eu, ca şi dumneata, în tinereţea mea criminală am fost instrumentul infamului sir Williams, şi ştii că întocmai ca şi dumneata, lovită de nemiloasa Baccarat, devenisem nebună.

Am rămas cinci ani într-o casă de sănătate, de unde am ieşit refăcută şi căită.

Turquoise criminala a devenit Jenny croitoreasa.

Fosta amantă a lui Fernand Rocher şi a lui Léon Rolland se puse pe lucru.

Vroiam să trăiesc onest.

Suferinţele morale şi fizice nu mă îmbătrâniseră, eram încă frumoasă.

În cartierul populat unde mă refugiasem, în zadar mă înfăşurăm la cap pentru a-mi ascunde părul blond, în zadar mă arătam cât se putea mai puţin, căci declaraţiile şi biletele dulci plouau în mansarda mea, ca altă dată în luxosul meu apartament.

Cu toate acestea, inima mea era insensibilă aşa cel puţin credeam eu.

Aveam ca vecină de cameră o văduvă de treizeci şi cinci ani, ce se mutase.

Ea locuia într-un apartament de trei camere şi avea un băiat de vreo trei sau patru ani.

Mai întâi crezui că e copilul ei, dar nu era aşa.

Ea nu ştia numele acelui copil, nici originea lui.

Îi fusese încredinţat şi i se dădeau două sute de franci pe lună ca să-l crească.

În fiecare săptămână, un om tânăr, care părea un lucrător oarecare, venea să viziteze copilul.

— Eu nu sunt tatăl lui, zicea el, ci îi sunt naş, şi sunt însărcinat a veghea asupra lui, căci părinţii lui sunt foarte departe de aici.

Mă legasem în amiciţie cu acea vecină ce se numea doamna Janet şi mă duceam aproape în toate zilele la ea. Mângâiam mult pe acel copil şi avusei ocazia de a vedea pe acel tânăr care venea în fiecare săptămână să viziteze copilul.

La prima vedere îl crezul un lucrător, dar acea şapcă, acea haină puţin uzate sugerau a fi o deghizare.

Acest june, un băiat foarte frumos, era, desigur, un om din lumea bună, şi aceasta se vedea după distinsele sale maniere, după rufele ireproşabile, şi după mâinile fine şi îngrijite.

Şi şase luni după aceea, frumoasele mele hotărâri de lucru şi de virtute se pierdură.

Inima, ce o credeam moartă, se trezi arzătoare şi palpitând. Iubii pe acest om, care, cred că ai ghicit era junele marchiz de Maurevers.

Cred că ai ghicit de asemenea, şi pentru ce se deghiza el astfel, nu-i aşa?

Gaston de Maurevers plânse mult pe Julienne, fu chiar disperat. Dar timpul cicatrizează rănile cele mai grave şi durerile vieţii se schimbă pe nesimţite în melancolie.

Tot amorul ce el a avut pentru Julienne, amor pe care nu-l putuse distruge revelaţia trecutul, în el se concentra asupra fiului. Dar, acei mizerabili inamici care o asasinaseră pe mamă, nu vor căuta să omoare şi pe fiu?

Acea teamă, acea spaimă dominase atâta pe domnul de Maurevers care luase mii de precauţii pentru ca să facă să dispară orice urmă a existenţei copilului.

Pentru aceasta îl încredinţase doamnei Janet, pe care o stabilise în cartierul Saint-Martin, lângă strada Vert-Bois; şi

de aceea se ducea la ea în haine de lucrător. Toţi amicii lui de la club treceau pe lângă el şi nu-l cunoşteau.

În asemenea circumstanţe devenii amanta domnului de Maurevers.

Ne iubirăm doi ani. Îmi încredinţă toată istoria vieţii lui; îmi spuse această stranie istorie.

După doi ani doamna Janet muri, şi copilul rămase pentru a doua oară orfan.

Atunci Gaston mi-l încredinţa mie.

— Tu vei fi mama lui, îmi zise el.

Cu cât copilul creştea, cu atât marchizul devenea mai preocupat de viitorul lui!

— Ascultă, îmi zise el într-o zi, asasinii mamei lui sunt inamicii mei. Dar cine sunt ei? Doi oameni ştiu că mă urau în tinereţea mea, ducele de Fenestrange şi Perdito. Dar amândoi au murit.

De aceea trebuie să-i caut aiurea…

Am o avere mare, nu sunt căsătorit şi dacă aş muri grabnic, fără să-mi fac testamentul, toată averea ar reveni unor rude îndepărtate, care poartă numele meu dar pe care abia le cunosc.

Am luat deci precauţiuni.

— Ce ai făcut? Îl întrebai eu.

— Am vândut averea ducesei de Fenestrange şi o parte din averea mea. Am oprit numai moşiile familiei. Aceşti bani ajung la trei milioane. I-am ascuns. Nimeni nu-i va găsi, afară de tine, căci voiesc ca tu să ştii unde sunt. Aceşti bani sunt averea copilului meu.

— Vei veni cu mine, zise el.

— Unde?

— În hotelul meu.

Aveam în serviciul meu o robustă, bravă şi curajoasă normandă, în care mă puteam încrede.

— Veghează asupra copilului, îi zisei eu. După o oră mă întorc.

Şi urmai pe domnul de Maurevers, care mă sui într-o trăsură de piaţă şi merserăm la hotelul lui.”

Capitolul XXXVIII.

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Motelul domnului de Maurevers, a cărui intrare era prin strada Suresnes, avea o portiţă prin grădină, a cărei cheie el singur o poseda.

Prin acea portiţă ieşea el când venea la mine.

Tot pe acolo mă duse.

Domnea o linişte profundă.

— Servitorii mei nu sunt acasă, îmi zise Gaston şi aceasta e mai bine.

Intrarăm într-un cabinet la etajul de jos, unde aprinse o lumânare.

Era o cameră mare, ce servea şi de fumat şi de cabinet de lucru.

— Uită-te bine în jurul tău, îmi zise el.

— Ei bine?

— Este aici un titlu de rentă la purtător de o sută cincizeci de mii de franci. Ghiceşte unde este?

— În acel scrin.

— Nu.

— În sertarul mesei.

— Nici acolo. Vei căuta toată viaţa şi nu-l vei găsi.

Atunci îmi arătă două minunate jardiniere de stejar ce erau susţinute pe un picior şi care erau aşezate între două ferestre.

— Uite aici trebuie să cauţi, îmi zise el.

— Dar în care?

— Nici eu nu ştiu sigur, căci le schimb în fiecare zi locul.

Mă apropiai de aceea care era mai aproape de mine şi ridicai tăblia de zinc ce era destinată pentru flori. Sub tăblie nu era nimic.

— Caută, caută, îmi zise el surâzând.

Crezui atunci că tăblia avea fund dublu şi trecui degetele peste ea, sperând că voi găsi vreun arc microscopic. Dar

fuse în zadar.

Atunci Maurevers se apropie şi despărţi cutia de lemn de piciorul ce o susţinea.

Acel picior era găurit ca o ţeava de puşcă. Dar era gol.

— Este în celălalt, îmi zise el.

În sfârşit, după ce despărţi pe cea de a doua, văzu ceva alb înăuntru.

El scoase titlul de rentă.

— Ascunzătoarea este ingenioasă, fi zisei eu. Dar, în sfârşit, să admitem cazul de moarte subită de care ai vorbit.

— Ei bine?

— Se va pune sigiliu pe lucruri.

— Fără îndoială.

— Şi după aceasta, moştenitorii tăi naturali vor fi puşi în posesia moştenirii.

— Aşa.

— Şi ei vor păstra aceste două jardiniere.

— Te înşeli. Ascultă-mă.

— Să vedem.

El repuse titlul iarăşi înăuntru, aşează tăblia deasupra, şi apoi deschise un sertar.

— Mi-am făcut testamentul, îmi zise el scoţând o hârtie. Prin acest testament am lăsat averea mea, adică moşiile şi averea cea văzută, la familia ce poartă numele meu.

— Prea bine.

— Dar mai multe lucruri mici le-am lăsat drept suvenir amicilor mei. Armele mele de pildă, le las lui Montgeron, colecţia de faianţă baronului Hounot. Iar ţie, Jeny Delacour, zisă Turquoise îţi las aceste două jardiniere.

— Oh! Acum am înţeles, îi răspunsei.

— Înţelegi bine, adăugă el, că rudele mele vor fi foarte mulţumite de moştenire şi vor da aceste mici lucruri amicilor mei. Astfel jardinierele îţi vor aparţine.

După aceasta el repuse testamentul în sertar, stinse luminarea şi părăsirăm hotelul fără a fi întâlnit pe portar sau pe servitori.

Mai multe luni trecură.

Copilul creştea şi neliniştea domnului de Maurevers începuse să se mai potolească, când într-o dimineaţă, primi o scrisoare care îl tulbură profund.

Această scrisoare venea de la Londra.

Era concepută în aceşti termeni: „Pe când marchizul de Maurevers, în mijlocul plăcerilor, crede că nu mai are nici o datorie de împlinit, inamicul neîmpăcat al neamului său, omorâtorul tatălui său, sigur fiindcă a oprit orice căutare, este fericit, într-un colţ al Engliterei.

Domnul de Maurevers a crezut, de asemenea că ducele de Fenestrange a murit.

S-a înşelat.

Ducele trăieşte şi se făleşte că a scăpat de spada răzbunătoare a fiului victimei sale, lăsând să se creadă că a murit.

Dacă marchizul de Maurevers nu a uitat jurământul ce a făcut mamei sale când a murit şi dacă dorinţa de a răzbuna pe tatăl său este vie în inima lui, va părăsi pe dată Parisul, va veni la Londra şi acolo va merge să găsească cârciuma regelui George Wapping. Prezentându-se cârciumarului, care se numeşte Calcraff îi va zice:

— Sunt acela căruia i s-a scris.

Calcraff va da atunci domnului de Maurevers indicaţii necesare pentru a regăsi pe ducele de Fenestrange.”

Această scrisoare era fără iscălitură.

Eu avui presimţirea că era o cursă când marchizul îmi arătă scrisoarea.

— Să nu te duci, îi zisei.

— Pentru ce?

— Mă tem.

— Dar dacă ducele trăieşte nu trebuie să răzbun pe tatăl meu?

Lacrimile şi rugăminţile mele fuseră în zadar.

Chiar în acea seară el plecă.

A doua zi primii de la el o depeşă astfel scurtă: „Mistificare, Calcraff nu ştie nimic, nu a auzit niciodată vorbindu-se de ducele de Fenestrange.

Plec astă-seară şi voi fi la Paris mâine.”

Dar nici a doua zi, nici zilele următoare domnul de Maurevers nu reveni.

Ce i se întâmplase?

În sfârşit, după opt zile, când ajunsesem la disperare, marchizul intră la mine.

Eu am scos un strigăt de uimire, în loc de unul de bucurie, căci Gaston de Maurevers nu mai era decât umbra lui.

Nu mai era un om, ci o fantomă.”

Capitolul XXXIX.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Când am spus că Maurevers semăna cu o fantomă, am avut dreptate, şi-mi ţin cuvântul. Pe lângă slăbiciunea ce-l făcea să se clatine, avea şi ochii pierduţi, iar buza de jos îi atârna.

— Dar ce ţi s-a întâmplat? Strigai eu atunci.

El nu-mi răspunse, ci intră în camera a doua a micului meu apartament, care era al copilului şi, desfăcând perdelele patului pe care dormea, se aplecă asupra lui. Mut şi nemişcat, îl privi mult timp, apoi întorcându-se către mine, îmi întinse mâna, şi, cu lacrimi în ochi, îmi zise:

— Iartă-mă.

— Dar ce mi-ai făcut ca să te iert? Îl întrebai eu.

Această întrebare îl făcu să tresară.

— Nu ştiu… nu ştiu… nu mă întreba… Sunt nebun… mai târziu îţi voi spune totul, răspunse el.

Acestea toate, el le pronunţa cu o voce prostită, apoi obosit, căzu pe un scaun lângă fiul său.

Rămase o lună în apartamentul meu, fără a ieşi. Şi fiindcă atunci era mijlocul verii şi cea mai mare parte din amicii săi răspândiţi, nu s-a putut observa lipsa lui. Oamenii săi, îl credeau tot la Londra.

Această lună fusese destul ca să întoarcă pe domnul de Maurevers la starea de altădată, aşa că, puţin câte puţin, îşi regăsi privirea sa blândă, în locul celei sălbatice care mă speriase, mintea îi reveni şi somnul său, tulburat de îngrozitoare visuri, se linişti.

În fine, într-o zi, când mă găseam lângă dânsul, ţinându-i mâna într-ale mele, el îmi zise:

— Jenny a mea adorată, ştii că am fost nebun?

Eu îl privii, fără însă a cuteza să-i adresez o nouă întrebare.

— Eu am fost nebun… urmă el, nebun de amor… Timp de trei sau patru zile te-am uitat pe tine, îngerul meu protector, am uitat pe copilul meu şi am uitat chiar până şi numele meu. Cred, însă, că s-a isprăvit… Şi apoi nici nu sunt sigur că am iubit o fiinţă omenească… Fiindcă eu care sunt catolic, cred că a fost un infern, şi astfel mă conving că acea femeie era un demon.

Cuvintele acestea mă tulburară.

— Îţi voi spune totul şi vei vedea că nu mai sunt nebun.

Iată istoria sa din când în când întreruptă:

Zic întreruptă fiindcă spiritul său nu putea să ţină şirul vorbelor şi apoi nu fuse numai o zi în care îmi făcu această înspăimântătoare confidenţă.

Deci, după cum ştim, Maurevers plecase la Londra şi fiindcă se urcase în trenul de opt seara, care mergea drept la Calais, dimineaţa la cinci sosi la Londra. Se instală într-un hotel francez.

Nu rămase însă mult, dejună în grabă şi ceru o trăsură.

Când el însă se urcă în ea şi, în engleză zise vizitiului să-l ducă la Wapping, îi produse o mare mirare, fiindcă după îmbrăcăminte şi el recunoscuse într-însul un gentilom din înalta societate. Iar gentilomii nu riscau să intre în cartierul Wapping.

Dar mirarea sa se schimba în spaimă, fiindcă pe drum marchizul îi spusese să-l ducă la cârciuma „Regelui George” locul de adunătură a bandiţilor şi femeilor pierdute.

Însă, nu zise nimic.

Când sosi la acea cârciumă, Maurevers plăti vizitiului şi intră.

Cârciuma era aproape goală. Dar un om gras ce sta la tejghea nu se miră mai puţin decât vizitiul trăsurii că un om distins intră la dânsul.

Maurevers însă, se apropie de el şi-l întrebă.

— Dumneata te numeşti Calcraff?

— Pentru a servi pe înălţimea voastră, răspunse omul.

— Eu sunt acela pe care îl aştepţi, murmură marchizul, urmând indicaţiile scrisorii anonime.

— Dar, răspunse Calcraff cu naivitate, eu nu aştept pe nimeni.

Maurevers scoase atunci scrisoarea din buzunar şi punând-o sub ochii cârciumarului, îi zise cu nerăbdare:

— Dar pe ducele de Fenestrange îl cunoşti?

— Pentru prima dată aud pronunţându-se acest nume murmură cârciumarul din ce în ce mai uimit.

Răspunsul acestui om era atât de franc, încât nu lăsă nici o bănuială domnului de Maurevers, care nu întârzie a se întoarce la hotel şi a-mi expedia depeşa ce am citit-o.

Apoi, petrecând restul zilei în hotel, închis în camera sa, fiindcă Londra pentru un francez este un oraş plicticos, se întreba cine şi pentru ce l-a îndrumat astfel. Ghinionul lui fu că pierdu trenul.

Întorcându-se la hotel şi fiind silit a aştepta până a doua zi, o stranie idee îi trecu prin minte.

Îşi zise:

— Cine ştie dacă diseară, la cârciuma „Regelui George” nu mi se face puţină lumină asupra acestui mister. Persoana care mi-a scris poate că a voit să-l prevină pe Calcraff dar nu a putut. Asta cu toate că îmi pare foarte curios să-mi dea întâlnire tocmai la Londra şi aici să nu găsesc pe nimeni.

În fine, după ce făcu aceste reflecţii se duse la un vânzător de haine vechi şi acolo, schimbându-şi hainele sale cu o bluză şi o pălărie de muşama de care poartă marinarii,

se îndreptă pe jos spre Wapping. Intră astfel din nou în cârciuma „Regele George”.

De astă-dată însă, domnul de Maurevers găsi cârciuma plină de lume. Din cauza mirosului de bere acră şi tutun ordinar îi veni puţină ameţeală.

Dar ce mai putea face? A se retrage era prea târziu, aşa că, merse de a se aşeza în faţa unei mese ce nu era ocupată.”

Capitolul XL.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Maurevers la început nu văzu decât foarte confuz ce era în jurul său.

Lumina lumânărilor abia putea să pătrundă prin acea ceaţă provocată de fumul de tutun.

Dar după câteva minute, Maurevers se obişnui cu acea atmosferă şi atunci începu să se uite cu curiozitate împrejurul lui.

Faptul de a se fi deghizat îi permitea să nu fie cunoscut de Calcraff şi să nu atragă curiozitatea nimănui.

Mateloţii, oameni din port, hoţi, femei pierdute râdeau şi beau.

Printre femei era o irlandeză cu părul roşcat, de o frumuseţe ce părea că place la toţi.

Ea cânta într-o limbă pe care Maurevers nu putea s-o înţeleagă, şi căpătă aplauze unanime.

Maurevers privea.

El o privea cu un fel de spaimă, căci ochii ei aruncau scântei.

Cu toate acestea trebuia să fie cerşetoare, dacă judeci după hainele ei mizerabile.

Ea cânta necontenit, întrerupându-se numai pentru a bea un pahar cu vin şi câteodată ochiul ei se fixa asupra lui Gaston Maurevers, ce sta nemişcat şi singur la masă.

El se dusese acolo cu o anume speranţă. Timp de câteva minute căutase pe toate acele obraze un semn. Nimic însă.

Vocea irlandezei îl captivase. Era armonioasă, avea ritm bizar, ceva provocator şi melancolic totodată. În sfârşit, în

marii săi ochi albaştri închişi, se vedea privirea fermecătoare a şarpelui.

Domnul de Maurevers era cel care căuta acea privire sau privirea căuta pe domnul de Maurevers?

Gaston nu putea să înţeleagă bine.

Timp de un minut fuse atât de convins de fatalitatea atragerii ei, încât voi să se scoale şi să părăsească cârciuma.

El chiar se sculă. Dar privirea ei fu mai tare decât voinţa lui.

Se aşează iarăşi.

Domnul de Maurevers plecă foarte des capul, căci părea că acea privire îl arde.

Maurevers, atras de exemplul general, scoase o ţigară din buzunar. Servitoarea hotelului îi aduse îndată un cărbune. El ocupat cu aprinderea ţigării, nu văzu o privire ce se schimbă între servitoare şi irlandeză.

Cu toate acestea îi păru că ţigara pe care o fuma era mai tare decât celelalte. De la cel dintâi fum ce îl trase, domnul de Maurevers nu mai cugeta a pleca.

Dacă mai înainte privirea irlandezei îl importuna, acum el era cel ce-i căuta privirea.

În acel timp fu cuprins de o slăbiciune.

Aceasta era efectul privirii ei sau ţigara conţinea narcotic?

Maurevers simţi pe dată că pleoapele ochilor i se îngreunau şi urechile îi pocneau.

Cu toată încordarea sa, ochii i se închiseră, şi întinzându-şi braţele pe masă fu învins de un somn profund.” „Dar acel somn în care el se găsea nu era un somn obişnuit.

Marchizul era cu ochii închişi şi fără a putea să facă cea mai mică mişcare, ca şi cum ar fi fost lovit de catalepsie. Cu toate acestea el avea cunoştinţă de existenţa lui şi auzea tot ce se petrecea pe lângă el.

Atunci irlandeza încetă de a cânta.

Apoi, Calcraff anunţă oaspeţilor, cu vocea lui imperioasă, că suna miezul nopţii şi că era timpul ca ei să se retragă.

Şi consumatorii ieşiră unul câte unul.

Domnul de Maurevers înţelese că era singur cu cârciumarul şi servitoarele lui. Dar ochii lui refuzară a se deschide şi voinţa lui nu avea şi puterea de a-şi pune corpul în mişcare:

El auzea pe Calcraff care zicea:

— Să-l lăsăm să doarmă.

Servitoarea răspunse:

— Nu, mai bine să-l dăm afară.

— Mă iartă, zise o a treia voce, mă ocup eu de el…

Domnul de Maurevers tresări.

Acea voce era a irlandezei.

El simţi atunci că cineva îl luă în braţe, desigur Calcraff.

Tot acea voce, a irlandezei, adăugă:

— Ai o sută de guinee dacă mi-l duci până la marginea Tamisei, unde am lăsat trăsura mea.

Maurevers făcu o ultimă forţare pentru a se smulge din acel somn.

Se simţi ridicat de robustul Calcraff şi dus afară din cârciumă la aer.”

Capitolul XLI.

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Maurevers se aflase în catalepsie sau era totul un vis?

Aceasta el nu a ştiut niciodată.

Catalepsie sau vis, îşi aducea aminte de toate amănuntele. Iată ce s-a petrecut.

Calcraff îl ducea pe umerii lui.

Aerul nopţii îi adia obrazul, şi pe dată acel aer deveni umed.

Marchizul înţelese că se apropiau de Tamisa. Acolo Calcraff se opri.

Vocea irlandezei murmură:

— Este aici.

În acel timp, domnul de Maurevers auzi un zgomot de roţi.

Era trăsura de care se apropiau.

Portiţa se deschise şi Maurevers încercă în zadar a se mişca şi a deschide ochii.

Fu aşezat pe pernele trăsurii.

El auzi, un fâşiit de rochie lângă el.

Era irlandeza care se suia.

Tot atunci o voce, pe care el nu o mai auzise, întreba:

— Unde mergem?

— La hotel, răspunse irlandeza.

Domnul de Maurevers cum spuneam îşi păstrase toată prezenţa de spirit.

— Cum oare o femeie îmbrăcată în zdrenţe poate să aibă trăsură? Se întrebă el.

Şi apoi servitorii să-i vorbească cu respect?

Toate acestea îi păreau atât de stranii, încât ar fi dat jumătate din avere să poată deschide ochii.

Trăsura merse aproape zece minute, apoi se opri.

Maurevers auzi deschizându-se portiţa.

Apoi se stabili dialogul următor între irlandeză şi un om care se urcase între timp pe scara trăsurii.

— Ei bine?

— Iată-l.

— A adormit.

— Foarte bine.

— Şi este aici?

— Priveşte?

— Da, îl văd, este el.

„Dar unde am auzit eu această voce?”, se întreba Maurevers.

Omul continuă:

— Oh! Dacă ai şti cât sunt de gelos!

— Imbecilule.

— Nu căci ştiu că el te va iubi.

— Se poate.

— Dar tu?

Irlandeza răspunse printr-un hohot de râs.

Apoi adăugă:

— Trebuie ca eu să mă decid să fac un lucru pe care nu voieşte nimeni să-l facă.

Omul răspunse printr-un mormăit, apoi zise:

— Dacă nu-ţi vei ţine făgăduiala, să ştii că te voi omorî.

— Bine, nu mă tem.

Portiţa se închise cu bruscheţe şi trăsura se urni iar.

Marchizul, oricât era el de brav, nu putu să-şi potolească o serioasă nelinişte. În acel moment cugeta la mine şi la copilul său.

În sfârşit, trăsura intră sub o poartă boltită şi se opri.

— Îmi pare, cugetă Maurevers, că sunt deja în hotelul straniu al cerşetoarei.

Doi oameni îl luară şi-l duseră în interiorul clădirii.

Pe când îl transportau, irlandeza începu să cânte acea melodie bizară şi monotonă, care exercitase o atracţie misterioasă asupra domnului de Maurevers.

Fu culcat pe un pat.

Cei doi oameni ieşiră. Irlandeza deschise un pian şi degetele ei alergau pe clape, acompaniind acel cântec. Simţi apoi un miros de parfum pătrunzător.”

— Bine! Zise Marmouset, întrerupând lectura, eu cunosc acest parfum.

— Poftim! Făcu Vanda.

— Da, un parfum sub formă de ceaţă… ca în noaptea trecută.

Şi pe când Vanda îl privea cu mirare, el adăugă:

— Pun pariu că irlandeza este spaniola cu părul roşu pe care am pus să o păzească Milon.

— Urmează, zise Vanda.

Şi Marmouset reluă lectura manuscrisului.

Capitolul XLII.

Manuscrisul ce aparţinea numitei Turquoise urma astfel:

Acel miros pătrunzător, acel parfum misterios, care-l învăluia pe domnul de Maurevers ca o baie de abur făcu să i se dezmorţească membrele sale amorţite. Şi astfel catalepsia pieri.

Atunci el deschise ochii şi ca printr-o ceaţă umedă şi transparentă, văzu că se găsea într-un apartament luxos, mobilat în stil oriental şi iluminat cu două lumânări mari puse pe sobă.

Irlandeza se afla tot la pian.

Dar cum ea sta cu spatele la patul pe care domnul de Maurevers era culcat îmbrăcat, acesta nu putu să-i vadă faţa, ci numai talia elegantă. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase.

— Dar unde mă aflu? Strigă atunci domnul de Maurevers.

La auzul vocii sale, irlandeza încetă să cânte, se sculă şi se întoarse către el.

Maurevers scoase un ţipăt.

Era ea.

Însă nu irlandeza zdrenţăroasă, care bea în cârciumă şi arunca în jurul ei priviri neruşinate şi cutezătoare. Ci o tânără cu mâinile albe, cu un sân minunat, care lăsa să se vadă prin rochia decoltată forme provocatoare. Avea o privire încântătoare, melancolică.

— Oh! Ce frumoasă este! Murmură Maurevers în extaz.

Irlandeza se apropie de dânsul şi îi zise:

— Bună ziua, marchize.

Apoi îi întinse mâna sa cea albă.

El tresări, sări din pat şi căzu în genunchi murmurând:

— Oh! Cât eşti de frumoasă!

— Ah! Am auzit aceasta şi de la alţii, murmură ea cu o ironie încântătoare.

Apoi, trăgându-l spre o canapea şi făcându-l să şadă lângă dânsa îi zise surâzând:

— Dumneata crezi că visezi fiindcă ai adormit la Calcraff şi te-ai deşteptat aici.

— Eu nu am dormit, răspunse el.

— Ştiu, ai auzit tot ce s-a vorbit în jurul dumitale.

— Da, întocmai.

— Şi, fără îndoială, ai şi râs de mine când ai auzit că o irlandeză zdrenţuroasă a vorbit de palatul şi trăsurile ei.

— Este adevărat. Dar… nu înţeleg… murmură el, privind cu mirare.

Tot ce se petrecea în jurul său era mai presus de înţelegerea lui.

— Ai citit basmele din „O mie şi una de nopţi?” îl întrebă ea, lăsându-i mâna pentru a i-o săruta.

— Da, le-am citit.

— Ei bine, închipuieşte-ţi că sunt Sultana Sheherezada şi în loc de a-ţi spune un basm, îl trăieşti aievea.

— Este frumoasă! Repeta el în extaz.

— Ei bine, cât vei trăi să nu mă întrebi cum de eşti aici şi de unde îţi ştiu numele. Şi zici că mă găseşti frumoasă? Dar dacă sunt un demon?

— Ce-mi pasă.

Ceaţa ce era răspândită în cameră, se îngroşă atât încât lumina lumânărilor rămase mai puţin luminoasă decât ochii cei mari ai irlandezei.

— Marchize reluă ea, te iubesc şi te iubesc de mult!

— Mă iubeşti?

— Cum nu se mai poate.

— Dar te văd pentru prima dată.

— Te înşeli, ne-am mai văzut.

— Unde?

— În Spania.

Parcă se luă o ceaţă de pe ochii domnului de Maurevers. El recunoscu în frumoasa irlandeză pe mica ţigancă cu părul roşu din banda lui José Minos, cea care cerea moartea celor doi voiajori. Un nume îi veni pe buze.

— Văd că mă recunoşti… murmură ea. Eu sunt Roumia… ţiganca… amanta lui Perdito… Perdito era fratele dumitale

şi dumneata semeni cu dânsul… Dar Perdito a murit… şi în locul lui te iubesc pe dumneata. Ai înţeles acum?

Apoi, aruncându-şi braţele în jurul gâtului, adăugă:

— Da, Perdito a murit, iar eu am făcut un jurământ.

— Care? Murmură el, din ce în ce mai ameţit de parfumul ce îl îmbăta.

— I-am jurat de a nu-ţi aparţine decât după cinci ani de la moartea sa.

— Ah! Exclamă el, ridicând asupra ei o privire rătăcită.

— Dar, zise ea, pot să-ţi dau inima, pot să fiu a dumitale, astfel.

El o privea fix, dar nu mai înţelegea nimic.

— Eu sunt, urmă ea, o fiică a Orientului misterios, unde visurile sunt la mare preţ…

Aici ea se desfăcu din braţele lui, se duse într-un colţ al camerei, luă o narghilea cu două ţevi şi, punându-i una din ţevi în gură, îi zise:

— Fumează!

Domnul de Maurevers atunci, nemaiavând voinţa sa proprie, trase fumul în piept.

În clipa aceea Roumia dispăruse, dar el crezând că o strângea încă în braţele sale repeta necontenit:

— Te iubesc! Te iubesc! Oh! Te iubesc!

Capitolul XLIII.

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Un om care cade în puterea opiumului, nu-şi mai aparţine.

Orele trecuseră fără ca Maurevers să ştie dacă amorul pentru ţigancă era o realitate sau nu era decât un vis. Aceasta nu a ştiut-o niciodată.

Domnul de Maurevers chiar după ce îşi reveni, rămase convins că Roumia îl iubise; Aceasta durase şapte zile.

Era lângă el sau nu, tot o vedea şi se îmbăta de mângâierile ei şi când nu cânta el tot auzea cântecul ei.

Fumătorii de opium nu mănâncă aproape nimic. Din timp în timp, Roumia lua narghileaua de la buzele lui Maurevers

şi îi da să înghită o băutură hrănitoare.

El nu-şi reamintea că a mâncat altceva.

În sfârşit, într-o dimineaţă acel vis straniu se risipi.

Maurevers adormise în ajun în braţele Roumiei sau mai bine în braţele visului său şi se scula de dimineaţă cutremurat de frig.

Era culcat pe pământul îngheţat, lângă biserica Saint-Paul, cu hainele de matelot pe care le schimbase cu ale sale.

Lucru foarte ciudat că nu fusese jefuit.

Căci avea sub cămaşă mica lui geantă de voiaj, atârnată de gât, în care avea o sută de guinee în aur şi în bancnote.

Tot astfel şi un ceasornic.

Unde era el? Pentru ce nu mai e lângă Roumia? Unde era ea?

Acestea fuseseră întrebările pe care şi le puse.

Un poliţist, căruia îi puse aceste întrebări, îl luă drept nebun şi îl conduse în faţa unui magistrat.

Acesta constată acea stare de năuceală şi era să dea ordin să fie condus într-o casă de nebuni, când un medic care, din întâmplare se găsea acolo, se apropie, îl examină pe Gaston de Maurevers şi ceru a fi ascultat.

— Acest om, zise el, nu e nebun, ci e beat de opium. Tot ce va spune el să nu credeţi, căci visurile şi cu realitatea se confundă în capul lui. Dar ar fi nedrept a-l priva de libertate, adăugă medicul adresându-se magistratului; în câteva zile îşi va reveni.

Afirmaţia medicului îl determină pe magistrat să-l percheziţioneze. Găsi la el un paşaport cu numele său, graţie căruia fu condus la hotel.

Acolo fuse recunoscut şi fu ajutat să se urce în trenul de Paris.

Sosind la Paris, avea încă mintea tulbure, dar putu să spună locuinţa unde se află. Ştii cum a sosit la mine.”

„Acum, reluă Turquoise în manuscrisul ei, după trei luni Maurevers îşi reveni cu totul în simţiri.

El îşi regăsise chiar veselia lui de mai înainte şi cu toate că mă vedea în ascuns, dominat fiind de ideea că are inamici ce aveau interes a face să dispară fiul său, totuşi el mă vedea în toate zilele.

Mergea la club, la curse, se înfiinţa la cele dintâi reprezentaţii, ce mai, trecea drept omul cei mai nepăsător şi mai fericit din lume.

Cu toate acestea, surprindeam la el momente de întristare.

Chiar i-am zis într-o zi:

— Nu cumva te mai gândeşti la acea femeie?

— Poate, îmi răspunse el cu bruscheţe şi mă părăsi.

A doua zi revenise vesel, şi încântător, şi eu nu mai vorbii nimic.

După câteva zile, veni într-o seară la mine cu obrazul tulburat, ochiul trist şi în prada unei agitaţii.

La început nu a vrut să-mi spună nimic. Era cât se poate de tandru cu copilul.

Apoi, după ce-l întrebai ce s-a întâmplat îmi zise:

— Am văzut-o.

— Pe cine? Replicai tremurând.

— Pe ea.

— Adică pe Roumia?

— Da, reluă el, a trecut ca un fulger pe lângă mine într-o trăsură deschisă. Era ea… Da, ea era…

Nu putui să răspund nimic căci frica mă paralizase.

— Am dat bice calului, continuă el, încercând s-o ajung, dar am pierdut-o din vedere, în colţul străzii Royale. Unde se ducea? Nu ştiu, Parisul e mare…

— Dar, nenorocitele, strigai eu, tu voieşti să o vezi?

Această întrebare îl înspăimântă.

— Ah! Nu, îmi răspunse, nu, nu, niciodată.

Petrecu trei zile la mine fără ca să mai vorbească de ea.

După aceste trei zile îmi zise:

— Acum cred că sunt de tot vindecat. Dar voieşti tu să voiajezi?

— Unde să mergem?

Aveam atâta frică să nu mai găsească pe acea femeie, încât primii cu bucurie.

— Ei bine! Mâine vom fixa ziua plecării, îmi răspunse el, şi, îmbrăţişându-mă ca întotdeauna, mă părăsi pentru a se duce la club, zicându-mi:

— La revedere, pe mâine!

Dar această zi nu avea să mai vină…

În seara când intră acasă la el, găsi acea scrisoare, după care ieşi, luă o trăsură din bulevardul Mulesherbes şi se duse la Auteuil, unde i se pierdu pentru totdeauna urma.

Capitolul XLIV.

Manuscrisul Turquoisei – continuare: „Ecoul pe care l-a lacul dispariţia lui, îl ştii deja, Rocambole.

Poliţia l-a căutat în toate locurile, a pus agenţii săi cei mai îndemânateci.

Dar toate au fost inutile.

Ei bine, nimeni, în afară de mine, nu putea să spună ce a devenit marchizul de Maurevers. Eu am făcut lui Maurevers jurământul solemn că nu voi vorbi nimănui de dânsul, fiindcă se temea ca inamicii săi misterioşi care îl urmăreau să nu atenteze la viaţa fiului său.

Timp de o lună nu pierdusem toată speranţa, deşi îl ştiam cu totul dat Roumiei.

Cu toate acestea mă întrebam necontenit, Perdito o fi murit într-adevăr? Îl iubeşte ea? Sau vrea să-l omoare prin beţie otrăvitoare?

Ei bine, îmi puneam aceste trei întrebări, fără însă să pot răspunde la vreuna.

Copilul mă întreba adesea de tatăl său, şi eu nu ştiam ce să-i răspund.

În fine, mult după aceasta, atunci când pierdusem orice speranţă, primesc o scrisoare din Marsilia. Recunoscând că era scrisă de marchiz, nu putui să mă stăpânesc a nu ţipa de bucurie.

Cu toate acestea nu cutezam să rup pecetea.

M-am uitat la data imprimată pe plic: 3 Aprilie pe cât timp ne găseam în 20 Iunie.

Ei bine, văzând că acea scrisoare făcuse de la Marsilia la Paris şase săptămâni am deschis-o şi iată ce am citit: „Buna mea Jenny, Vântul fatalităţii mă duce cu sine. Eu sunt în ghearele Roumiei. Această femeie, pe care o ador şi de care mă tem, înger sau demon, nu ştiu ce e, mi-a cuprins sufletul şi corpul.

Ca să rup legăturile ce mă leagă de dânsa este cu neputinţă. Eu mă duc cu ea… Unde? În ce ţară? Nu ştiu.

O navă ce se pregăteşte în port, ne va lua cu ea. Eu am întrebat-o când vom reveni la Paris, şi ea mi-a răspuns: După doi ani.

Ei bine, de alaltăieri de când am părăsit Parisul, te-am părăsit pe tine şi pe copil, abia acum am redevenit raţional.

Binecuvântată să fie dar această oră fiindcă îmi permite a mă gândi la dumneata, la copilul meu şi a-ţi scrie în secret.

Nimeni însă nu trebuie să ştie unde sunt şi dacă sunt viu sau mort.

Roumie aşa vorbeşte.

La Paris trebuie să se îngrijească de dispariţia mea; dar eu am luat toate măsurile ca să nu mi se dea de urmă.

Înainte însă ca justiţia să pună sigiliu la mine acasă, crezându-mă mort, caută în buzunarul hainei mele, cea albă, ce am lăsat-o alaltă-seară în apartamentul tău, şi vei găsi o cheie.

Cu aceasta, care este de la uşa din spatele castelului meu, du-te la miezul nopţii, strecoară-te ca un hoţ în hotel şi ia titlurile de rentă ale fiului meu de unde ştii că le ţin.

Grăbeşte-te dar, amica mea, fiindcă sunt în aşa o stare încât mi-e teamă că voi declara Roumiei această ascunzătoare.

Adio! Plânge-mă şi iubeşte pe fiul meu!

Gaston.”

Ei bine, Rocambole, această scrisoare a fost cea din urmă ce am primit-o de la Gaston de Maurevers şi care nu mi-a servit la altceva decât să mă asigur că el nu era mort.

Dat cum ea a fost pusă la poştă pe 3 aprilie şi a sosit la 20 iunie, adică după zece săptămâni, înţelegi bine că sigiliul fusese pus de mult.

Neavând decât trei mii de franci şi câteva bijuterii fiindcă Maurevers, neprevăzând brusca sa dispariţie, nu m-a asigurat decât cu banii ce mi-i da în fiecare lună, am fost tare strâmtorată. În aceşti doi ani am crescut şi pe copil, singurul lucru ce mi-a rămas de la scumpul meu Maurevers. Acum însă, fiindcă mizeria şi mâhnirea simt că mă doboară, mă adresez dumitale şi îţi spun.

Timp de doi ani am aşteptat pe marchiz, dar el nu a venit. Să fie el mort? Nu cred, fiindcă o voce sfântă îmi strigă: Maurevers nu a murit, trăieşte suferind un lung şi crud supliciu, şi nimeni nu poate să-l scape decât Rocambole!

Ei bine, amicul meu, dacă vei reuşi să găseşti jardiniera de stejar sculptată în care se află titlurile de rentă ale copilului, atunci acesta va fi asigurat, şi sufletul meu va fi liniştit în lumea cealaltă.

Iar pe Maurevers dacă-l vei găsi, răzbună-l!

Adio, contez pe dumneata!

Turquoise.”

Manuscriptul se sfârşea aici.

Dar pe spaţiul alb al paginii din urmă, o altă mână, adică a lui Rocambole scrise următoarele: „În temeiul legii, sigiliul trebuie să rămână pe mobilele marchizului Gaston de Maurevers, cum şi sechestrul până în ziua când lipsa sa va fi legalmente şi juridiceşte constatată.”

Marmouset şi Vanda, ajungând la finele acestui manuscris se priviră unul pe altul, apoi Vanda zise:

— Toate acestea nu ne spun lucruri deosebite.

— Mă iartă, răspunse Marmouset. Pentru ce?

— Pentru că îmi risipesc o îndoială.

— Care?

— Aceea că Roumia şi frumoasa grădinăreasă sunt una şi aceeaşi.

— Bun, şi pe urmă?

— Pe urmă fiindcă acum o avem pe frumoasa grădinăreasă ea va trebui să ne spună ce a făcut cu marchizul de Maurevers.

În timpul însă când Marmouset vorbea, uşa se deschise cu bruscheţe şi Milon palid tulburat strigând:

— Vă înşelaţi, vă înşelaţi, noi nu avem nimic.

— Ce vorbeşti! Strigă Marmouset, tremurând.

— Pasărea a zburat iarăşi! Murmură Milon cu o voce sugrumată.

Apoi, pe când Marmouset şi Vanda se priveau cu uimire, el căzu pe un scaun plângând cu durere.

Capitolul XLV.

Lectura manuscrisului semnat de Turquoise fusese lungă. Dar Marmouset se silise a-l sfârşi.

El avea mare încredere în devotamentul lui Milon şi nu bănuise un singur moment că acesta din urmă şi-a părăsit postul.

De aceea Marmouset şi cu Vanda priveau pe bătrânul colos care plângea cu un fel de dureroasă înţelegere.

— Dar ce ţi s-a întâmplat? Întrebă în sfârşit Marmouset.

Milon era atât de tulburat încât explică foarte greu, cu toate acestea, Vanda şi cu Marmouset sfârşiră prin a înţelege ceea ce i se întâmplase.

Ne aducem aminte că pe când acea femeie cu părul roşu şi spaniolul vizitau acea pretinsă proprietate ce o construiau la Saint-Mande, valetul, după ce atrăsese pe Milon în cârciuma vecină, aranjase în aşa fel lucrurile încât să fie atacat de lucrători care unul câte unul intrară în cârciumă.

La un semn toţi se repeziră asupra lui Milon, care cu toată puterea lui herculeană, fusese răsturnat, cu mâinile, picioarele şi gura legate şi redus la neputinţă.

Cârciuma avea o pivniţă. În acea pivniţă fusese dus Milon, unde îl lăsară singur.

Toate eforturile făcute pentru a rupe legăturile fuseră zadarnice.

Cu toate acestea, înlăturase cu dinţii batista ce o avea la gură şi începuse să strige.

Dar nimeni nu-l auzea.

Toată ziua trecuse şi Milon spumega de furie, când oblonul de la pivniţă se ridică şi o lumină se ivi la capul scării.

Era cârciumăreasa care cobora cu un felinar în mână.

— Bătrânul meu, zise ea lui Milon, în loc să strigi, ai face bine să mă asculţi.

Milon tăcu.

Cârciumăreasa se ţinea la distanţă.

— Ţi-am pregătit o soartă rea, zise ea.

— Mizerabilo, strigă Milon.

— Cu toate acestea, dacă voieşti, pot să-ţi fiu folositoare, continuă ea.

El o privi cu atenţie şi zise:

— Mă vei dezlega? Întrebă el.

— Aceasta depinde de dumneata.

— Ah!

— Ascultă bine, bunul meu om; eu sunt o femeie săracă, care-şi câştigă pâinea cum poate, şi când mi s-a propus două sute franci…

— Ţi-au dat două sute de franci pentru ca să mă ţii în pivniţa dumitale! Strigă Milon.

— Da, şi să-ţi dau drumul seara. Acum, dacă voieşti să te duci, te voi dezlega. Dar nu-mi faci nimic, nu-i aşa?

— Şireato, exclamă Milon.

— Dacă ai de gând să mă baţi mă duc şi te las aici până mâine.

Milon, cu toată furia lui, nu-şi pierduse bunul simţ.

— Ei bine! Zise el, dezleagă-mă, şi nu-ţi fac nimic.

— Îmi făgăduieşti.

— Îţi jur.

— Ai o figură bună şi îmi pari un om brav. Dar…

— Cum, nu mă vei dezlega?

— Îţi voi dezlega numai picioarele. N-ai trebuinţă de mâini ca să umbli.

Şi cârciumăreasa tăie frânghia ce legase picioarele lui Milon.

— Atunci el se sculă şi umblă.

Iar cârciumăreasa sui scara alergând.

Dar Milon nu avea decât o preocupare, aceea de a urmări pe femeia cu părul roşu sau cel puţin, să ştie unde s-a dus.

El intră în cârciumă şi zise bătrânei:

— Dacă nu vrei să-mi dezlegi mâinile, spune-mi dacă cunoşti pe oamenii care mi-au întins această cursă.

— Ieri nu-i cunoşteam.

— Ah!

— Azi dimineaţă a venit la mine un zidar care mi-a zis: „Mamă, vrei să câştigi două sute franci?” Am întrebat ce trebuie să fac. „Nimic. Ne vei împrumuta pivniţa şi ne vei lăsa să facem ce vom voi”.

— Dar, zise Milon, oamenii pe care eu i-am dus în trăsură nu sunt stăpânii dumitale?

— Nu. Eu nu-i cunosc mai mult ca dumneata.

— Dar lucrătorii?

— Ei au lucrat astăzi pentru prima oară, înaintea lor au fost alţii.

— Dar a cui e casa unde lucrează?

— A unui nobil bătrân din foburgul Saint-Germain.

— Îi ştii numele?

— Ducele de Valseruge.

Aceasta a fost tot ceea ce Milon putu să afle.

— Mamă, zise Milon, am treizeci de franci în buzunar, sunt ai dumitale dacă îmi dezlegi mâinile.

Pentru că el se liniştise, cârciumăreasa avu încredere şi, dezlegându-i mâinile, îi zise:

— Păstrează-ţi banii, căci eu mă căiesc că am luat două sute de franci pentru necazul dumitale.

Milon abia o auzi, căci ieşi din cârciumă şi plecă spre Paris.

La barieră găsi o birjă, promise un bacşiş gras dacă îl va duce iute şi ajunse în mai puţin de trei sferturi de oră la Champs-Élysées.

Nici o lumânare nu ardea la ferestrele micului hotel.

El sună şi o femeie veni să deschidă.

— Ce voieşti? Întrebă ea.

— Voiesc să vorbesc stăpânei casei.

— Eu sunt, răspunse femeia.

— Dumneata?

— Ah! Iartă-mă, zise ea, dumneata întrebi poate de spaniolul şi femeia lui cărora le-am închiriat hotelul mobilat. Ei au plecat, astă-seară cu trenul de patru în Belgia.

Milon ieşi afară şi după câteva minute ajunse în starea de disperare în care l-am văzut.

— Oh! Rocambole nu s-a întors, murmură Vanda.

— Ah! Dacă ar fi aici, stăpânul căruia nu-i rezistă nimic!

Pe când ei vorbeau astfel, Marmouset fuse întrerupt de sunetul clopoţelului.

Şi amândoi tresăriră, având un presentiment.

Capitolul XLVI.

Emoţia care îi apucase pe Vanda şi Marmouset, îl cuprinsese şi pe Milon. Istoria presentimentului rămâne neexplicată.

Câteşitrei se priviră şi un nume rătăci pe buzele lor:

— Rocambole.

Erau doi ani de când plecase şi de când nu aveau nici o veste de la el.

Dar el oare revenea acuma?

Marmouset fuse cel dintâi care-şi dominase emoţia. Cu toate acestea sări la uşă, unde se găsi faţă în faţă cu un vizitator.

Nu era Rocambole, ci o fiinţă bizară, care ţinea o scrisoare în mână.

Acesta, cu toate că era îmbrăcat europeneşte, părea indian. Obrazul său arămiu, părul negru bătând în albastru şi dinţii albi, ce mai, tipul pur al rasei hinduse.

El se înclină aproape până la pământ în faţa lut Marmouset, apoi ridică amândouă mâinile deasupra capului şi, în sfârşit, oferi scrisoarea.

Marmouset, luând-o scoase un ţipăt.

La acel ţipăt Vanda şi Milon alergară.

Marmouset se clătina pe picioare şi ţinea scrisoarea pe care nu cuteza să o deschidă.

Aceasta scrisoare purta ca adresă aceste cuvinte: „Vandei şi lui Marmouset.

Cales Marignan, Paris”

Toţi recunoscură slova lui Rocambole şi Vanda, deschizând plicul citi: „Amicii mei, Trebuie să fi luat cunoştinţă de manuscrisul celei ce răspunde la numele de Turquoise.

Ştiţi acum cine e acea femeie ce se numeşte „Frumoasa Grădinăreasă”.

Ştiţi şi de ce trebuie regăsit domnul de Maurevers; Lucraţi.

Marmouset şi tu Vanda sunteţi demni de mine.

La lucru, dar.

Stăpânul veghează asupra voastră.

Rocambole.”

Scrisoarea nu era datată.

De unde venea: din Paris, sau din fundul Indiei?

Vanda privi pe indian.

Indianul avea un obraz nepăsător.

— Dar, strigă ea, Rocambole e la Paris?

Indianul nu răspunse.

Marmouset îi luă braţul şi-i zise cu o voce mişcată:

— În numele cerului! Spune unde e Stăpânul.

Indianul ridică ochii şi dădu din umeri, ceea ce însemna:

— Nu ştiu ce ziceţi.

— Înţelegi tu englezeşte? Întrebă Marmouset.

Chipul indianului se lumină.

Şi Marmouset îi zise în limba engleză:

— Unde e Rocambole?

Indianul repetă pantomima. De astă dată prin aceasta el voia să zică că nu ştie sau că şi dacă ştia, nu putea să spună.

— Dar ce, eşti mut? Strigă Marmouset.

Indianul căscă gura, şi, Vanda, Marmouset şi cu Milon se trasară înapoi cu groază. Acest om avea limba tăiată.

— Cine le-a adus în această stare? Întrebă Marmouset. Englezii?

Indianul dădu din cap.

— Atunci tâlharii?

— Da, făcu el din cap.

Apoi, printr-o nouă pantomimă, îi făcu să înţeleagă că vruseseră să-l sugrume, dar a fost scăpat printr-o minune.

— Cine te-a scăpat? Întrebară ei.

Indianul puse degetul pe plicul scrisorii, cu aceasta vroia să zică: „Rocambole.”

— Şi nu voieşti să-mi spui unde e stăpânul? Strigă Marmouset.

— Nu, zise el dând din cap, făcându-şi, totodată, un semn religios pe gură.

— Să respectăm voinţa stăpânului, murmură Milon.

— Oh! Zise Vanda cu disperare, el e poate aproape de noi şi nu-l putem vedea.

Indianul salută şi ieşi.

— Să văd unde merge, zise Vanda, şi ieşi în grabă pentru a-l urmări.

Indianul abia ieşi pe poartă că şi dispăru.

Atunci Marmouset, care-o urmase pe Vanda, îi zise:

— Milon are dreptate. Dacă stăpânul ne dă ordine prin scris, e că nu poate, sau nu voieşte să ne vadă. Să ne supunem dorinţei lui şi să începem lucrarea, căci trebuie să

risipim întunericul care învăluie misterioasa dispariţie a lui Maurevers.

— La lucru, răspunseră într-un glas Vanda şi Milon.

Să lăsăm de o parte soarta lui Maurevers, pe care o vom istorisi lăsând în urmă un spaţiu de doi ani, şi să ne întoarcem la acea noapte fatală în care domnul de Maurevers, ieşind de la clubul de Asperges, întră la el, găsi o scrisoare la portar, o citi şi ieşi din castel pentru a nu mai apărea.

Capitolul XLVII.

Marchizul de Maurevers a stat la club mai târziu ca de obicei şi ca niciodată, jucase cărţi şi câştigase.

Portofelul său conţinea vreo douăzeci mii franci, iar punga, treizeci ludovici de aur.

Vicontele de Montgeron, văzându-l ca iese, îi zise râzând:

— Pentru că ne-ai jefuit, să avem măcar speranţa că ne vom relua banii. Aşadar, mâine seară să te întorci. Te voi păzi ca să nu te asasineze cineva în drum…

— Cum vei voi, răspunse marchizul, care era vesel, în acea seară, şi părea că amintirea ţigăncii Roumia se ştersese cu totul.

Apoi ajungând la poarta hotelului său cei doi se despărţiră zicându-şi: „Pe mâine!”

Domnul de Montgeron, se duse, iar marchizul sună.

Portarul deschise uşa şi zise marchizului:

— Iată o scrisoare pentru domnul.

Maurevers, luând scrisoarea, tresări. Ea purta timbre londoneze şi era tot ca cea pe care o primise cu câteva zile mai înainte.

O deschise tremurând şi se grăbi să vadă semnătura:

Roumia.

Atunci, clătinându-se pe picioare şi pălind, citi: „Iubitul meu, Mâine seară, la miezul nopţii, se împlinesc doi ani de când a murit Perdito.

Sunt liberă deci şi pot să te iubesc.

Dacă mai am loc în inima ta, pleacă de acasă fără să spui unde te duci.

Vei merge la Medeleine, unde vei găsi o trăsură de piaţă cu doi cai, unul negru, iar celălalt alb, cu numărul 1763.

Te vei sui în acea trăsură, şi vei zice vizitiului:

— La Chaillot.

După câteva minute vei fi în braţele mele.

Te iubesc In nebunie.

Roumia.”

Pe când marchizul citea, portarul se reculcase şi nu fusese martor la emoţiunile tânărului său stăpân.

Cu toate acestea marchizul se îndoi; căci pentru un moment îi venise imaginea Turquoisei şi a fiului său care se lupta cu energie contra imaginii acelei femei fermecătoare.

Marchizul zise portarului:

— Mă duc şi nu vin decât mâine.

Când poarta se închise după el, marchizul avu o ezitare, îi veni chiar ideea de a se întoarce, clar frumosul chip al Roumiei îl atrăgea ca un magnet. O singură birjă staţiona în piaţa Madeleine.

Avea înhămaţi doi cai, unul negru şi altul alb.

Maurevers puse mâna pe portiţa trăsurii şi întrebă pe vizitiu.

— Eşti slobod?

— Aceasta depinde, răspunse vizitiul. Caii mei sunt osteniţi.

— Chiar dacă mergi la Chaillot?

— Poftim, suie-te!

Maurevers îşi zise: „Aceasta e birjarul care mă aşteaptă”.

Şi el se aşează în trăsură care plecă în mare trap.

Abia atunci, marchizul, băgă de seamă un lucru bizar. Geamurile birjei erau mate, astfel că îi era cu neputinţă să vadă afară.

El voi să lase unul dintre geamuri, dar nu putu.

Maurevers era prizonier în birjă, şi aceasta putea să-l ducă oriunde, fără ca să ştie drumul ce urma.

— Încă un mister legat de această femeie, îşi zise el, hotărându-se a răbda.

Birja merse mult timp, apoi deodată lumina confuză răzbătea prin geamurile stinse şi Maurevers rămase în întuneric.

În acel timp Maurevers înţelese că trecea pe sub o boltă. Trăsura se opri.

Atunci portiţa trăsurii fu deschisă şi o voce zise:

— Poţi să te dai jos!

Maurevers se execută şi aruncând o privire în jur văzu o grădină plantată cu nişte copaci mari ocrotită de un zid foarte înalt.

La extremitatea acelei grădini, un pavilion era iluminat ca pentru o sărbătoare.

Lângă trăsură o femeie, care nu era Roumia, deoarece era aşa de mică încât ai fi crezul-o pitică şi avea obrazul acoperit cu o mască, şi sta nemişcată.

Ea se apropie de marchiz şi îi zise:

— Urmează-mă, domnule marchiz.

Marchizul tresări, căci vocea era a Roumiei.

Cu toate acestea el avea în faţă o creatură schiloadă.

Capitolul XLVIII.

Când pitica atinse peronul, uşa de la intrare se deschise de la sine. Când marchizul se găsi pe pragul vestibulului, care era foarte mare şi încărcat cu flori rare şi copăcei, zări în fund o scară de marmură.

— Vino, îi zise pitica cu vocea aceea armonioasă şi dulce, care, datorită asemănării cu vocea Roumiei, îl făcu pe marchizul de Maurevers să tresară.

Urcă scara şi când ajunse la etajul întâi pitica deschise o uşă şi îi zise:

— Intră! Doamna va veni îndată.

Apoi dispăru.

Marchizul, rămânând singur, se văzu într-un budoar care semăna atât de mult cu acela al ţigăncii din Londra încât s-

ar fi crezut că prin vreo baghetă magică fusese transportată de la Londra la Paris.

Parfumul, care altădată îl îmbătase pe Maurevers, începu din nou să se simtă, să-i intre prin pori şi apoi când beţia i se urcă la cap apăru Roumia.

Niciodată ţiganca nu i se păruse mai frumoasă.

Rochia ei de catifea verde închis îi punea în evidenţă albeaţa obrazului şi părul ei cel roşu, cădea în bucle pe obraz. De asemenea făcea să-i strălucească ochii cei albaştri închis şi umerii albi şi rotunzi, iar buzele rumene nu fuseseră niciodată mai aprinse.

Ea veni drept Ia Maurevers şi, întinzându-i mâna îi zise:

— În fine, iată-te!

Apoi îl trase spre o canapea:

— Ah! Scumpul meu, numai mâine la această oră, voi putea să te iubesc.

— Mâine! Strigă el căzând în genunchi. Şi pentru ce mâine şi nu astăzi?

— Pentru că mâine se împlinesc doi ani de la moartea lui Perdito.

— Eu credeam că astăzi, murmură marchizul, contemplând-o cu nesaţ.

— Nu, mâine! Uite şi scrisoarea mea.

— Dar această scrisoare poartă timbrul Londrei.

— Aşa este.

— Ei bine, ea a trebuit să fie scrisă cel puţin ieri.

— Am scris-o în momentul plecării mele şi am aruncat-o la poştă.

— Se poate, dar într-însa îmi zici că mâine.

— Da, dar eu nu am calculat ziua în care am scris-o, ci pe aceea în care o vei primi.

— Mâine! Mâine! murmură Maurevers, sărutându-i mâinile. Până mâine este un secol!

Roumia se desfăcu din braţele sale şi strigă:

— Oh! Mi-e frică…

— Dar de ce ţi-e frică? O întrebă marchizul cu patimă.

— Nu pot să-ţi spun… nu… şi nu vei şti niciodată…

— Roumia! Strigă el.

— Mi se pare că el este încă aici… că răsuflarea lui mă arde… şi că privirea sa mă apasă…

— Cine?

— Perdito.

— Dar nu mi-ai spus tu că el e mort? Murmură marchizul cu spaimă.

— Da, aşa ţi-am spus, şi că sunt doi ani de atunci.

— Morţii nu revin.

— Creştinii aşa cred, răspunse ţiganca. Dar eu ştiu bine că gelozia are darul de a-i face pe oameni să iasă din morminte.

— Dar Perdito nu este în mormânt.

— De unde ştii?

— Nu a fost el spânzurat?

— Spânzurat!

— Ei bine, corpul său a fost dat pradă corbilor.

— Oh! Strigă Roumia, cu îndoială şi spaimă, eu îl simt… el este aici. Răsuflarea lui mă apasă.

— Morţii nu au răsuflare.

— Ochii lui mă ameninţă.

— Morţii nu au ochi.

— Eu aud bătăile precipitate ale inimii lui.

— Dar, iubita mea; eşti nebună. Inimile morţilor nu mai bat…

Apoi, marchizul beat de amor, luă pe Roumia în braţe şi o strânse cu pasiune. Roumia scoase un ţipăt.

Atunci candelabrele păliră şi un râs batjocoritor şi sinistru se auzi.

De unde venea el? Parcă din toate părţile.

În fine, acel râs, care reamintea pe cel al lui Mephisto, părea că e prezent în toată camera. Un râs de ventriloc; şi cu cât răsuna mai ascuţit, mai ameninţător şi mai batjocoritor, cu atât lumânările păleau mai mult.

Nu ştiu însă, dacă marchizul îl mai auzea dar furios, turbat de amor, strângea pe Roumia la pieptul său.

Roumia scoase un nou ţipăt.

Atunci lumânările se stinseră şi râsul încetă. Din mijlocul camerei se ridică un fel de flacără roşietică, care deveni violetă şi în fine albă.

Apoi din mijlocul flăcării apăru ca un demon trimis de infern, fantoma lui Perdito, strigând către Roumia cu o voce îngrozitoare:

— Bagă de seamă! Bagă de seamă!

Capitolul XLIX.

Domnul de Maurevers, era brav şi nu era deloc superstiţios.

Cu toate astea el simţi că i se zbârleşte părul şi avu un moment de frică.

Ţiganca se smulse din braţele lui, scoţând un ţipăt grozav.

— Bagă de seamă! Repetă spectrul.

Apoi flacăra din albă deveni violetă; după aceea roşie, pe urmă neagră, şi schimbându-se într-un fum, dispăru cu totul.

Atunci sala se găsi din nou în întuneric.

— Roumia… unde eşti? Strigă domnul de Maurevers.

Roumia nu răspunse.

El vroia să se scoale şi să umble dar nu putea.

Flacăra deveni fum din care ieşea un miros de pucioasă care îi apăsă pieptul.

Marchizul mai făcu un pas şi căzu.

Cât timp dură leşinul?

Fără îndoială, mai multe ore, căci atunci când îşi veni în simţire, mirosul de pucioasă dispăruse şi cea dintâi lumină a dimineţii pătrundea în camera sa.

Se sculă clătinându-se încă, cu capul greu, dar cu toate acestea stăpân pe mintea sa.

Apoi deschise fereastra şi se aplecă în afară expunându-şi fruntea arzătoare la aerul rece al dimineţii.

Fereastra dădea în grădină, dar zidul era atât de înalt, încât nu putu să vadă peste el şi astfel nu ştia unde se află.

Atunci îşi reaminti apariţia nocturnă.

Fantoma ce o văzuse înconjurată de flăcări, era fantoma lui Perdito.

El nu se putea îndoi că Perdito era mort, ştiind că fusese spânzurat în compania lui José Minos, dar Dumnezeu permisese săvârşirea unui miracol lăsând pe acest mort, să iasă din mormânt pentru a reproşa infidelitatea Roumiei.

Sunt momente în care mintea omenească se simte foarte tare zdruncinată şi nu mai ştie dacă viaţa reală a devenit un vis sau dacă visul e viaţă reală.

Domnul de Maurevers se întreba dacă dormea sau era treaz.

Cu toate acestea el cunoştea foarte bine acea cameră. Îşi reamintea prea bine că acolo Roumia îi apăruse din nou şi că o ţinuse în braţele sale.

— Roumia? Repetă el. Roumia, unde eşti?

De astă dată se deschise o uşă şi Roumia intră. Maurevers scoase un strigăt de bucurie. Ţiganca era palidă şi cu ochii pierduţi. Se vedea că a plâns.

— Ah! Amice, îi zise ea, venind către el şi întinzându-i mâna, cred că devin nebună.

— Dar toate acestea sunt adevărate? Întrebă domnul de Maurevers. Cum, eu nu am visat?

— Nu am visat niciunul, nici altul, amicul meu, ci a fost adevărul adevărat. Perdito a apărut. Trebuie să ne despărţim.

— Niciodată, răspunse marchizul, căruia Roumia îi păru mai frumoasă ca niciodată.

El se aşează în genunchi şi îi zise:

— Te iubesc!

— Şi eu, răspunse cu o voce mişcată.

— Atunci ce ne pasă de umbra lui Perdito?

— Dumneata nu te temi de moarte?

— Te iubesc şi nu mă tem de nimic.

— Oh! Reluă ea cu emoţia crescută, am nişte rele presimţiri.

— Dar de ce te temi?

Ea rămase un moment gânditoare, apoi, privind pe Maurevers, îi zise:

— Îmi aduc aminte că bătrânii tribului meu pretindeau că morţii obţineau câteodată voie să iasă din mormânt, dar nu puteau să se arate decât într-un loc anume.

— Ei bine?

— Ei bine, Perdito ni s-a arătat aici; dar dacă fugim de aici, poate că nu va putea să ne urmărească.

— Atunci să fugim.

— Dar unde vom merge?

— Unde vei voi.

Ea reflectă un moment.

— Ascultă, zise ea, ştiu o ţară mângâiată de soare, scăldată de o mare de azur şi în care cântecul de amor este etern.

— Neapole?

— Da.

— Ei bine, să plecăm la Neapole.

— Când?

— Pe dată strigă marchizul.

Dar ea nu fu de acord şi îi zise cu un surâs trist.

— Nu… nu pe dată, amicul meu.

— Pentru ce?

— Umbra lui Perdito ne-a ameninţat, zise ea, şi poate că mă duc la moarte iubindu-te. Dar dacă îmi risc viaţa trebuie să fii al meu cu totul.

— Ah! Poţi să te mai îndoieşti?

— Voiesc să părăseşti Parisul fără să laşi vreo urmă. Nimeni să nu ştie unde eşti… şi amicii dumitale să nu bănuiască ce ai devenit.

— Fie şi aşa, răspunse el.

— Trebuie să părăseşti Parisul, fără să fii văzut.

— Mă supun, răspunse el.

Apoi ea depuse o sărutare pe fruntea lui adăugând:

— Vom pleca diseară, după ce voi lua toate măsurile de prevedere…

În sfârşit, seara aceiaşi birjă cu ferestrele mate sosea la gara din Lion.

Roumia stătea la dreapta lui Maurevers.

Acesta din urmă pe când trăsura se oprise, voia să se dea jos.

— Nu poţi să te dai jos, îi zise Roumia, ci trebuie să şezi aici.

— Dar, răspunse el râzând, noi nu putem merge la Neapole în trăsură.

— Ba tocmai aşa!

În sfârşit, plecară şi după şaisprezece ore, domnul de Maurevers ajunse la Marsilia, unde coborî. Nu intră într-un hotel ci într-o mică vilă situată la marginea mării.

Nimeni nu-l văzuse în timpul drumului.

Roumia îi zise:

— Nava care ne va conduce la Neapole este în port. Ne îmbarcăm mâine.

Capitolul L.

Oamenii pe care fatalitatea îi târăşte către un scop necunoscut şi care, ameţiţi se lasă în voia valului, au câteodată, un moment de luciditate.

De patruzeci şi opt de zile, de când domnul de Maurevers trăia în compania ţigăncii uitase pe Turquoise şi chiar pe fiul său.

În timpul zilei ce o petrecu în acel oraş situat la marginea mării, avu o oră când rămase singur, merse să viziteze nava pe care trebuia să se suie a doua zi şi să se asigure dacă toate erau gata de plecare.

Atunci domnul de Maurevers pronunţă un nume:

— Copilul meu!

Dar ca să fugă din braţele Roumiei nu cugetă deloc.

Îşi reaminti că Turquoise veghea asupra copilului şi că trebuia cu orice preţ să ia titlul de rentă, care i-l destinase

şi care se găsea în jardiniere.

În acea oră, dar, el scrisese acea scrisoare pe care Turquoise o primise după o lună şi care prin urmare sosea prea târziu.

Scrisoarea trebuia să o pună la poştă.

Dar cum? Şi unde?

Marchizul deschise una din ferestrele vilei care da spre Prado.

Tocmai în acel moment trecea o trăsură. Când ajunse sub fereastră domnul de Maurevers chemă vizitiul. Acesta avea o înfăţişare de om cinstit şi sincer.

— Amice, îi zise marchizul, te duci la Marsilia?

— Da, domnule.

— Fie-vei atât de bun să pui această scrisoare la poştă?

— Cu plăcere, domnule, răspunse vizitiul cu politeţe.

Maurevers aruncă scrisoarea, împreună cu o monedă de douăzeci de franci.

După un sfert de oră Roumia reveni şi nebunia amorului pentru ea îl apucă iarăşi pe marchiz.

Ziua trecu şi veni seara.

— Vom merge să dormim pe navă, zise ea.

— Cum vei voi, răspunse el, voinţa ta e şi a mea şi dorinţele tale sunt pentru mine ordine.

Ei aşteptară încă o oră.

Noaptea venise, şi Roumia aplecată pe una dintre ferestre care dădea spre mare, zise lui Maurevers:

— Vezi tu acea lumină, roşie?

— Da.

— E felinarul pupei de la bricul nostru. El a părăsit portul şi se retrage la o jumătate leghe de mal.

În acel timp, se auzi un şuierat pe mare. Roumia atunci luă de la centura ei un fluier de argint cu care răspunse.

— Vino, zise ea, lui Maurevers, barca bricului e pe mare.

Marchizul se arătă mirat.

— Dar, întrebă el, aşa vom părăsi noi această casă?

— Fără îndoială.

— A cui e casa aceasta?

— A mea.

— Ah!

— Şi nu o păzeşte nimeni?

Roumia râse:

— Scumpul meu iubit, nu mi-ai promis tu a respecta toate misterele ce mă învăluie?

— Oh! Da, zise el.

— Atunci vino şi nu mai întreba.

Marchizul luă o manta şi ieşiră amândoi din vilă.

Roumia trase uşa după ea.

Vila era situată la o sută de paşi de mare.

Când se apropiară, marchizul văzu un punct negru pe nisip.

Era barca, în care se aflau doi oameni.

Acei oameni, cărora Maurevers nu le putu vedea bine obrazul, căci era prea întuneric, salutară pe Roumia cu mare respect.

Roumia le vorbi într-o limbă necunoscută.

Apoi se suiră în barcă, Maurevers se aşeză lângă ea şi cei doi oameni îndreptară barca spre felinarul roşu al bricului. În mai puţin de o oră, ajunseră la navă.

Roumia puse cea dintâi piciorul pe scară şi se sui cu uşurinţă.

Sus în capul scării se afla un om.

Era un bătrân al cărui obraz dispărea eu totul sub o barbă stufoasă şi albă ca zăpada.

Razele felinarului cădeau pe obrazul lui şi Maurevers putu să-l vadă bine.

— Unde l-am văzut? Se întrebă el.

Împrejurul său se grupă o jumătate de duzină de mateloţi care-l priveau pe Maurevers cu curiozitate.

Erau toţi negri, cu părul şi ochii negri şi cu buzele roşii. Era un echipaj compus din vreo 6 ţigani.

Toţi se închinară în faţa Roumiei ca înaintea unui şef suprem.

Roumia luă pe Maurevers de mână şi-l conduse în interiorul navei.

— Iată cabina noastră, zise ea, deschizând o uşă.

Maurevers se găsi în pragul unei minunate cuşete îmbrăcată în stofe orientale, strălucind de lumină, parfumată cu acel miros pătrunzător şi misterios pe care-l inspirase deja la Londra.

În mijlocul acelei cabine era o masă de un lux asiatic, şi pe care se vedea un vin galben ca chihlimbarul care strălucea în carafele de cristal.

— Să cinăm, zise Roumia, închizând uşa cabinei.

După o oră, Maurevers, beat de amor şi cu capul îngreunat se culcă la picioarele Roumiei.

Atunci Roumia bătu de trei ori şi la acel zgomot omul cu barbă albă intră, cu un surâs infernal pe buze.

Capitolul LI.

Omul cu barbă albă se aşează lângă Roumia pe divan şi ea zise:

— Putem să vorbim, nu se va deştepta prea curând.

— Ştiu, răspunse el râzând. Dar nu ne va auzi el ca la Londra?

— Nu, fiindcă narcoticul nu este acelaşi. Papa, zise atunci Roumia, ridicând asupra bătrânului o privire ironic afectuoasă, este o plăcere să fiu sub ordinele dumitale!

— Adevărat, mititico?

— Dumneata, nu eşti un om, eşti un demon.

— Mă răzbun, murmură bătrânul.

— Ei bine, zise Roumia privindu-l fix, aceasta tocmai mă face să nu mă încred în dumneata.

— Pentru ce?

— Dacă mă vei asculta, vei afla.

— Vorbeşte.

— Dumneata ai iubit pe nevasta dumitale?

Un nor trecu pe fruntea bătrânului. Apoi răspunse:

— Oh! Da, am iubit-o!

— Femeia dumitale a făcut o greşeală şi din acea greşeală s-a născut Perdito.

— Bun!

— Ei bine! Mie îmi pare că dumneata ar trebui să urăşti pe Perdito, iar nu pe marchizul de Maurevers.

— În aparenţă, da; în realitate, nu.

— Explică-mi dar, papa, zise atunci ţiganca cu o politeţă batjocoritoare.

— Este foarte simplu. Eu am omorât pe Maurevers, care era nu numai tatăl marchizului, ci şi al lui Perdito; dar fiindcă cu acest amor, ura mea nu s-a stins şi apoi eu nu urăsc un om, ci rasa rivalului meu, voiesc deci ca răzbunarea mea să lovească acest blestemat nume care a adus dezonoarea în casa mea.

— Bineînţeles, murmură Roumia, dar acesta nu este un motiv ca să nu-l urăşti pe Perdito.

Apoi ea îşi ţinti privirea asupra ducelui, fiindcă acest bătrân nu era altul decât ducele de Fenestrange, o privire limpede şi rece.

Dar ducele, netulburându-se, răspunse:

— Cât de discretă eşti tu?

— Frumoasă întrebare!

— Atunci să-ţi fac o confidenţă.

— Să vedem, ascult.

— Întâi îl uram pe Perdito, ca şi pe Maurevers, şi dacă în cele dintâi zile n-am sugrumat în braţele mele pe copilul adulterului, a fost că îmi pregăteam o răzbunare mai atroce. Acea răzbunare era că voiam să-l încredinţez lui José Minos. Printr-însul să-l fac să se tortureze cu cruzime, adică dacă va avea instincte oneste va suferi mult văzându-se între bandiţi şi apoi, după toate suferinţele, va sfârşi pe eşafod.

José Minos însă într-o zi îmi anunţă întâlnirea, din întâmplare, între marchiza de Maurevers, fiul său şi tânărul bandit şi ura instinctivă a acestuia din urmă contra aceluia pe care-l recunoştea ca fiind fratele său.

Atunci o altă combinaţie îmi veni în minte: mă gândii să pui pe aceşti doi oameni, în prezenţa altuia, să se sugrume unul pe altul. Am combinat bine, nu este aşa?

— Minunat! Murmură Roumia.

— Dar tu, mititica mea, ai stricat toate!

— Eu?

— Fără îndoială, fiindcă tu şi Perdito vă potriviţi atât de bine la caracter, încât ar fi o pagubă să vă despart; aşadar, am renunţat la a mai urî pe Perdito.

— Adevărat?

— Foarte adevărat: şi toată ura mea se îndreaptă acum asupra lui Maurevers. Deci trebuie să înţelegi că mie nu-mi trebuie o moarte vulgară, ci o moarte încetinită, îngrozitoare, înspăimântătoare. O agonie cu dureri fără număr şi în fine o moarte fără sfârşit şi pe care, scumpul meu demon, numai tu vei şti să i-o dai…

— Papa, strigă alunei Roumia, dumneata eşti cel mai adorabil scelerat pe care l-am văzut în viaţa mea.

Ducele surâse, apoi, ca un părinte, puse mâna sa zbârcită pe obrajii fragezi ai ţigăncii şi îi zise:

— Şi tu eşti cea mai încântătoare drăcoaică ce am putut visa să am, aşa că dacă eram mai tânăr, te-aş fi iubit.

— Adevărat?

— Te-aş fi iubit ca un nebun.

— O! Papa, afacerea aceasta este a lui Maurevers, şi nu a dumitale. Dar, vom reîncepe de astă-seară?

— Fără îndoială, însă nu înainte de a fi în mijlocul mării. Am dat ordin căpitanului să ridice ancora.

Apoi ducele îşi privi ceasornicul şi adăugă:

— Acum este miezul nopţii.

— Când se va deştepta Maurevers?

— Peste două ore, spre ziuă.

— Foarte bine.

În acel moment, o bătaie discretă se auzi la uşa cabinei, şi Roumia zise:

— Este Perdito.

— Ei bine, să intre, răspunse ducele.

Atunci, uşa se deschise, şi pretinsul mort intră… Exbanditul semăna mai mult ca altădată cu marchizul de Maurevers, fiindcă afară de talie, obraz şi expresia ochilor, ce erau întocmai cu ale lui Maurevers, pielea sa, odinioară înnegrită, se albise sub acţiunea celei engleze.

— Îmi e foame, zise el intrând, şi aruncând o privire de ură asupra marchizului adormit.

— Ei bine! Cinează, îi răspunse Roumia.

— Pe tine te urăsc, îi zise el, privind-o cu încruntare.

— Pentru ce, scumpul meu? Întrebă tigroaica.

— Fiindcă buzele acelui om le-au veştejit pe ale tale.

— Imbecilule! Murmură ea, nu te iubesc oare pe tine?

Perdito, fără a mai răspunde, bău un pahar de vin. Apoi, luând un cuţit de pe masă semnificativ şi privind pe Roumia, pe duce şi pe marchizul de Maurevers adormit zise:

— Am o tentaţie.

— Care? Întrebă cu răceală bătrânul.

— Aceea de a vă omorî pe câteşitrei.

Roumia tresări.

Ducele, rămânând nepăsător, îi zise:

— Dacă Maurevers va muri dormind, răzbunarea va fi uşoară.

— Fie, îmi voi potoli ura.

— Iar dacă o vei omorî pe Roumia, pe care o iubeşti, te va apuca disperarea.

— Se poate.

— Iar dacă mă vei omorî pe mine, nu vei mai avea moştenirea.

Cuvântul din urmă, îl făcu pe bandit să arunce cuţitul şi să murmure:

— Ai dreptate.

În acel moment, obiectele de pe masă se mişcară şi cei trei comeseni simţiră o uşoară zguduire.

Era din cauza vasului care ridica ancora, şi pornea spre largul mării.

Capitolul LII.

Domnul de Maurevers dormi două ore, apoi se sculă foarte natural. Roumia era lângă el. Cabina era luminată printr-o lampă cu globul mat.

Perdito şi cu ducele dispăruseră.

Roumia îşi regăsise surâsul său încântător şi privirea voluptoasă.

— Am dormit? Întrebă el.

— Da, amicul meu, răspunse ea. Ai băut prea mult vin de Spania, care are multă influenţă asupra creierului unui francez.

— Oh! Făcu el cu un ton de reproş pe care şi-l adresa lui însuşi. Şi dumneata ai fost aici?

— Da, iubitul meu.

El simţi mişcarea navei.

— Suntem pe drum? Întrebă el.

— Da.

— Mergem la Neapole.

— Unde vei voi, iubitul meu, răspunse ea îmbrăţişându-l. Vei ordona tu, scumpul meu.

— Nu sunt eu sclavul tău, Roumia?

— Ei bine! Zise ea, dacă voieşti să indic drumul, ascultă-mă.

— Vorbeşte.

— Aş voi să văd Orientul, acea patrie a părinţilor mei, să vizitez Egiptul, Turcia, Smyrna şi Constantinopol, să trec Persia şi să intru în regiunea Gangelui. Acum spune-mi tu voieşti?

— Voiesc ce voieşti şi tu, răspunse el ameţit de amor, apoi o trase spre el.

Dar în momentul în care buzele lui erau gata să atingă obrazul ţigăncii, globul de la lampă se sparse şi lumina se stinse. Tot atunci, cabina se deschise ca un decor de teatru care se retrase în culise şi lăsă să se vadă un alt decor mai mare.

Roumia scoase un ţipăt.

Maurevers uimit, văzu tot interiorul navei, ale cărei extremităţi se luminară pe când cabina rămăsese în întuneric.

La capătul opus al navei era un felinar atârnat.

La lumina acelui felinar, marchizul văzu din nou straniul fenomen pe care-l mai observase la Paris.

Adică ieşi o flacără din interiorul navei, că şi cum se aprinsese iarba de puşcă. În mijlocul acelei flăcări apăru fantoma lui Perdito, sinistră şi ameninţătoare.

Roumia scotea nişte ţipete îngrozitoare.

Maurevers, pierdut, voi să o ia în braţe, dar ea fugi de parcă ar fi fost atrasă printr-o forţă irezistibilă spre acea flacără albastră care-l învăluia pe Perdito.

Ai fi zis că e un fluture pe care, fatalmente, îl atrage flacăra unei lumânări.

Atunci se petrecu un alt fenomen, şi mai straniu.

Cu cât Roumia se depărta de el, cu atât marchizul o vedea micşorându-se.

Talia ei se scurtă puţin câte puţin, şi Roumia devenise o pitică diformă, întocmai ca aceea ce-l condusese la Paris în interiorul pavilionului.

Tot atunci, vocea lui Perdito răsună în mijlocul flăcărilor:

— Iată răzbunarea mea, Roumia.

Apoi flacăra se schimbă în fum, Perdito dispăru, felinarul se stinse. Marchizul de Maurevers, care se repezise spre Roumia, strânse în întuneric în braţe un corp diform şi plin de cocoaşe.

Atunci mirosul de pucioasă îi luă răsuflarea şi el căzu fără cunoştinţă în braţele Roumiei, care se schimbase în monstru hidos.

Spre ziuă nava înainta pe marea liniştită şi albastră ca cerul.

Domnul de Maurevers cu capul greu se sui pe punte.

Evenimentele nopţii îl urmăreau, şi el nu ştia dacă visase sau nu.

Dar se convinse că visase doar când văzu pe Roumia pe punte.

Roumia îşi regăsise talia ei cea zveltă, frumosul obraz şi dulcele surâs.

— Oh! Somnorosule, îi zise ea venind către el.

El o privi cu mirare.

— Cum, nu e adevărat? Întrebă el.

— Ce?

— Nu ai fost pitică?…

— Eu pitică, când eu din contră sunt o femeie înaltă.

— Cu toate acestea… astă noapte…

— Ce a fost astă noapte?

— Perdito te schimbase într-o fiinţă diformă.

— Perdito? Întrebă ea pălind.

— Da, Perdito, nu ne-a apărut, el, ca la Paris, în mijlocul unei flăcări?

— Eu nu am văzut nimic.

— Nu ai văzut fantoma lui Perdito?

— Nu.

— Este bizar.

— Tot ce am văzut, zise Roumia, a fost că ai adormit după cină.

— Da, ştiu, dar m-am deşteptat la miezul nopţii.

— Fără ca eu să ştiu.

— Cum dumneata nu mi-ai vorbit? nu mi-ai zis că vinul de Spania?

— Amicul meu, eu nu ţi-am spus nimic; dumneata dormeai atât de greu, încât am chemat doi mateloţi pentru a mă ajuta ca să te aşez în pat.

Roumia vorbea cu astfel de accent de sinceritate încât marchizul rămase convins că visase. Ziua trecuse şi venise seara.

Roumia şi marchizul cinară iarăşi singuri şi când marchizul bău un pahar de vin căzu cu bruscheţe pe canapea ca un trăsnit.

Din nou marchizul cădea pradă unui somn de plumb; dar, lucru straniu, acel somn, nu semăna cu acel din ajun. Narcoticul, paralizându-i corpul îi lăsă spiritul deştept.

El auzi atunci un pas răsunând pe punte, apoi, deschizându-se uşa de la cabină, un om intrând zise râzând:

— Doarme bine?

Marchizul recunoscu vocea lui Perdito. El ştia că morţii nu râd.

Apoi, auzind zgomotul a două sărutări tresări.

Roumia zicea:

— Nu-i aşa iubitul meu, că nu mă urăşti? Tu ştii bine că nu-l iubesc.

— Dar de ce nu mă lasă să-l omor pe dată? Întrebă Perdito.

Uşa se deschise şi o voce, pe care marchizul o recunoscu, pe dată că era a căpitanului cu barbă albă, zise din prag:

— Haide, amorezaţi! Mei, aveţi două ore până să reîncepeţi comedia din noaptea trecută. Suiţi-vă pe punte şi respiraţi aerul de pe coastele Italiei de care ne apropiem.

Şi marchizul auzi atunci zgomotul altor două sărutări; apoi, paşii lui Perdito şi ai Roumiei care ieşeau din cabină.

În acel timp bătrânul se aplecă asupra canapelei, îşi apropie buzele de urechea lui Maurevers şi zise:

— Marchize, ei îşi râd de dumneata!

Capitolul LIII.

Ceea ce simţi atunci marchizul de Maurevers nu se poate explica.

Dacă ar fi putut, s-ar fi sculat pentru a privi pe bătrân cu uimire. Dar corpul său părea a fi împietrit şi pleoapele erau închise ca şi cum un văl de plumb apăsa pe ele.

Cu toate acestea el auzea şi cugeta şi bătrânul duce ştia aceasta, căci se aşează lângă el şi-i şopti la ureche:

— Marchize, ieri când te-ai suit pe navă, m-ai privit cu o curiozitate care m-a îngrijorat puţin, crezând că cu toată falsa mea barbă m-ai recunoscut. Dar m-am înşelat, acum

pot să-ţi spun cine sunt. Marchize, sunt omul pe care tatăl dumitale l-a dezonorat şi care a omorât pe tatăl dumitale. Sunt ducele de Fenestrange la care te-ai dus să ceri răzbunare pentru tatăl dumitale şi care, după ce ţi-a zis să aştepţi ziua majoratului a părăsit Parisul. Puţin după aceea s-a anunţat că a murit. Aşa că pentru oricine actul meu de moarte este în regulă. Dar sunt în viaţă, atât eu cât şi Perdito, fiul tatălui dumitale făcut cu ducesa Fenestrange, femeia mea. Perdito şi cu mine am jurat moarte dumitale; dar Perdito, nu ştie că eu am jurat şi pe a lui. Dumneata îl vei omorî pe Perdito. Ascultă-mă bine, starea de paralizie în care te găseşti nu este decât momentană. În vinul ce ai băut în loc să pun narcotic, am pus un drog oriental ce l-am adus de la Smirna şi care narcotic are puterea de amorţeală fără însă să-i ia auzul, cugetarea şi reflecţia. Roumia însă şi Perdito, adică instrumentele mele de răzbunare, te cred adormit, ca şi ieri. Într-o oră ea va veni lângă dumneata. Când vei deschide ochii, o vei vedea plină de amor, plină de surâs şi numindu-te iubitul ei. Apoi comedia din noaptea trecută va reîncepe, flăcările nevătămătoare vor apărea şi, în mijlocul lor, pretinsa fantomă a lui Perdito. Atunci, tot ca ieri, Roumia înspăimântată, va fugi din braţele dumitale şi cu cât se va depărta, cu atât o vei vedea mai pitică. Acesta este rezultatul, unei oglinzi ce este plasată în tavan. Când noaptea va veni, vei crede că ţii pe Roumia în braţe. Cu toate acestea, nu va fi ea, ci o adevărată pitică, ce din întâmplare, are aceeaşi voce cu a ei.

Ducele îşi turnă un nou pahar de vin şi urmă:

— Marchize, eu îţi spun un secret. Sub canapeaua pe care eşti culcat este un revolver cu şase focuri. Când îţi vei reveni îţi va fi lesne să-l găseşti. Deci aşteaptă apariţia bizară şi atunci când Roumia îţi va scăpa din mâini, vei vedea dacă inima te îndeamnă.

Bătrânul termină fraza sa cu un hohot de râs. Apoi părăsi cabina şi se urcă pe punte. Pe punte, Perdito şi Roumia şedeau lângă cârmă şi-şi puneau cuvinte de amor.

Timpul era luminos, luna strălucea pe cer şi coastele Italiei se depărtau.

Perdito zicea:

— Regret, scumpa mea, că am primit postul oferit de acest bătrân blestemat.

— Pentru ce? Întrebă Roumia.

— Pentru că sufăr…

— Taci! Prostule.

— Ah! Exclamă gelosul spaniol, tu nu ştii că contractul cu acest om, te-a micşorat în ochii mei…

— Dar inima mea nu este a ta?

— Se poate, dar buzele lui au stăruit pe obrajii tăi.

— Imbecilule!

— În fine, cât va mai dura această comedie?

— Nu ştiu, răspunse Roumia.

Dar nu ţi-a spus omul acela, căruia îi suntem vânduţi cu sufletul şi trupul?

— Nu. Are proiectele sale.

— Nu, nu-i vei vedea sfârşitul, murmură bătrânul, auzind cuvintele din urmă.

Apoi zise tare:

— Hei! Hei! Vrăbioii mei, timpul trece iute când vorbeşti de amor…

— Ce oră e? Întrebă Roumia.

— Au trecut două ore.

— Bine răspunse ea, cobor.

Perdito dispăru, iar ea se întoarse în cabină.

Maurevers începu ca să iasă din letargie.

Roumia, sărutându-l, îi zise:

— Dar, scumpul meu, ţi-ai făcut un obicei ca, în toate serile, după cină, să tragi un somn bun.

— Iartă-mă, răspunse marchizul. Această seară va fi cea din urmă în care am dormit.

— Adevărat?

— Îţi jur, murmură el, strângând-o ca în ajun, la pieptul său.

Apoi, ca în ajun, lampa se sparse, fundul cabinei se deschise, flăcările se ridicară şi Perdito se arată în mijlocul lor. Roumia, tremurând şi scoţând ţipete îngrozitoare, fugi din braţele domnului de Maurevers.

Capitolul LIV.

La acea dispariţie a Roumiei, Maurevers disperat luă revolverul de unde îi zisese bătrânul şi trase în Perdito.

Glonţul străbătu plămânul drept.

Atunci Roumia se aruncă cu pumnalul în mână, ca o tigroaică, asupra lui Maurevers. Bătrânul duce sări şi el, smulse pumnalul din mâinile Roumiei nebună de furie, sondă rana şi văzu că nu era mortală.

Dezarmă pe Roumia şi o legă, căci toţi mateloţii se supuneau orbeşte bătrânului.

Toată ziua Roumia, a scos ţipete disperate ca o hienă rănită.

Ea voia să-l vadă pe Perdito, mort sau viu.

Ducele nepăsător, o închise într-o cabină şi ordonă să nu se mai ocupe nimeni de ea.

Apoi se ocupă de Perdito.

Ducele învăţase în Orient în precedentul său voiaj, nişte secrete ale medicinii turceşti, astfel că în rana ce făcuse glonţul în trupul lui Perdito turnă picături de lichid, care se răspândiră pe dată în tot corpul.

După aceea, luând un cuţit, făcu din acele răni rotunde, un semn triunghiular, ca să se poată crede că e o lovitură de pumnal sau spadă.

Luă apoi un brici şi din barba cea stufoasă a lui Perdito, care-i acoperea obrazul îi făcu nişte favorite, tăiate englezeşte şi mustăţi.

Astfel de favorite şi mustăţi purta marchizul de Maurevers când părăsise Parisul.

Cum Perdito şi cu Maurevers semănau ca două picături de apă, aceia care aveau să găsească corpul lui Perdito nu vor ezita să declare că era corpul marchizului de Maurevers.

Marchizul după toate cele întâmplate, se afla într-o stare de delir. Nu mai avea cunoştinţă de sine.

Ducele stătea lângă patul său contemplându-l cu o bucurie sălbatică.

— Am ajuns la jumătatea răzbunării mele, murmură el; şi nu e vorba de cea mai mică jumătate, căci Perdito a murit foarte iute. Nu a avut timp să sufere.

Dar Perdito nu era aşa de culpabil, el nu era decât copilul crimei şi nu se numea Maurevers!

Ori de câte ori pronunţa acest nume o durere ascuţită n strângea gâtul.

Ducele trecu în cabinetul în care Roumia continua să urle.

— Ascultă! Îi zise el.

Ea se ridică.

Privirea lui dominatoare o determină să nu mai plângă.

— Eu te-am crezut o femeie tare, zise cu ironie.

— A murit Perdito şi voiesc să mor şi eu, zise ea.

— Dar tu nu vrei să-l răzbuni?

— Să-l răzbun, zise ea, aruncând asupra bătrânului o privire lacomă.

— Da.

— Dar l-am răzbunat, omorând pe asasinul lui.

— Te înşeli, Maurevers nu a murit.

— Oh! Dar va muri pe dată, căci pumnalul meu a fost otrăvit.

Ducele începu să râdă.

— Eu am schimbat pumnalul pe care tu îl purtai totdeauna, cu un altul, şi Maurevers nu a murit, şi nici nu va muri.

Roumia scoase un ţipăt de furie.

— Apoi, urmă ducele, pentru unii oameni moartea e o scăpare. La ce l-aş fi omorât pe Maurevers? Este măi bine să sufere.

— Se poate, zise ea fulgerându-l cu privirea.

— Eu te cunosc, leoaica mea, îi zise ducele, şi sunt sigur că vei reflecta, mai cu seamă că îţi voi da o nouă informaţie. Maurevers are un copil, care va moşteni două milioane. Fă să treacă acea avere în contul tău şi să ne zicem adio.

Cu aceste cuvinte ducele o părăsi.

Ei se sui pe punte. Luând un ochean descoperi că se apropiau de un ţărm – pământul.

Era insula Malta.

Atunci el ordonă să se coboare o barcă, în care puse bagajele ducelui. Apoi, urcându-se în barcă, zise secundului:

— După două ore o vei dezlega pe Roumia şi-i vei zice că, din ordinul meu, de acum înainte, eşti supusul ei căpitan şi ea e o regină pe navă.

Apoi ducele zise celor patru oameni din barcă:

— Vâsliţi!

Şi barca se depărta de navă, care-şi urma drumul spre Orient, ducând într-însa cadavrul lui Perdito şi pe marchizul de Maurevers rămas în puterea grozavei ţigănci.

Se revenim acum la Paris şi să o urmărim pe Vanda şi pe Marmouset, care făcuseră jurământul de a se supune ordinelor lui Rocambole şi de a găsi pe marchizul de Maurevers, mort sau viu.

Capitolul LV.

A doua zi după ce Vanda şi Marmouset terminaseră lectura manuscrisului, Milon sosi disperat, anunţând că Frumoasa grădinăreasă dispăruse iarăşi. Şi fiindcă tot în aceeaşi zi sosise şi o scrisoare de la Rocambole, cei trei discipoli ai stăpânului se adunaseră seara la hotelul de la Marignan şi ţinură consiliu.

— Avem trei lucruri de făcut, zicea Vanda.

— Care? Întrebă Marmouset.

— Cel mai grabnic este să punem mâna pe acea mobilă, în care se află titlurile de rentă de o sută de mii livre.

— Acesta este cel mai grabnic şi cel mai greu, zise Marmouset. Dar dacă stăpânul ordonă, trebuie să regăsim

şi pe acea femeie.

— Fără îndoială.

— Apoi este indispensabil a avea noutăţi şi despre copilul pe care Rocambole l-a lăsat acum doi ani într-un pension din strada Poştelor. În doi ani s-au putut petrece multe lucruri.

— El bine, eu, reluă Marmouset, am o părere cu totul opusă.

— Ah! Făcu Vanda.

— Cel dintâi lucru de făcut este să vedem pe acel copil.

— Foarte bine!

— Şi a ne asigura că s-a îngrijit cineva de dânsul; fiindcă femeia care a putut să-l manevreze cum a vrut pe domnul de Maurevers, care dispune de mijloacele cele mai stranii şi de atâtea procedee ingenioase a putut foarte bine să descopere existenţa acestui copil.

La aceste cuvinte, Vanda şi Milon se priviră cu spaimă.

— Deci, eu sunt de părere urmă Marmouset, ca Milon să se ducă îndată în strada Poştelor, îmbrăcat însă ca servitor, să se prezinte la directorul pensionului ca din partea omului ce i-a încredinţat copilul, să afle dacă are vreo datorie de plătit şi să ia copilul.

— Plec, murmură Milon.

— Eu însă, zise Marmouset, de acum până la prânz, voi afla unde este casa domnului de Maurevers.

— Dar de Frumoasa grădinăreasă?

— Oh! Cu dânsa, răspunse Marmouset, mă însărcinez eu. Parisul este mare şi voi face tot ce e posibil ca să o găsesc.

Câteva minute după aceasta, Milon, îmbrăcat în livrea, având aerul unui intendent din Foburgul Saint-Germain, se urcă într-o birje şi zise vizitiului să îl ducă în strada Poştelor.

Strada Poştelor este dintre cele mai solitare din cartierul latin, ea şerpuieşte în dosul pieţii Panthéon.

Casele vechi, grădinile mari, birturile ieftine şi şcolile de fete, îi dădeau oarecare personalitate.

Pensionul indicat de Rocambole era situat tocmai la intrare.

Pe uşă era scris:

BARBICHON, şef de instituţie.

Pregătiri pentru bacalaureat.

Milon sună şi un servitor bătrân veni să-i deschidă.

— Domnul Barbichon? Întrebă colosul.

Portarul însă, care nu vedea prea des oameni în livrea, crezând că vine de la o casă bogată, îl salută, şi-l conduse cu grabă către un pavilion pe uşa căruia se putea citi: „Economatul”.

Înăuntru, un om solid, pleşuv, cu ochelari pe nas stătea în faţa unui birou încărcat de cărţi şi registre. Când văzu pe Milon intrând, ridică ochelarii şi-l privi cu aceeaşi bunăvoinţă ca şi portarul. Acesta din urmă plecă.

— Domnule, zise atunci Milon, refuzând scaunul ce i-l arătase domnul Barbichon şi rămânând în picioare, viu pentru copilul ce v-a fost încredinţat acum doi ani.

— Prin cine?

— Prin stăpânul meu, care a plătit pentru doi ani înainte.

— Cum se numeşte stăpânul dumitale?

— Maiorul Avatar.

— Înţeleg, murmură directorul pensionului. Copilul este aici, bine, este foarte inteligent şi învaţă de minune.

— A mai întrebat cineva până acum de el? Întrebă Milon.

— Nimeni. Dar pentru ce mă întrebi?

— Nu ştiu, răspunse cu naivitate Milon. Eu sunt trimis să-ţi fac această întrebare şi ca servitor m-am supus.

— Foarte bine, murmură domnul Barbichon.

— Astăzi însă, o doamnă blondă, care poate să aibă între treizeci, treizeci şi cinci ani şi care poate că este mama copilului, se va prezenta, va regla conturile şi va lua copilul.

Domnul de Barbichon făcu o strâmbătură, fiindcă nu putea pierde un elev fără să fie mâhnit.

Clopotul de recreaţie sună în acel moment şi elevii se precipitară în curte. Domnul Barbichon trase pe Milon la

fereastră şi arătându-i un copil ca de treisprezece ani care se juca cu un camarad îi zise:

— Uite-l, priveşte-l.

Milon nu-l văzu decât un minut, cu toate acestea trăsăturile lui îi rămaseră întipărite în memorie.

O oră după aceasta, o trăsură opri în faţa modestului pension şi o femeie tânără şi frumoasă cu părul galben coborî din ea şi ceru să fie condusă la şeful instituţiei.

— Domnule, zise ea, văzând pe domnul Barbichon, eu sunt persoana de care intendentul meu ţi-a vorbit astăzi dimineaţă şi vin să-mi iau copilul.

Apoi punând pe masă un bilet de o mie de franci, adăugă:

— Am achitat toate conturile.

Domnul Barbichon chemă pe şcolar şi tânăra femeie îl luă în braţe şi copleşindu-l cu mângâieri îl întrebă:

— Mă recunoşti?

— Nu, răspunse copilul cu totul confuz.

— Eu sunt mama ta, murmură ea, trăgându-l spre trăsură şi uitând chiar să ceară umilul trusou al copilului.

O oră după aceasta, o altă femeie, tot blondă, se prezentă la domnul Barbichon cerându-i şi ea copilul încredinţat maiorul Avatar. Aflând că copilul era deja luat scoase un ţipăt.

Femeia din urmă nu era alta decât Vanda, şi ea aflând ce se întâmplase, înţelese că copilul căzuse sub puterile frumoasei grădinărese şi astfel disperarea ei fu la culme.

Capitolul LVI.

Pe când Milon se îndrepta spre strada Poştei, Marmouset alerga prin Paris în gabrioletă.

Era miezul zilei când se opri la Café-Anglais.

Acolo dejuna de obicei baronul Hounot Charles de S. şi alţi doi sau trei membrii ai clubului Asperges, care fuseseră amici ai marchizului de Maurevers.

Marmouset intră în mica sală de la etajul de jos.

Toţi îi întinseră mâna şi se mirară că nu l-au văzut de câteva zile.

Domnilor, răspunse Marmouset, vă mărturisesc că sunt încă sub impresia lugubrei morţi a sărmanului Montgeron şi a baronului Henri.

— Şi eu, zise baronul Hounot, care avea ochii umezi.

— Dar, reluă Marmouset, cu toată durerea că nu putem învia morţii, să ne ocupăm de cei vii.

— Acest Prytavin este filosof! Zise unul dintre convivi.

— Aş voi să vă vorbesc de Maurevers, continuă Marmouset.

— Sărmanul Maurevers! Zise baronul.

— Trebuie să fie şi el mort, zise Charles de S…

— S-a găsit vreo probă? Întrebă Marmouset.

— Drace! Nu s-a găsit cadavrul său?

— Te înşeli s-a găsit o figură de ceară care îi semăna.

— Dar la Londra?

— La Londra s-a pretins că s-a găsit un cadavru ce-i semăna, dar nimic nu s-a probat.

— Ei bine?

— Aşadar eu sunt sigur că Maurevers trăieşte.

— Ah! Şi cum?

Marmouset urmă:

— Sunt cinci ani, nu-i aşa de când a dispărut Maurevers? „Monitorul” anunţa ieri că nu poate fi de găsit.

— Prin urmare succesiunea lui este deschisă.

— Va fi deschisă mâine.

— Cine moşteneşte?

— Un văr, domnul Maurevers-Beaucorps.

— Care dintre dumneavoastră îl cunoaşte?

— Eu, răspunse Charles de S.

— Îmi vei da dumneata un cuvânt de recomandaţie pentru el?

— Dar ce dracu voieşti să faci, amice?

— Este secretul meu, răspunse Marmouset surâzând.

Charles de S. scrise următoarea scrisoare: „Domnului baron de Maurevers-Beaucorps, Strada de Miromesnil, 72

Scumpe baroane, Un amic al meu domnul Prytavin, posesor al mai multor milioane, îmi cere un cuvânt pentru dumneata. Iată-l şi fă ce-ţi va cere, ca pentru mine însumi.

Devotatul dumitale, Charles de S.”

Marmouset luă scrisoarea, dejună iute, se sui în trăsură şi alergă în strada de Miromesnil.

Domnul de Maurevers-Beaucorps era acasă.

Era un om de patruzeci şi opt ani, fost căpitan de cavalerie, care locuia în provincie opt luni pe an şi trăise până atunci cu un venit foarte mic.

Cu toate acestea, el era un perfect gentilom şi de o aleasă curtoazie.

După ce citi scrisoarea, zise lui Marmouset:

— Domnule, sunt cu totul la ordinele dumitale.

— Domnule baron, zise Marmouset, dumneata vei intra în posesia averii marchizului de Maurevers.

— Da, e vorba de vărul meu, pe care nu-l cunoşteam, răspunse baronul, şi pe a cărui moştenire nu contez, căci cum nu există nici o probă legată de moartea lui, legea nu mă autoriza decât să mă bucur de venit, nicidecum de capital, decât după o trecere de mai mulţi ani.

— Tocmai pentru această moştenire am onoarea a mă prezenta la dumneata, domnule, răspunse Marmouset.

— Ah! Făcu baronul surprins.

— Cred că marchizul a făcut un testament.

— Baronul tresări.

— În acel testament, urmă Marmouset, el lasă averea moştenitorilor naturali, prin urmare dumitale.

Baronul rămase fără replică.

— Dar a făcut şi câteva daruri, urmă Marmouset.

— Dacă acel testament există, răspunse baronul, va fi fidel respectat.

— Afirm, reluă Marmouset, care-şi reaminti cuvânt cu cuvânt manuscriptul redactat de Turquoise că-l vei găsi în

cabinetul de lucru al marchizului în al doilea sertar din stânga al biroului.

— Domnule, răspunse baronul, nu voi putea căuta decât mâine, când se va ridica sigiliul şi dacă vei voi, vino mâine la hotelul Maurevers.

Marmouset se sculă.

— Iartă-mă, zise baronul, şi dă-mi voie să-ţi pun o întrebare.

— Poftim, domnule.

— Ai fost dumneata amic al nenorocitului meu văr, de ştii că a făcut un testament?

— Nu, domnule, sunt doar mandatarul unei femei.

— Ah!

— Care a fost metresa domnului de Maurevers.

— Prea bine.

— Şi căreia marchizul i-a lăsat prin testament un suvenir.

— Mă voi conforma tuturor dispoziţiunilor acestui testament.

— La revedere şi pe mâine, domnule.

Marmouset îşi luă adio de la domnul de Maurevers-Beaucorps şi-şi zise: „Eu voiesc jardinierele, Turquoise a murit, dar Vanda poate foarte bine să joace rolul ei şi nimeni nu va observa substituirea.”

Apoi, Marmouset se întoarse la hotelul din Calea Marignan.

Vanda ieşise pentru a merge în strada Poştelor.

Capitolul LVII.

Marmouset găsi pe Milon, care îi spuse că de dimineaţă găsise copilul şi că acum Vanda se dusese să-l ia.

Ei aşteptară o oră, apoi două, trei, Vanda nu se întoarse.

— Ce o fi făcând ea? Zise Marmouset cu impacienţă.

— Nu ştiu, răspunse Milon, care era într-o stare de nelinişte. Vrei ca să mă întorc în strada Poştelor?

— Nu, să mai aşteptăm puţin.

Trecură încă două ore, şi veni noaptea.

— Drace, murmură Milon, nu-i trebuie cuiva şase ore pentru a merge în strada Poştelor.

Aceasta fuse şi ideea lui Marmouset.

Apoi amândoi se suiră în trăsură şi ziseră vizitiului:

— Mână iute, nu avem timp de pierdut!

Douăzeci de minute după aceasta, ei sosiră în strada Poştelor. Milon intră cel dintâi în pension.

El întrebă pe portar:

— Unde e doamna?

— Oh! Răspunse portarul, nu ştiţi ce s-a petrecut aici…

Milon nu-l auzi, ci se repezi spre pavilionul în care găsise pe şeful institutului. Marmouset îl urmă.

Domnul Barbichon se sculă şi, în loc să-şi manifeste nemulţumirea faţă de intrarea vijelioasă a lui Milon, zise cu vioiciune:

— Ei bine, aţi găsit copilul?

Aceasta fu ca o lovitură de trăsnet pentru Milon.

— Copilul! Zise el… Dumneata vorbeşti de copil?

Marmouset interveni:

— Dumneata ai avut un copil ce ţi-a fost încredinţat de maiorul Avatar.

— Da, domnule.

— Ce a devenit copilul acesta?

— Domnul, zise domnul Barbichon, arătând către Milon, a venit astăzi de dimineaţă şi m-a anunţat că va veni mama copilului pentru a-l lua.

— Bun.

— La amiază a venit o doamnă blondă, între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, care l-a luat. Dar după o oră o altă damă blondă de aceeaşi vârstă s-a prezentat zicându-mi: „Vin să iau copilul.” Poţi să-ţi închipui mirarea mea! Eu i-am spus că copilul a fost luat de mamă, iar ea a scos un ţipăt de disperare şi a plecat alergând.

Milon şi Marmouset se priviră atunci înmărmuriţi.

Marmouset care dovedea mult sânge rece, zise colosului Milon.

— Desigur că femeia care a venit prima nu e Vanda.

— Dar cine e acea femeie? Strigă Milon cu o voce sugrumată.

— Tu mai întrebi? Zise la rândul lui Marmouset cu un accent de furie.

Şi îl trase pe Milon afara din pavilion, lăsând pe domnul Barbichon într-o uimire completă.

— Dumnezeule! Zise el, nu cumva eu sunt nebun?

Milon şi Marmouset erau deja în stradă.

Marmouset zicea:

— Acum trebuie să ne ducem cu ghidul la stăpânul nostru. Nu trebuie să ne pierdem capul alergând prin Paris; trebuie să cugetăm.

— La ce să cugetăm? Întrebă Milon.

— Ce s-a întâmplat cu Vanda? Aceasta e toată chestiunea, murmură Marmouset.

— Or fi răpit-o…

— Nu ştiu, răspunse Marmouset. Poate că se află pe urmele femeii care a furat copilul.

Strada Poştelor era pustie.

La doi paşi de pension era un stabiliment jumătate lăptărie şi jumătate cârciumă.

Marmouset se apropie de geamurile localului şi privi înăuntru.

O femeie grasă, cu un aer vesel, trebăluia lângă un cuptor.

Marmouset intră urmat de Milon.

Femeia nu se arătă surprinsă văzându-i.

— Buna mea femeie, îi zise Marmouset scoţând o ţigară din buzunar, poţi să-mi dai un foc?

— Cu plăcere, domnule, răspunse ea.

Atunci Marmouset se aplecă şi-i zise încet:

— Cred că vei putea să ne dai o informaţie.

Femeia îl privi cu atenţie.

— Vine multă lume la pensionul de alături? Întrebă Marmouset.

— Da, domnule, joia şi duminica.

— Dar în celelalte zile?

— Aproape nimeni. Cu toate acestea, astăzi, a venit o frumoasă damă blondă într-o minunată trăsură şi a luat un copil de la pension.

— Ah! Făcu Marmouset.

— Apoi, urmă ea, a venit o altă doamnă blondă ca şi cea dintâi, care a ieşit forte repede şi foarte agitată.

— E vorba de Vanda, zise Marmouset.

— Era emoţionată. După o oră ea s-a reîntors.

— Ah! S-a reîntors?

— Da, şi a intrat aici.

— La dumneata!

— Da, domnule.

Femeia îl privi pe Marmouset cu atenţie.

— Iartă-mă, zise ea, aş vrea să te întreb.

— Vorbeşte.

— Cum te numeşti dumneata?

— Marmouset.

— Atunci e foarte bine. Am ceva pentru dumneata.

Şi-i înmână un bilet.

— Este slova Vandei! Murmură Marmouset deschizând biletul.

Capitolul LVIII.

Vanda scrisese cu creionul următoarele: „Copilul este răpit de Frumoasa grădinăreasă şi eu acum o urmăresc. Un comisionar din piaţa Panthéon a văzut trăsura ei oprindu-se în dreptul bisericii Sainte-Genevieva.

A intrat apoi în biserică cu copilul.

Apoi s-a suit în trăsură zicând vizitiului:

— La Sainte-Mandé.

Bănuiesc că s-a dus la casa pe care o cunoaşte Milon. Aşadar iau o trăsură şi alerg.

Poate mă întorc acasă diseară, poate nu mă întorc.

Am lăsat acest bilet aici, fiindcă vei întreba ce şi cum.

Dacă la orele nouă seara nu mă voi fi întors în strada Marignan, atunci sunt în pericol, şi alergaţi amândoi la Sainte-Mandé.

Vanda.”

Marmouset dădu biletul lui Milon care-l citi şi el. Apoi, dând douăzeci de franci femeii zise:

— Sunt pentru dumneata şi-ţi mulţumesc.

Trăsura lui Marmouset aştepta la poarta pensionului.

— Nu trebuie să ne pierdem capul, zise Marmouset: situaţia e că ori Vanda se află pe urma inamicei noastre, ori comisionarul a fost cumpărat şi a căzut şi ea în cursă.

Să mergem acasă pentru a vedea dacă a venit, ar fi un timp pierdut.

— Atunci să mergem la Sainte-Mandé.

— Nu, zise Marmouset, vom trimite numai pe vizitiu în strada Marignan.

— Să vadă dacă a venit Vanda?

— Da.

— Şi ce vom face noi în acest timp.

— Ne vom învârti pe aici. Am o presimţire că vom descoperi ceva, cel puţin pe comisionarul de care vorbeşte Vanda.

Milon făcu un semn afirmativ, şi amândoi se apropiară de cupeu.

— Te vei întoarce la hotel, zise Marmouset vizitiului dacă doamna a venit, să te întorci să ne spui.

— Dar dacă nu a venit?

— Oricum te vei întoarce.

— Aici?

— Nu, lângă piaţa Panthéon.

Vizitiul plecă.

Atunci Marmouset luă pe Milon de braţ şi coborâră spre piaţa Panthéon.

Dar în zadar căutară pe comisionar.

Marmouset, trecând pe lângă o trăsură şi deschizând portiţa uneia dintre ele, zise:

— Eşti liber, nu-i aşa?

Vizitiul, care părea că doarme se deşteptă şi luă hăţurile în mâini.

— Dar ce faci? Întrebă Milon.

— Suie-te şi apoi vei şti! Răspunse Marmouset.

Apoi strigă vizitiului:

— Strada Marignan.

Birja plecă.

— Dar, protestă Milon, credeam că vom rămâne aici.

— Taci!

Şi Marmouset îi şopti la ureche lui Milon:

— Am prins pe unul dintre ei, zise el.

— Cum?

— Îţi aduci tu aminte de spaniol?

— Care spaniol?

— Pretinsul bărbat al Frumoasei grădinărese.

— Da, îmi aduc foarte bine aminte.

— Apleacă-te la fereastra cupeului şi aşteaptă ca chipul, vizitiului să intre în lumina vreunui felinar.

— Nu înţeleg nimic.

— Taci şi aşteaptă.

Milon, care se aplecase să se uite, se trase repede înapoi.

— Este cu putinţă, zise el.

— Da, este el.

— Spaniolul?

— Fără îndoială.

— El vizitiu?

— Da, dar vorbeşte mai încet.

Şi Marmouset şopti:

— Înţelegi că Frumoasa grădinăreasă a ştiut că Vanda va veni în urma ei la pension. Acum sunt sigur că acel comisionar a fost un om al ei, şi Vanda a căzut în cursă.

Milon se înfioră.

— Cursa nu e întinsă numai ei ci şi nouă şi probă e acest pretins vizitiu.

— Înseamnă, zise Milon, că ne-am prins singuri în cursă.

— Fără îndoială.

— Şi pentru ce?

— Aşteaptă şi vei vedea.

Birja coborî bulevardul Saint-Michel şi când ajunse în piaţa Maubert, apucă pe cheiul Augustinilor.

Atunci Marmouset zise lui Milon:

— Iată momentul…

El lăsând repede geamul în jos strigă:

— Hei, vizitiu!

Vizitiul se întoarse şi braţul lui Marmouset puse ţeava unui revolver la tâmpla vizitiului.

— Dacă scoţi un ţipăt, zise Marmouset, şi dacă nu opreşti pe dată caii, vei fi mort…

Capitolul LIX.

Pretinsul vizitiu opri brusc caii, şi Marmouset sări din trăsură şi cu revolverul tot în mână, se repezi pe capră lângă spaniol.

Pe vizitiu îl numim astfel fiindcă cu toată haina sa de vizitiu şi peruca ce îi acoperea capul, totuşi Marmouset recunoscuse într-însul pe spaniolul gelos ce se arăta la operă cu Frumoasa grădinăreasă prezentând-o drept femeia sa.

Milon rămăsese în trăsură.

— Bunul meu amic, îi zise Marmouset, îţi jur că dacă nu te vei supune punct cu punct la tot ce-ţi voi spune, descarc revolverul în capul tău.

Spaniolul începu să tremure.

— Coboară şi dă-mi hăţurile adăugă Marmouset.

Apoi strigă:

— Hei! Milon!

Colosul se arată.

— Ai un pumnal asupră-ţi? Îl întrebă Marmouset.

— Am, răspunse Milon.

— Atunci ia pe domnul de guler, urcă-l în trăsură, alături de tine şi dacă va face o mişcare, omoară-l ca pe un câine.

Milon execută cu exactitate ordinele lui Marmouset.

Marmouset luând hăţurile din mâinile spaniolului dădu bice cailor.

Pont-Neuf trecu pe partea dreaptă a râului, ajunse în strada Rivoli, de acolo se îndreptă spre piaţa Concordia, merse pe Champs-Élysées şi ajungând în strada Marignan, văzu că cupeul său ieşea din curtea hotelului şi că Vanda nu se mai întorsese.

Marmouset atunci comandă vizitiului să se întoarcă, intră şi el cu birja şi se opri în faţa peronului.

Milon la un semn al lui Marmouset coborî din trăsură trăgând pe spaniol după sine.

Spaniolul nu opunea nici o rezistenţă şi se lăsă târât în salonul de la etaj unde în ajun fusese primit misteriosul mesager al lui Rocambole.

Marmouset închise uşa şi după ce aprinse două lumânări, zise spaniolului:

— Iubite hidalgo, trebuie să te gândeşti că între oameni ca noi cel ce e prins trebuie să se supună.

Pretinsul tiran al Frumoasei grădinărese privea pe Marmouset cu rătăcire.

Marmouset însă privindu-şi ceasornicul, îi zise:

— Îţi dau trei minute ca să ne spui: întâi, unde se găseşte Frumoasa grădinăreasă, al doilea, unde este Vanda şi al treilea, pentru ce ai ieşit în piaţa Panthéon deghizat ca vizitiu?

— Dar dacă refuz? Murmură el.

— Atunci, zise Marmouset, fiindcă suntem într-un cartier liniştit, unde o detunătură de armă ar tulbura liniştea vecinilor, domnul şi eu te vom împunge cu pumnalul până ce vei muri.

Spaniolul privi pe Marmouset cu groază, apoi gângăvi:

— Dacă nu voi vorbi, mă veţi omorî dumneavoastră, iar dacă voi vorbi mă va omorî altcineva.

— Cine?

— Mă va omorî din ordinul ei.

— Atunci, murmură Marmouset, te voi proteja eu.

— Adevărat? O să mă protejezi? Strigă recăpătându-şi puţină speranţă.

— Fără îndoială.

Dar nu se poate lupta nimeni cu dânsa, gângăvi el, cu neîncredere.

— Eu îţi voi proba contrariul, murmură Marmouset, dar în fine vrei să ne răspunzi sau nu?

Apoi făcu un semn lui Milon, care-şi ridică pumnalul. Spaniolul se hotărî să vorbească.

— Ea mi-a zis să vin în piaţa Panthéon, zise el.

— Când?

— După ce a luat copilul.

— Cu care scop?

— Ea ştia că o altă femeie trebuia să se prezinte la pension ca să-l ceară. Şi când acea femeie veni şi întrebă pe un comisionar…

— Fără îndoială, un comisionar ca şi dumneata? Îl întrerupse Marmouset.

— Aşa este. Comisionarul avea anumite ordine, şi cum numai trăsura mea era pe piaţă, ea se urcă fără nici o bănuială.

— Şi unde ai condus-o?

— La Saint-Mandé, prin bulevardul cel nou. Dar când am fost aproape de drumul de fier, am lăsat trenul să treacă ca să nu se sperie caii. Atunci doi lucrători se apropiară de birjă şi, deschizând cu repeziciune cele două portiere, se urcară lângă ea. Şi lucrătorii, ca şi comisionarul aveau instrucţiunile lor. Au legat-o la gură pentru a-i înăbuşi ţipetele, i-au legat mâinile, au coborât storurile, şi eu am biciuit caii.

— Şi unde ai dus-o?

— La Saint-Mandé.

— Pe urmă?

— Pe urmă, m-am reîntors la Paris, dându-mi-se ordine să nu părăsesc piaţa Panthéon. Aşadar, cum eu vă

cunoşteam pe amândoi nu-mi era greu să vă observ toate mişcările fără însă să mă gândesc că mă veţi recunoaşte deghizat.

— Asta este tot?

— Nu. Eu trebuia să mă întorc la doamna, îndată ce mă asiguram ce intenţii aveţi.

— Aşadar, ea este acum la Saint-Mandé?

— Da.

— Cu Vanda?

— Da, cu femeia blondă.

— Dar copilul?

— Şi el.

— Ei bine ce vrea să facă cu el?

— Nu ştiu.

— Scumpul meu domn i se adresă Marmouset, trebuie să înţelegi că nu avem timp de pierdut.

— Dar, domnule, zise atunci spaniolul care îşi pierduse accentul meridional şi se exprimă curat franţuzeşte. Eu nu sunt decât un servitor care din ordin a trebuit să fac ce am făcut.

— Ah! Adevărat?

— Foarte adevărat; eu nu cunosc secretele doamnei.

— Cu atât mai rău pentru dumneata, răspunse Marmouset.

Apoi privindu-l semnificativ pe Milon zise:

— Haide, Milon, scapă-mă de acest ticălos.

Milon atunci ridică pumnalul: falsul spaniol păli şi scoase un ţipăt.

— Graţie! Gratie! Strigă el, voi spune tot.

— Tot?

— Da, îţi jur.

— Ei bine, ascult! Murmură Marmouset, care, aşezându-se, aştepta spovedania complicelui Frumoasei grădinărese.

Capitolul LX.

Spaniolul avea o mină speriată şi era de înţeles.

El întrebă:

— Şi după ce veţi afla totul, mă veţi proteja?

— Da.

— Mă veţi ascunde?

— Da, răspunse Marmouset.

— Ah! Mi-e frică… zise el, ai cărui dinţi clănţăneau.

Toată atitudinea lui arăta o frică profundă.

— Dar vorbeşte odată, căci tu eşti numai un valet, zise Marmouset.

— Ei bine, reluă el, Frumoasa grădinăreasă se numeşte Roumia.

— Ştiu aceasta.

Eu este metresa lui Perdito, pe care marchizul de Maurevers l-a omorât.

— Dar cu marchizul ce s-a întâmplat?

— Este cu ea.

— Aşadar trăieşte?

— Da. Dacă în starea în care e, aceea se mai numeşte viaţă.

— Dar ce s-a întâmplat?

— E prostit, nebun. Trece de la râs la plâns, de la bucurie la întristare, şi suferă în fiecare zi. Existenţa lui e un supliciu fără margini.

Apoi el păru speriat şi adăugă:

— Iar soarta marchizului este rezervată şi copilului cât şi dumitale şi damei aceleia care se găseşte deja în puterea ei.

— Dar pe noi încă nu ne are, răspunse Marmouset.

— Nu trebuie să te lupţi cu ea, urmă spaniolul şi nu trebuie să o tratezi ca pe o femeie. Este o fiară sălbatică şi trebuie omorâtă.

— Dar mai întâi trebuie să ştiu unde e.

— Ţi-am spus, la Saint-Mandé.

— Deci, la Saint-Mandé.

— Oh! Nu, mai are doi oameni, doi ţigani care îi sunt devotaţi trup şi suflet, dar ştiu mijlocul de a-i omorî.

— Să vedem?

— Ascultă, în casa de la Saint-Mandé sunt două locuinţe de fapt.

— Cum aceasta?

— Deasupra pământului este o casă nouă, care nu e încă isprăvită, nici locuită.

— Bun.

— Dar mai este una subterană, aranjată ca un adevărat palat, şi ea este acolo cu victimele ei. Dumneata însă poţi să te învârteşti cât vrei împrejurul ei, fără ca să descoperi existenţa acestei subterane.

— Ah! Făcu Marmouset.

— Dar uşa care dă în grădină e deschisă, urmă spaniolul. Vei intra şi vei merge până la puţul din mijloc. Când vei fi acolo te vei apleca pe marginea puţului şi vei fluiera.

Marmouset asculta cu mare atenţie.

— După aceea, te vei sili să-ţi potriveşti vocea cu a mea şi vei striga: „Fuguerra!” Acesta e cuvântul trecerii. Atunci vei vedea fundul puţului care nu are apă, ca se va lumina şi Frumoasa grădinăreasă va apărea. Ai revolverul… şi restul te priveşte.

— Dar cum voi intra în subterană?

— Subterana comunică cu puţul printr-o galerie. Eu pe acolo intru şi ies.

— Ascultă-mă, zise Marmouset; după părerea ta, de cât timp e nevoie pentru a merge la Saint-Mandé şi a te întoarce?

— Două ore.

— Eu zic patru, dar dacă în patru ore nu mă voi reîntoarce vei fi mort. Apoi Marmouset ieşi, după câteva minute se reîntoarse aducând un pachet de frânghii pe care le dădu lui Milon, zicându-i:

— Ai grijă de el.

— Bine, răspunse Milon.

— Iată este ora zece. Dacă până la două dimineaţa, nu mă voi întoarce, îl vei omorî.

— Bine, răspunse Milon cu liniştea unui soldat prusian care primeşte un ordin.

Atunci Marmouset lăsă pe Milon şi pe prizonierul său în mica sală din etajul de jos şi zise vizitiului care rămăsese pe capră:

— Ia o pereche de pistoale şi pe rândaşi lângă tine pe capră.

Marmouset putea să conteze pe energia şi devotamentul lui.

După plecarea lui Marmouset, Milon închise uşa cu zăvorul apoi puse un scaun în faţa uşii şi cu ochii fixaţi asupra pendulei, aştepta plin de nelinişte întoarcerea lui Marmouset şi a Vandei.

Spaniolul era culcat pe covor, cu faţa în jos, şi legăturile care îl strângeau îi opreau orice mişcare.

Se apropia dimineaţa şi Marmouset nu se întorsese. La un moment dat singura lumânare ce ardea pe sobă se stinse. Milon căută în buzunar chibriturile pentru a aprinde o altă lumânare şi, negăsindu-le trase zăvorul de la uşă şi trecu în camera de alături unde era sigur că va găsi chibrituri.

Aici fu întâmpinat de un miros puternic.

Acelaşi straniu fenomen descris în manuscrisul Turquoisei şi care ocazionase incendiul la Saint-Cloud se produsese şi aici.

Lichidul misterios se evaporă şi luă foc după care toată sala fu cuprinsă de flăcări. Milon se trezi prizonierul ei.

Capitolul LXI.

Milon scoase un strigăt de fiară rănită căci barba şi părul îi ardeau. El se repezi în coridor, dar flacăra îl urmă.

Colosul începu să strige ajutor, dar nu era nimeni în hotel, căci Vanda şi Marmouset prevăzând evenimente grave concediaseră de două zile servitorii, oprind numai pe vizitiu şi pe rândaş.

Toată sala acum era un cuptor aprins.

Milon se refugiase în curte, dar flăcările l-au urmat.

Atunci sărmanul om se repezi în stradă, uitând de prizonierul său, care putea pieri în flăcări.

Milon striga cât putea:

— Foc! Foc!

Fu auzit de un sergent de stradă.

În mai puţin de un sfert de oră, sosiră pompierii. Cartierul François I fu pus în mişcare.

Noaptea era liniştită. Ploua mărunt.

Aceste două circumstanţe opriră incendiul şi permiseră pompierilor să-l stingă.

Atunci Milon îşi aduse aminte de spaniol. Ce se întâmplase cu el?

Reuşise el ca să-şi rupă legăturile şi să sară pe fereastră pe când Milon fugea pe uşă? Sau pierise el în foc?

În zadar căută Milon cadavrul carbonizat al spaniolului.

Când se lumină de ziuă, incendiul era cu totul stins şi pompierii se retraseră.

Milon rămase singur. Cugetând la tot ceea ce se petrecuse, era trist şi înspăimântat.

Ei înţelese atunci că acel incendiu fusese provocat de spaniol pentru a scăpa.

— Aşadar, dacă spaniolul a scăpat, Marmouset şi Vanda sunt pierduţi. Şi toate acestea din cauza mea.

Atunci Milon stând în poartă îşi luă capul între mâini şi începu să plângă cu hohot.

Cu hainele arse şi cu faţa înnegrită, avea aerul unui demon gonit din infern.

Şi pe când plângea, din când în când lovindu-şi capul cel alb de pereţi, un om, care se apropiase de el fără să fie văzut, îi puse mâinile pe umeri.

Milon ridică capul:

— Rocambole!

Capitolul LXII.

Rocambole se întorsese, şi Milon deşi plângea, era nespus de bucuros.

Dar mai înainte de a urmări ce avea să facă Rocambole şi Milon, să vedem ce s-a întâmplat cu Marmouset care mersese la Saint-Mandé, după indicaţiile perfide ale spaniolului.

Ne aducem aminte că Marmouset îşi luase şi vizitiul cu el.

Vizitiul pornise caii care zburau ca săgeata şi după douăzeci de minute cupeul opri în faţa acelei cârciumi în a cărei pivniţă Milon fusese închis.

Peste drum se află acea vilă în construcţie.

Marmouset poruncise vizitiului:

— Dă hăţurile rândaşului şi tu vino cu mine.

Vizitiul se supuse.

Ei împinseră poarta grădinii care era lăsată întredeschisă, aşa după cum zisese spaniolul, şi cu toată bezna, Marmouset văzu ceva alb într-un colţ al curţii. Erau marginile puţului.

— Cred, zise Marmouset vizitiului, că eşti un băiat hotărât şi devotat.

— Sper că domnul nu se mai îndoieşte de mine, răspunse vizitiul.

— Ia aceste două pistoale, poate că vom avea trebuinţă de ele.

— Dar unde mergem, domnule?

— Vei afla îndată.

Şi Marmouset se apropie de puţ.

Era un puţ nou, cu scripete. Erau acţionate două găleţi; una cobora, cealaltă urca.

Marmouset aprinse un chibrit, la lumina căruia examină interiorul puţului.

Găleţile îi părură foarte mari pentru a fi destinate scoaterii apei. Aceasta confirma ceea ce spusese spaniolul, anume că pe acolo se intră în subteran.

Chibritul se stinse, dar Marmouset aprinse un altul şi-l aruncă în puţ.

— Dacă puţul are apă, îşi zise el, chibritul se va stinge pe dată. Puţul nu avea apă, căci chibritul căzu pe pământ şi arse câteva secunde.

Atunci Marmouset, aplecat pe marginea puţului, putu să aprecieze adâncimea, care era poate de cincisprezece picioare.

El remarcă, de asemenea, o deschizătură practicată în peretele puţului.

Era, fără îndoială, galeria subterană de care vorbise spaniolul.

Până aici toate informaţiile acestuia din urmă erau foarte exacte.

Şi apoi Marmouset îşi aduse aminte de spaima pe care o manifestase spaniolul, încât nu se mai îndoi un singur moment că acesta pentru a-şi salva viaţa, trădase pe Frumoasa grădinăreasă.

Şi conformându-se informaţiilor spaniolului, după ce se stinse chibritul, se aplecă pe marginea puţului şi fluieră.

După un moment se auzi un alt fluierat, din fundul puţului.

Atunci Marmouset îşi încărcă revolverul.

Apoi se aplecă pe marginea puţului şi aşteptă.

Se văzu o lumină care crescu în intensitate şi ocupă tot perimetrul puţului.

Atunci se ivi un braţ cu un sfeşnic, după care apăru un cap.

Marmouset, nemişcat, îşi ţinea răsuflarea, ca şi vizitiul. Acel cap ridică ochii în sus. Spaniolul nu minţise, era într-adevăr, Frumoasa grădinăreasă. Hotărât să omoare fiara sălbatică, întinse revolverul şi-l slobozi.

Pe dată lumina se stinse şi se auzi un ţipăt de durere.

Inima lui Marmouset bătea să-i rupă pieptul, cugetând că a omorât femeia.

Timp de câteva minute el rămase aplecat pe marginea puţului, tremurând şi cu sudoarea pe frunte.

O tăcere absolută urmase acelui ţipăt de agonie.

Murise oare Frumoasa grădinăreasă?

Marmouset nu ştia, şi se uita împrejurul său.

Detunătura părea că nu avusese nici un ecou.

Atunci Marmouset privi pe vizitiu şi-i zise:

— Eşti gata să mă urmezi?

— Da.

— Atunci, eu cobor în acest puţ. Când voi ajunge la fund, vei coborî şi tu.

Şi aşezându-se în găleată se lăsă să aluneca jos pe când cealaltă găleată se ridica.

Zgomotul găleţii care lovi pământul înştiinţa pe vizitiu că Marmouset ajunsese.

— Este rândul tău! Îi strigă Marmouset.

Vizitiul coborî.

Atunci Marmouset aprinse un chibrit, la lumina căruia văzu o urmă de sânge.

Deschizătoarea, destul de mare pentru a intra un om aplecându-se puţin, era ca o galerie, construită din cărămidă, ca şi puţul.

Urma de sânge continua în galerie, dar corpul Frumoasei grădinărese nu apăru.

Marmouset întorcându-se către vizitiu îi zise?

— Dacă ţi-e frică, suie-te şi fugi.

— Domnul îşi râde de mine, răspunse fidelul servitor, care ţinea un pistol în fiecare mână.

— Hai atunci, zise Marmouset, şi Dumnezeu să ne păzească.

Şi el cu revolverul în mână, înainta în galeria subterană.

Capitolul LXIII.

Marmouset înainta cu precauţie aprinzând chibrituri unul după altul gata a slobozi revolverul dacă cineva s-ar fi arătat în faţa lui.

Un zgomot straniu ce venea din spate îi opri. Când întoarse văzu şi pe vizitiul său uimit de ceea ce percepea.

Ce era acel zgomot? De unde venea el?

El era ca o dărâmătură de zid şi părea că vine din bolta de deasupra capetelor lor. Marmouset zise vizitiului:

— Ne e tăiată retragerea!

Apoi nu mai aprinse chibrituri, ci înaintă prin întuneric oprindu-se însă din când în când pentru a asculta.

Ce se întâmplase cu grădinăreasa?

Posibil că ea fusese uşor rănită, deoarece putuse să se depărteze.

În acelaşi timp lui Marmouset i se păru că simte o suflare omenească lângă el şi atunci se opri.

— Mă urmezi?

— Te urmez, răspunse vizitiul.

Marmouset aprinse alt chibrit şi privi înainte, însă nu văzu altceva decât împrăştiat peste tot nisip şi ici, colo pete de sânge.

— Nu mai am decât trei beţe, zise el tovarăşului său.

— Trebuie să le păstrezi, răspunse acesta.

Apoi ei îşi urmară drumul prin întuneric.

Marmouset, care era mic de stat, mergea drept, iar vizitiul care era aproape de talia lui Milon, era obligat să meargă cocoşat şi deci mai încet.

La un moment dat un ţipăt se auzi, un ţipăt de spaimă şi durere.

Marmouset se întoarse şi strigă către tovarăşul său:

— Ce este?

Vizitiul nu răspunse.

— Unde eşti? Ce ţi s-a întâmplat? Repetă el.

Dar vizitiul parcă dispăruse. Nu trecu mult şi scoase şi el un ţipăt asemănător: căci o trapă acoperită cu nisip se deschise sub picioarele lui.

Marmouset nu mai înţelegea nimic când auzi un hohot de râs batjocoritor.

— Ah! Strigă Marmouset, nebun de furie.

Şi aruncând chibritul, se repezi în întuneric cu braţul întins.

Hohotul de râs continua.

Marmouset descarcă revolverul.

Lumina roşie a revolverului ilumina o secundă subterana ce era pustie şi Marmouset scoase un alt strigăt de furie.

Râsul răsună atunci lângă el şi Marmouset trase a doua oară cu revolverul.

În clipa aceea râsul încetă şi o voce batjocoritoare se auzi zicând:

— Ţi-ai economisit chibriturile; economiseşte şi gloanţele.

— Oh! Nu ai murit, viperă! Strigă Marmouset.

Vocea era a Frumoasei grădinărese.

Aprinzând un chibrit văzu pe inamica sa.

Era în picioare, în faţa lui la zece paşi distanţă, surâzătoare, întinse braţul şi trase iarăşi. Chibritul se stinse.

— Nu mai ai decât două gloanţe! Auzi aceeaşi voce batjocoritoare.

Marmouset trase din nou şi apoi încă o dată.

Atunci se iscă o lumină puternică şi în mijlocul acelei lumini apăru Frumoasa grădinăreasă, ca o fiinţă nevulnerabilă.

Marmouset fu cuprins de o furie nebună.

Revolverul său era descărcat. Dar avea un pumnal şi cu acest pumnal în mână se repezi la Frumoasa grădinăreasă. Ea nu se mişcă din loc şi îl aşteptă să se apropie.

Râdea, cu braţele încrucişate pe piept.

El lovi.

Pumnalul întâlni un corp tare, metalic, şi se prefăcu în bucăţi. Marmouset atunci voi să o cuprindă în braţe. Dar ea îi alunecă din mâini şi lumina stranie ce-o înconjura se stinse.

Încă o dată Marmouset se afla în întuneric.

Atunci nebun de furie, dezarmat, redus la neputinţă, îşi căuta orbeşte inamica.

Înainta mereu.

Ajunse astfel la intrarea unei săli destul de vaste, un fel de budoar, care semăna prin mobilierul ei cu acea odaie pe care Roumia o avea la Londra.

În mijlocul odăii se afla un pat, pe care era lungită o femeie.

Marmouset, văzând-o scoase un ţipăt şi se repezi la ea. Dar nu era Frumoasa grădinăreasă, ci Vanda. Aceasta nu dormea, ci avea ochii deschişi.

— Ce vrei cu mine? Zise dânsa.

Marmouset se dădu înapoi speriat.

Vanda avea privirea de nebună.

Nu-l recunoştea.

— Da, zise ea cu o voce melancolică şi dulce, m-am numit Vanda altădată; dar nu mai e acesta numele meu. Acum mă numesc sultana Fatma şi vreau să mă căsătoresc cu prinţul Ali, fratele mai mare al sultanului, primul meu soţ. Prinţul Ali succedează sultanului. Nunta mea va fi o prea frumoasă serbare, vei vedea.

Şi privind pe Marmouset cu mai multă, atenţie adăugă:

— Mi se pare că te cunosc; unde te-am mai văzut? Nu eşti oare primul ofiţer al prinţului Ali?

— Vanda! Vanda! Strigă Marmouset cu disperare, nu mă mai recunoşti? Eu sunt Marmouset…

— Acest nume îmi e cu totul necunoscut, zise dânsa.

El pronunţă atunci numele lui Rocambole.

Vanda tresări şi sări jos din pat.

Apoi punând mâna pe umărul lui Marmouset, zise:

— Cum ai spus?

— Rocambole! Repetă Marmouset.

Ea îşi încruntă sprâncenele; îşi luă capul în mâini, ca şi cum ar fi voit să-şi adune toate gândurile.

Dar efortul se pare că fusese prea mare pentru ea, căci izbucnind într-un hohot de râs, zise:

— Nu-mi aduc aminte!

În această odaie se afla un pian.

Ea se duse şi-l deschise.

Apoi, aşezându-se, începu să cânte.

Marmouset, nemişcat cu sudoarea pe frunte, murmură:

— Nebună! Nebună!

— După cum vei fi şi tu nebun peste câteva ore, zise deodată o voce în spatele lui.

El se reîntoarse. Frumoasă grădinăreasă se afla în prag.

— Ah! Mizerabilo! Zise Marmouset, care voi din nou să se repeadă.

Dar nu putu să-şi mişte picioarele. Îi fu cu neputinţă să facă măcar un singur pas.

I se părea că o barieră individuală se ridică între dânsa şi el.

Atunci ţiganca deveni serioasă şi spuse:

— Ascultă-mă!

— Mizerabilo! Repetă Marmouset.

Vanda continua să cânte la pian şi nu asculta pe nimeni.

Frumoasa grădinăreasă reluă:

— Ai voit să te amesteci în nişte afaceri care nu erau ale tale, să pătrunzi nişte secrete care nu-ţi aparţineau.

Ca şi baronul Henri, ca şi Montgeron, ai voit să ridici vălul misterios care acoperă pe marchizul de Maurevers. Montgeron şi baronul Henri au murit. Această femeie pe care o vezi acolo, a voit de asemenea să ştie… Priveşte-o acum, e nebună… Acum îţi dau să-ţi alegi soarta. Vrei să mori sau să trăieşti şi să înnebuneşti?

Cuvântul nebunie îl înspăimântă pe Marmouset.

— Dacă vrei să ştii, vei muri. Vei vedea pe marchizul de Maurevers… Dar după aceea vei muri… însă dacă vrei să trăieşti, n-am decât să fac un semn, o mişcare, să apăs pe un resort.

Şi mâna Frumoasei grădinărese se plimbă un moment pe zid.

— Alege, repetă ea.

— Vreau să ştiu, zise el.

— Şi să mori?

— Fie.

— Ei bine! Zise ea, vei şti.

Şi bătu de trei ori din palme.

La acest semnal doi oameni intrară în încăpere.

Capitolul LXIV.

Din cei doi oameni care intraseră la semnalul Frumoasei grădinărese, unul era cu totul necunoscut lui Marmouset. Observarea celuilalt îi smulse un ţipăt de mirare.

Acesta era spaniolul pe care el îl lăsase în strada Marignan, sub paza lui Milon, şi avea încă hainele de birjar sub care Marmouset îl găsise în piaţa Panthéon.

Spaniolul şi omul care-l însoţea erau înarmaţi cu câte un revolver şi un pumnal.

Marmouset acum nu mai avea nici o armă asupra sa.

— Vezi, îi spuse Frumoasa grădinăreasă, eşti în puterea mea. N-am decât să fac un semn şi aceşti doi oameni se vor repezi la tine şi te vor ucide.

Marmouset, în faţa acestui pericol real, care înlocuia toate celelalte pericole, regăsise tot sângele său rece.

Ameninţările Frumoasei grădinărese îl intimidau foarte puţin şi oricât de disperată se părea situaţia, el nu-şi pierduse orice speranţă.

Dar privea cu durere pe Vanda.

Aceasta continua să cânte la pian, cu capul dat pe spate şi uitându-se în tavan.

— Nebună, murmură el.

— Dar vino odată, îi zise Frumoasa grădinăreasă, cu o ironie sălbatică, de vreme ce vrei să ştii.

— Bine. Te urmez.

Ea îl luă de mână şi la acest contact el nu se putu opri să tresară.

Acea femeie avea mâna rece precum corpul unei şopârle.

Se deschise o uşă, în fundul sălii subterane, şi Marmouset se văzu intrat într-un coridor mai înalt şi mai larg decât acela în care o urmărise pe inamica sa.

La capătul acestui coridor se deschise o a doua uşă.

O lumină puternică îl izbi.

Înfricoşat, făcu un pas înapoi.

Se afla în faţa unei capele arzânde.

Marmouset se află în faţa unui cadavru pus pe un, catafalc, iar în cele patru colţuri ardeau lumânări.

— Priveşte! Zise Frumoasa grădinăreasă.

— Maurevers! Exclama Marmouset.

Ea dădu din cap şi zise:

— Nu e Maurevers, te înşeli, după cum s-au înşelat şi Marion, Montgeron şi ceilalţi.

— Apropie-te… şi pune mâna… nu e o figură de ceară… e un cadavru… e cadavrul omului pe care l-am iubit…

Şi ea se aplecă şi depuse o sărutare pe fruntea mortului.

Apoi cu privirea înflăcărată, mai spuse:

— Acest om pe care-l vezi acolo, e singurul meu amor… e Perdito… Perdito, pe care Maurevers l-a ucis… Perdito, a cărei moarte o răzbun în fiecare oră a zilei şi a nopţii…

Ea avu un hohot de fiară sălbatică.

— Ah! Ai vrut să ştii, zise ea, vei şti!

Apoi luându-l din nou de mână, trecu prin faţa catafalcului şi împinse din nou o uşă.

Marmouset se simţi din nou înfiorat.

El se afla în pragul unui fel de celule, luminată printr-o lampă atârnată de tavan.

În fundul acestei celule, stând ghemuit pe nişte paie murdare – un bătrân îmbrăcat în zdrenţe şi încărcat de lanţuri.

Un bătrân care, văzând-o pe Roumia apărând, îşi împreună mâinile şi zise cu o voce tânguitoare.

— Graţie! Graţie!

Nu era nebun. Era în toate minţile şi avea conştiinţa chinurilor fără număr pe care le îndura.

— Ah! Ceri iertare, zise ţiganca râzând. Dar ai avut tu milă de Perdito?

Şi întorcându-se spre Marmouset, zise:

— Fiindcă ai citit manuscrisul redactat de Turquoise, trebuie să ştii cine e acest om sau mai bine zis acest demon! E monstrul care ne-a îndemnat pe Perdito şi pe mine, să urâm pe marchizul de Maurevers; este ducele de Fenestrange, care s-a dus în Orient să caute secrete teribile, care m-a învăţat arta de a ucide şi de a înnebuni pe cineva cu sărutări.

El e acela care a pus pistolul în mâna lui Maurevers şi l-a făcut să-l ucidă pe Perdito…

Şi ea râse în chip satanic.

— Şi a crezut că îmi scapă. A crezut că mă voi mulţumi a chinui doar pe Maurevers şi că pe dânsul îl voi lăsa în pace să se bucure de răzbunarea sa… Ah… Ah… Ah!

Marmouset, cu sudoarea pe frunte, privea pe rând când pe acest bătrân, când pe această femeie satanică.

Ea reluă:

— Perdito n-ar fi fost răzbunat dacă n-aş fi lovit pa acest om! El îmi dăduse aur, pusese la picioarele mele sclavi… Aceşti sclavi însă, mi-au servit ca să-l fac să cadă într-o cursă şi să pun mâna pe el.

Într-un colţ al celulei, departe de bătrân care era legat cu lanţuri de zid, ardea un foc de mangal.

Roumia făcu un semn.

La acesta spaniolul luă un fier şi îl băgă în foc.

Bătrânul începu să urle.

— Iertare! Iertare! Repetă el.

— Nu există iertare pentru tine, răspunse Roumia. Şi cu mâna ei începu să învârtească fierul în cărbuni până ce acesta se înroşi.

Apoi cu acel fier în mână se apropie de bătrân şi îl atinse la braţ şi la umăr.

Carnea fumega.

Bătrânul scotea ţipete sfâşietoare.

Marmouset, uitând situaţia sa proprie, strigă:

— Graţie! Graţie!

Roumia scoase un hohot de râs şi aruncă fierul departe de ea.

Apoi luând pe Marmouset de mână îi spuse:

— Acum, vrei să vezi pe Maurevers? Vino.

Şi ea îl scoase din celulă.

Capitolul LXV.

Marmouset târât de femeia al cărei cuvânt era poruncitor, gestul imperios, râsul ironic, începea să se întrebe dacă nu era sub impresia unui vis urât, când Frumoasa grădinăreasă deschise o nouă uşă.

De astă dată decorul se schimbă.

Marmouset se crezu în pragul unei pagode indiene. Lămpi misterioase proiectau o lumină voluptoasă pe nişte ziduri acoperite de stofe ciudate. Pe pământ se aflau, covoare groase, iar la colţuri perne.

Un miros puternic, de opium domnea în încăpere.

Marmouset simţi, intrând în această stranie odaie, că furia şi mirarea sa dispar şi fac loc unei lâncezeli şi unei indiferenţe.

Mai întâi el nu văzu decât în chip confuz obiectele ce îl înconjurau.

Frumoasa grădinăreasă îi dădu drumul mâinii şi ei nici nu observă aceasta.

Ea făcu un pas înapoi şi el nici nu băgă de seamă.

Frumoasa grădinăreasă se dădu înapoi până la uşă şi dispăru.

Marmouset rămase singur.

Picturile ciudate ce se aflau pe zidurile acestei odăi îi aminteau pagoda din Hampstead, în care Gipsy fu cât pe aci să fie arsă de vie.

La un moment dat i se păru că aude respiraţia unui om. Apoi văzu ceva agitându-se într-un colţ al odăii.

În fine, apăru un om care sta ghemuit pe perne. Acesta avea înfăţişarea fumătorilor de opium.

Obrajii lui roşii, ochii duşi în fundul capului fără putere, totul trăda abuzul de narcotic.

O narghilea zăcea lângă el pe covor.

Marmouset se apropie.

Acest om, sau mai bine zis această fantomă, căci nu mai era decât o fiinţă slăbită, semăna totuşi cu cadavrul pe care îl văzuse cu puţin mai înainte.

Şi Marmouset îşi spuse: „Acesta trebuie să fie marchizul de Maurevers”.

Fumătorul de opium se agita, dar nu prezenţa lui Marmouset era cauza.

Cu totul aflat în reveria sa, nesimţitor la lucrurile de afară, trăind în el însuşi, vorbea de amor unei fiinţe invizibile, desigur numai, pentru el.

— De, zicea el, te iubesc… şi a trăi pentru tine o eternitate e tot ce-mi doresc.

Şi întindea braţele strângând la piept o fiinţă închipuită.

Marmouset îl contempla cu mirare.

De-abia atunci observă că era singur şi că ţiganca nu era lângă dânsul. Dar îndată, uşa se deschise şi Roumia apăru.

Marchizul continua să dea curs reveriei sale…

— Ei bine? Zise ea privindu-l pe Marmouset, ce zici?

Marmouset tresări şi-şi regăsi sângele rece.

— Acesta e Maurevers? Întrebă el.

— Da.

— Aceasta e răzbunarea ta?

— Da.

Marmouset începu să râdă.

— Te credeam mai răzbunătoare, zise el cu dispreţ.

— Adevărat?

— Acest om e abrutizat, continuă Marmouset, dar nu e nenorocit. De mult timp viaţa reală e departe de dânsul; şi trăieşte într-un vis perpetuu. E nebunia lui. Nebunia face pe cineva să sufere?

Roumia surâdea şi nu răspundea.

Marmouset reluă:

— Tu distrugi acest trup cu încetul, dar n-ai nici o putere asupra sufletului.

— Crezi?

— El nu are conştiinţa chinurilor, pe care îl faci să le îndure; tu poţi să ucizi pe acest om când îţi va plăcea, dar el va trece pragul morţii fără să observe.

— Este adevărat, adăugă Roumia, tot ceea ce spui dar numai în aparenţă. Te înşeli.

— Cum?

— Marchizul are şi ore când e lucid.

Marmouset tresări.

— Ore, continuă Roumia, în care-şi aminteşte de numele lui, de copilul său, de viaţa sa de altădată; ore în care are oroare de mine şi în care totuşi mă iubeşte mai mult ca oricând.

— E cu neputinţă!

— Crezi?

— Da, căci opiumul distruge inteligenţa.

— Ai dreptate, dar cunosc un reactiv puternic care anihilează momentan efectul.

Atunci Roumia scoase din sân un flacon, pe care-l destupă. Apoi, aplecându-se spre narghilea turnă câteva picături. Apoi apropie narghileaua de buzele lui Maurevers şi zise:

— Fumează!

Sărmanul luă în buze vârful narghilelei. Frumoasa grădinăreasc privind atunci pe Marmouset zise:

— Acum vei vedea.

Capitolul LXVI.

Marmouset nu-şi putea dezlipi privirea de la acea fantomă, care devenise marchizul de Maurevers şi care părea acum a fi o brută.

Roumia ţiganca, „Frumoasa grădinăreasă” după cum era numită, şi pe care Marmouset voise să o ucidă cu o oră înainte, era singură cu el în acest moment. Cei doi gardieni ai ei rămăseseră afară.

E adevărat că Marmouset nu mai avea nici revolver, nici pumnal.

Dar Marmouset era bărbat tânăr şi voinic.

Putea să se arunce deci asupra ei şi să o strângă de gât până ca cineva să-i sară în ajutor.

Marmouset nici nu se gândi, însă, la asta.

Atmosfera în care se afla eliminase din sufletul său orice picătură de energie.

Roumia se aşezase lângă el.

Toată atenţia ei era concentrată asupra marchizului de Maurevers.

Acesta fuma cu înverşunare.

Încetase de a murmura cuvinte fără şir şi de a vorbi de amor acelei fiinţei imaginare pe care cu un moment înainte credea că o are în braţe.

Privirea sa se oprea când la Marmouset, când la Roumia.

Dar nu-i vedea pe niciunul din ei.

— Nu ne-a zărit încă, zise Roumia la urechea lui Marmouset.

— Ne va vedea?

— Da, în curând.

— Ah! Zise Marmouset, care simţea o greutate în cap.

Dar în curând fu martorul unui fenomen, pe care, de altfel Roumia îl anunţase.

Ochii marchizului se luminară puţin câte puţin, şi Marmouset pricepu că-i revenea raţiunea.

Deodată aruncă narghileaua şi, sculându-se, strigă:

— Unde sunt?

Atunci Frumoasa grădinăreasă îi zise:

— Bună ziua, marchize!

El strânse pumnii, se uită la ea eu furie, şi voi să facă un pas.

Dar ea îl ţintui pe loc cu privirea sa fascinantă şi-i zise:

— Ia seama! Ştii că picioarele nu te pot ţine.

Şi el recăzu pe perne.

Vocea Roumiei semăna cu şuieratul unei vipere.

— Marchize, zise ea, ştii cine eşti?

— Da, răspunse el, ştiu că sunt victima ta, demone!

— Eşti marchizul de Maurevers?
— Nu mai sunt nimic.
— Dar ai fost.
— Da.
— Aveai o amantă… Turquoise?
— Sărmana Turquoise! Suspină el.
— A murit, zise ţiganca.
— Mi-ai mai spus, dar nu te cred.
— Aveai un fiu?
Atunci el făcu un efort supraomenesc.
— Nu, zise el, n-am copil… n-am avut niciodată un copil.
— Adică n-ai vrut niciodată să-mi spui unde se află copilul, replică ea cu o voce infernală, dar acum ştiu.
— Minţi!
Şi pronunţând aceste cuvine, îl văzu pe Marmouset, care stătea mut, cu sudoarea curgându-i pe frunte, lângă Roumia.
— Cine e acest om? Murmură el.
— Ah! Nu-l cunoşti?
— Unul din complicii tăi, fără îndoială, unul din călăi, zise el cu o voce plină de dispreţ.
— Te înşeli…
Şi ea râdea.
— Domnul, continuă ea, e unul din amicii tăi.
— Ah! Zise Maurevers.
Şi privea fix la Marmouset, pe care îl vedea pentru prima oară.
— Nu-mi aduc aminte, murmură el în fine.
— Domnul, continuă Roumia, este un amic al lui Montgeron.
— Montgeron! Exclamă marchizul.
— Nu ţi-am spus? Montgeron a murit.
Marchizul suspină.
— E un amic al lui Montgeron, continuă ea şi ca şi el au pornit în căutarea ta. El l-a regăsit pe fiul tău…
— N-am nici un copil! Repetă el cu energie.

Roumia se întoarse spre Marmouset şi-i zise:

— Dar spune-i că azi de dimineaţa era încă într-un pension de pe strada Poştelor.

— E adevărat, zise Marmouset aplecându-şi capul.

Marchizul de Maurevers se sculă din nou.

Avea fulgere în ochi şi corpul lui părea că-şi recapătă forţa.

— E bine! Zise el, am un copil, dar nu vei afla unde se află.

— Te înşeli, ştiu…

— Minţi.

— E în mâna mea, de azi dimineaţă, adăugă Roumia.

— Minţi!

— Îţi voi dovedi…

În acelaşi timp, bătu din nou de trei ori din palme. Atunci zidul din fund se ridică precum o cortină de teatru.

Se auziră nişte ţipete sfâşietoare.

Atunci Marmouset, speriat, văzu o altă sală luminată de torţe şi un copil pe jumătate gol, legat de un stâlp. Doi oameni îl băteau.

Era chiar copilul răpit din pensionul de pe strada Poştelor, pe care călăii Roumiei îl chinuiau!

Capitolul LXVII.

Strigătele copilului produseseră o puternică reacţie asupra lui Marmouset.

— Ah! Mizerabililor. Bandiţilor! Strigă el.

Şi, uitând că e dezarmat, se repezi la călăi… „Frumoasa grădinăreasă” izbucni într-un hohot de râs.

— Destul! Zise ea.

Cei doi oameni care biciuiau copilul se opriră.

Dar în acelaşi timp, la un semnal al teribilei lor stăpâne, se repeziră la Marmouset.

Atunci, între acest om singur, dar căruia mânia îi sporea puterile şi cei doi, se încinse o luptă teribilă.

De zece ori Marmouset trântit la pământ se sculă.

Dar, în fine, forţa brută triumfă.

Marmouset se văzu culcat la pământ şi unul din adversarii săi îi puse genunchiul în piept.

Acesta, ridicând pumnalul, zise Frumoasei grădinărese:

— Să-l omor?

— Nu, răspunse ea, legaţi-l.

Atunci, pe când omul cu pumnalul în mână îl ţinea pe Marmouset nemişcat sub genunchiul său, celălalt luă o eşarfă de mătase pe care „Frumoasa grădinăreasă” o desprinsese de la brâu, şi-i legă mâinile şi picioarele.

După aceea, cei doi oameni se sculară, lăsându-l pe Marmouset lungit la pământ, aşteptând noi ordine.

Marmouset era format însă la şcoala lui Rocambole.

El ştia că ţipetele nu ajută la nimic.

Nu scoase deci nici un sunet, nu făcu nici o mişcare, îşi aşteptă soarta cu nepăsare.

, Frumoasa grădinăreasă” zise spaniolului.

— Dezleagă-l pe copil.

Mititelul fu dezlegat.

— Luaţi-l de aici! Zise ţiganca.

Atunci Marmouset văzut cortina recăzând la loc. Din nou rămase singur cu „Frumoasa grădinăreasă”.

Aceasta se aplecă spre el.

— Nu-mi place să vorbesc cu un om culcat la pământ, zise ea.

Şi luându-l de umeri, îl ridică cu o putere de necrezut la ea şi-l aşează pe o canapea.

— Acum, zise ea, să vorbim.

Marchizul de Maurevers era leşinat lângă o canapea.

Ea îl împinse cu piciorul spunând:

— Nu mai avem nevoie de el, mintea i s-a stins din nou.

Şi aşezându-se în faţa lui Marmouset, cu braţele încrucişate pe piept, cu ochii scăpărând, surâzând ironic îi spuse:

— Ştiu, cine eşti. Te numeşti Marmouset. Profesorul tău e un bandit numit Rocambole. Dar Rocambole a plecat, a murit fără îndoială, şi tu nu ai forţa lui. Ai început prin a fi

hoţ şi cerşetor apoi te-ai îmbogăţit, şi eu nu m-am pus niciodată în calea fericirii tale. Dar ai fost imprudent şi ai vrut să ştii. Eu răzbun pe omul pe care l-am iubit – acesta e dreptul meu. Ai încercat să împiedici răzbunarea mea şi te lovesc – acesta e dreptul meu! O femeie a fost complicea ta şi ai văzut ce am făcut din dânsa. Doar eu aş putea să-mi distrug opera şi să-i redau raţiunea, dar n-am asemenea generozităţi stupide. Peste cinci zile voi părăsi Parisul. Peste opt mă voi afla la bordul unei nave, între cer şi apă, luându-le cu mine pe cele două victime. Voi şti să adorm pentru totdeauna curiozitatea celor care mai vor să pătrundă încă misterul dispariţiei marchizului de Maurevers. Peste cinci zile, o sărmană nebună, pe jumătate moartă, va fi găsită în ruinele acestei case lângă un cadavru. Nebunii nu sunt crezuţi când vorbesc, iar morţii nu vorbesc deloc. Nebuna e complicea ta, iar cadavrul ai ghicit sper, al cui va fi! Va fi al tău!

Şi izbucni într-un hohot de râs.

— Căci, în fine, zise ea, nu ţi-ai închipuit că te voi ierta?

— Ucide-mă, zise Marmouset, te dispreţuiesc.

Ea izbucni din nou într-un hohot de râs.

— Eşti nostim şi naiv în acelaşi timp şi crezi, poate, că te voi ucide cu o lovitură de pumnal sau cu un foc de revolver. N-am nici intenţia de a te tăia în bucăţi sau de a te decapita. Nu îmi place să văd sânge. Am găsit un supliciu demn de un om cu o imaginaţie, ca a ta.

Marmouset continua să o privească cu dispreţ.

— Tu eşti un om cult, continuă ea, şi trebuie să ştii că chinezii sunt maeştri în cruzime. Ducele de Fenestrange, pe care l-ai văzut adineauri, a studiat procedurile lor, şi de la el am învăţat sistemul care ţi-l voi aplica. Te condamn să mori prin lipsa de somn…

Marmouset era curajos, totuşi se înfiora.

— Să moară după cinci zile, continuă ea râzând. Nu, aşa mult.

Şi bătu din nou de trei ori din palme. La acel semn apărură cei doi călăi.

— Ah! Rocambole! Murmură Marmouset, Rocambole unde eşti? Nu vei veni în ajutorul meu?

Capitolul LXVIII.

Călăii odată reîntorşi, „Frumoasa grădinăreasă” le spuse cu un ton ironic:

— Ţineţi de urât domnului.

Apoi privind pe Marmouset adăugă:

— Voi veni să te văd din când în când.

Şi ieşi.

Marmouset se luptase, fusese zdrobit de mii de emoţii şi simţea că-l cuprinde o toropeală fizică.

Spaniolul şi complicele său se aşezaseră lângă el.

Marmouset cât de obosit era, îi privea şi se întreba ce vor face spre a-l împiedica să doarmă.

În acelaşi timp se gândea la Rocambole şi-şi spunea:, Ah! Dacă aş şti că stăpânul e la Paris nu m-aş teme”.

Trecură două ore, timp în care el ţinuse ochii deschişi şi călăii n-avură nimic de făcut.

Dar, în fine, oboseala îl învinse. Ochii i se închiseră.

Deodată se auzi un zgomot teribil.

Marmouset deschise ochii şi sări în sus atât cât i-au permis legăturile.

Spaniolul bătuse într-o tablă de aramă cu o rangă de fier.

Începea supliciul.

De douăzeci de ori, în timpul celor patru sau cinci ore care urmară, Marmouset închise ochii şi de douăzeci de ori se auzi toba răsunând.

Dar sfârşi prin a se obişnui cu acest zgomot.

Pe măsură ce timpul trecea, oboseala fizică devenea mai mare.

Atunci spaniolul zise tovarăşului său:

— Du-te şi adu ligheanul!

Acesta ieşi şi se întoarse cu un lighean cu apă cu gheaţă în care plutea un burete.

De câte ori, Marmouset închidea ochii, spaniolul îi punea buretele ud pe frunte.

Douăsprezece ore trecură astfel.

„Frumoasa grădinăreasă” reapăru.

— Duceţi-vă să vă odihniţi, credincioşii mei paznici, zise ea, am dormit şi pot acum să veghez eu.

Marmouset începu să simtă zgomot în urechi, capul îi era greu ca de plumb.

Totuşi vederea femeii îi dădu curaj.

Dar, în fine, ochii i se închiseră din nou.

Deodată scoase un ţipăt de durere.

„Frumoasa grădinăreasă” îl înţepase în braţ cu un ac de aur, pe care şi-l scoase din păr.

Vârtejurile din urechi crescură şi Marmouset simţi că-şi pierde raţiunea.

De câte ori pleoapele lui se lăsau în jos, teribilul ac îl înţepa.

Delirul îl cuprinse. Şi în acest delir, i se păru că aude un zgomot surd şi depărtat, ca cel al unui târnăcop ce lucra deasupra capului său.

Dar nu era oare rezultatul oboselii?

„Frumoasa grădinăreasă” părea că nu aude nimic. Pe jumătate culcată pe divan lângă Marmouset, ea adusese o lampă, pe care o pusese pe măsuţă, şi citea.

Trecură alte douăsprezece ore.

Delirul îl aduse pe Marmouset la o extremă slăbiciune.

Nevoia de a dormi devenise aşa de imperioasă, încât adesea teribila lui inamică era obligată să-l înţepe de două ori la rând pentru ca el să deschidă ochii.

Călăii sosiră să o înlocuiască pe stăpâna lor.

Spaniolul aducea un mic vas plin cu cărbuni aprinşi şi în el Marmouset, înfiorându-se, recunoscu teribilul drug de fier cu care văzuse că era torturat bătrânul duce de Fenestrange.

Dar nevoia de a adormi devenise aşa de mare, încât ochii i se închiseră din nou.

Atunci unul din călăi îi dezgoli un umăr.

Marmouset nu făcu nici o mişcare. Dormea.

Fierul înroşit îi atinse umărul şi se deşteptă ţipând.

Al treilea supliciu începuse şi dură alte douăsprezece ore, în timpul cărora Marmouset nu o văzu deloc pe „Frumoasa grădinăreasă”.

De câte ori ochii i se închideau, carnea lui fumega sub fierul înroşit.

Marmouset urla, îi curgea din nas sânge, era cuprins de friguri. Din când în când i se părea că aude acel zgomot misterios al târnăcopului.

Deodată spaniolul şi tovarăşul său se priviră îngrijoraţi.

Auziseră şi ei acel zgomot straniu.

Spaniolul se repezi afară spunând:

— Trebuie să o sculăm pe doamna.

Atunci Marmouset avu o vagă speranţă şi îi reveni puţina energie.

„Frumoasa grădinăreasă” veni alergând.

Marmouset îl văzu pe spaniol ridicând mâna spre tavan şi pe „Frumoasa grădinăreasă” pălind.

El auzea acum în mod distinct acel zgomot, pe care multă vreme îl luase drept rezultatul halucinaţiei sale.

Deodată o piatră din tavan căzu la picioarele „Frumoasei grădinărese”, care făcu un pas înapoi.

Piatra fu urmată de alta, lăsând să se vadă o deschizătură şi oameni săriră în odaie.

„Frumoasa grădinăreasă” scoase un ţipăt.

La acest ţipăt, Marmouset, pe jumătate mort, răspunse printr-un strigăt de triumf şi puterile îi reveniră.

Rocambole şi credinciosul său Milon apăruseră cu iuţeala fulgerului, cu pumnalele în gură şi revolverele în mâini, în mijlocul călăilor săi.

Marmouset era salvat!

Partea a treia.

G. Reîntoarcerea lui Rocambole.

Capitolul LXIX.

Emoţia lui Marmouset fu aşa de mare, încât fu gata să leşine.

Dar deja Milon se afla lângă el şi cu pumnalul îi tăie legăturile.

În acelaşi timp Rocambole punea mâna pe umărul „Frumoasei grădinărese” şi îi spunea:

— Nu mă cunoşti… dar îţi voi spune numele meu…

— Rocambole! Exclamă Marmouset.

Dar Rocambole clătină din cap şi zise:

— Pentru doamna nu sunt nici Rocambole, nici majorul Avatar… sunt…

El se opri şi o privi drept în ochi.

— Sunt cel care trebuie să sosească din India, zise el.

Aceste cuvinte fură ca o lovitură de teatru.

Această femeie mândră şi crudă, care cu puţin timp înainte îl condamnase pe Marmouset la o moarte teribilă, acest demon care de cinci ani îl chinuia pe marchizul de Maurevers, acest monstru care punea să fie biciuiţi copiii, care chinuia un bătrân cu fierul înroşit, îşi schimbă deodată atitudinea şi căzu în genunchi.

Ea îngenunche cerând iertare ca o sclavă care aşteaptă ordine.

Rocambole o ţinu puţin în această stare.

Marchizul de Maurevers dormea în continuare.

Rocambole îl privi un moment şi zise.

— Nu e mort… îşi va reveni… dacă tu ai otrăvuri care ucid… eu am otrăvuri care înviază.

Apoi se adresă lui Marmouset:

— De când eşti aici?

— Nu ştiu, răspunse acesta, dar trebuie să fie cel puţin două zile.

— Dar Vanda unde e?

Marmouset întinse mâna şi arătă în spatele lui şi zise:

— În această subterană. A înnebunit.

Rocambole o privi cu severitate pe „Frumoasa grădinăreasă”.

— Iertare, zise aceasta, îi voi reda raţiunea.

— Sper, zise cu răceală Rocambole.

Atunci Marmouset fu martorul unei scene, pe cât de stranii, pe atât de neaşteptată.

El mai avea câteva licăriri de raţiune, şi, prin urmare, văzându-l pe Rocambole apărând, se aştepta ca acesta şi Milon să o pedepsească îndată pe „Frumoasa grădinăreasă” şi pe complicii ei.

Dar nu fu aşa.

Rocambole îşi puse revolverul în buzunar şi spuse „Frumoasei grădinărese”:

— Am sosit la timp, atât pentru ei, cât şi pentru tine.

Ea rămăsese prosternată în faţa lui.

— Scoală-te, zise el, am nevoie de serviciile tale.

Femeia se sculă şi spuse:

— Stăpâne, ordonă, mă voi supune.

— Cred, murmură Marmouset, că tot ce văd şi aud e un vis şi că delirul m-a cuprins din nou.

Rocambole auzi aceste cuvinte şi-i zise:

— Tu ai nevoie de odihnă… Culcă-te… şi dormi…

Marmouset se înfioră sub privirea stăpânului.

— Dormi! Repetă acesta.

— Mi-e sete! Murmură Marmouset.

Rocambole o privi pe „Frumoasa grădinăreasă”.

Aceasta se întoarse spre spaniol, care ca şi tovarăşii săi erau cu totul înmărmuriţi, şi pronunţă câteva cuvinte în acea limbă misterioasă pe care numai ţiganii o pricep.

Spaniolul se întoarse după un minut aducând o tavă cu un pahar de vin, şi-l servi respectuos pe Marmouset.

Acesta ezită să bea.

— Bea, spuse Rocambole autoritar.

— Marmouset nu mai ezită.

Goli dintr-o dată paharul şi căzu pe patul său de supliciu, adormit.

Atunci Rocambole se întoarse spre „Frumoasa grădinăreasă” şi îi spuse:

— Urmează-mă!

Câte ore dormi Marmouset?

N-a ştiut nici el.

Când ochii i se deschiseră era tot în acea odaie ciudată în care Rocambole venise în ajutorul său.

Dar Rocambole dispăruse.

De asemenea dispăruse şi „Frumoasa grădinăreasă” împreună cu marchizul de Maurevers.

Marmouset era singur, cufundat într-o semiobscuritate.

Gaura făcută de Rocambole fusese astupată la loc şi nu se mai vedea nici o urmă.

— Dar unde sunt? Strigă el sculându-se.

La aceste cuvinte se deschise uşa şi întră Milon.

— Ah! Zise Marmouset, tu eşti?

— Da.

— Unde suntem?

— În subterana de la Saint-Mandé.

— Şi Vanda?

— A luat-o stăpânul.

— Şi ea?

Marmouset nu se putu opri de a se înfiora gândindu-se la „Frumoasa grădinăreasă”.

— A plecat! Cu stăpânul.

— Straniu! Murmură Marmouset.

— Sunt de părerea ta, zise Milon, dar ştii că stăpânul are planurile sale.

— E adevărat deci că s-a reîntors, strigă Marmouset!

— După cum mă vezi.

— Lăsându-ţi aceasta.

— Şi a plecat?

Şi Milon îi dădu o scrisoare voluminoasă.

Acesta citi: „Istoria maiorului englez, sir Edward Linton, Culeasă de maiorul Avatar”.

Şi începu să citească paginile manuscrisului, care era opera lui Rocambole.

Capitolul LXX.

O scrisoare adresată lui Marmouset însoţea manuscrisul lui Rocambole.

„Scumpul meu copil, spunea stăpânul, n-am pedepsit acest monstru de femeie care se numeşte „Frumoasa grădinăreasă”. Ea l-a chinuit totuşi pe marchizul de Maurevers, pe care, vai, va fi cu neputinţă a i se reda vreodată raţiunea completă şi sănătatea. Ea a vrut să te ucidă în chinuri oribile.

Încă două, trei ore… şi nici tu, nici iubita mea Vanda nu mai eraţi pe lume.

Totuşi nu o lovesc pe această femeie ci îi voi procura mijloacele de a-şi ispăşi crimele. De ce?

Acesta e secretul meu, un secret pe care îl vei ghici de altfel pe jumătate când vei citi manuscrisul pe care ţi-l las.

Plec din nou din Paris, dar numai pentru câteva zile.

O iau pe Vanda şi te încredinţez credinciosului meu Milon.

La reîntoarcerea mea, mă voi duce la Londra şi voi avea nevoie de devotamentul tău, de inteligenţa ta şi de aurul sărmanei Gipsy, pe care nu l-ai primit decât în păstrare.

Ai auzit vorbindu-se adesea de India misterioasă unde trăiesc strangulatorii, foştii noştri adversari.

India e de asemenea patria oamenilor nobili şi mari care au luptat ziua în amiaza mare, după cum tuhgii luptau în umbră, contra tiraniei şi jugului străin.

Prin aceşti prinţi care au refuzat să îndure jugul Angliei e unul care a preferat de o mie de ori moartea decât sclavia şi acest prinţ a fost amicul meu.

Rocambole, ocnaşul, a fost timp de doi ani tovarăşul de arme, fratele omului cel mai nobil din lume. Am împărtăşit pericolele sale şi nu l-am părăsit decât mort.

Am făcut un jurământ prinţului meu în momentul când s-a uitat pentru ultima oară la mine, un jurământ solemn şi a cărui realizare va fi încununarea operei de reabilitare pe care am întreprins-o.

Acest jurământ îl voi ţine, iar tu mă vei ajuta.

De aceea n-am ucis-o pe „Frumoasa grădinăreasă”.

Îmi trebuie un instrument teribil şi acesta este ţiganca Roumia.

Citeşte dar, şi la revedere…

Rocambole.”

După ce citi această scrisoare, Marmouset se întoarse spre Milon.

— Deci stăpânul se află la Londra?

— Da, răspunse uriaşul.

— Când a plecat?

— Aseară.

— Şi ţi-a ordonat să stai lângă mine?

— Fără îndoială.

— Aici?

— Ah! Drace! Zise Milon, ştii că ai dormit şaizeci de ore. E drept că era un narcotic în paharul cu vin ce ţi s-a adus. Dar ne-a permis să-ţi pansam rănile şi arsurile fără să simţi nimic.

— Prea bine, zise Marmouset, dar nu te întreb asta.

— Dar ce? Zise Milon.

— Trebuie să stau aici?

— Stăpânul a spus: E zadarnic ca Marmouset să se ducă în oraş înainte de a fi luat cunoştinţă de manuscrisul pe care i l-am lăsat.

— Bine. Voi sta.

— De altfel, continuă Milon, avem aici suficiente provizii. Putem mânca şi bea.

— Pe legea mea! Zise Marmouset surâzând, oricât de multă supunere am pentru stăpânul şi oricât de mare nerăbdare am de a-i citi manuscrisul, îţi mărturisesc că mor de foame şi de sete.

— Aşteaptă-mă atunci.

Şi Milon ieşi, întorcându-se după câteva minute cu o masă gata aranjată.

— Cum să numim această masă? Întrebă Marmouset. Habar n-am ce oră este.

— E miezul nopţii, spuse Milon.

— Prea bine.

— Voi mânca şi eu, căci mi-e tare foame, adăugă bătrânul colos.

Rămăsese un lucru care aţâţa curiozitatea lui Marmouset, poate tot atât de mult cât şi manuscrisul lăsat de Rocambole.

— Dar, în fine, zise el lui Milon, cum de aţi venit în ajutorul meu?

Milon povesti, ruşinându-se, ceea ce păţise după plecarea lui Marmouset şi cum incendiul distrusese în parte casa de pe strada Marignan. Cum apoi el fusese găsit pe jumătate nebun de disperare şi plângând după Rocambole.

Acesta îi pusese mai multe întrebări şi Milon îi povestise indicaţiile date de spaniol lui Marmouset.

Atunci Rocambole nu ezită să vină la Vinaennes.

Dar a trebuit să aştepte sosirea nopţii.

Atunci amândoi intrară în subterană şi începură să sape acea gaură.

Această muncă le-a luat două zile şi o noapte.

Marmouset ştia restul.

— Şi nenorocitul meu vizitiu?

— A fost găsit pe jumătate mort de foame în închisoarea ce se deschisese sub paşii săi, răspunse Milon.

Marmouset termină masa, aprinse o ţigară şi începu citirea manuscrisului, a cărui prim capitol avea titlul puţin cam melodramatic: RUGUL VĂDUVEI

SFÂRŞIT